Ludas Matyi

XXXV. ÉVFOLYAM, 10. SZÁM

Ára: 2,80 Ft

1979. MÁRCIUS 8.

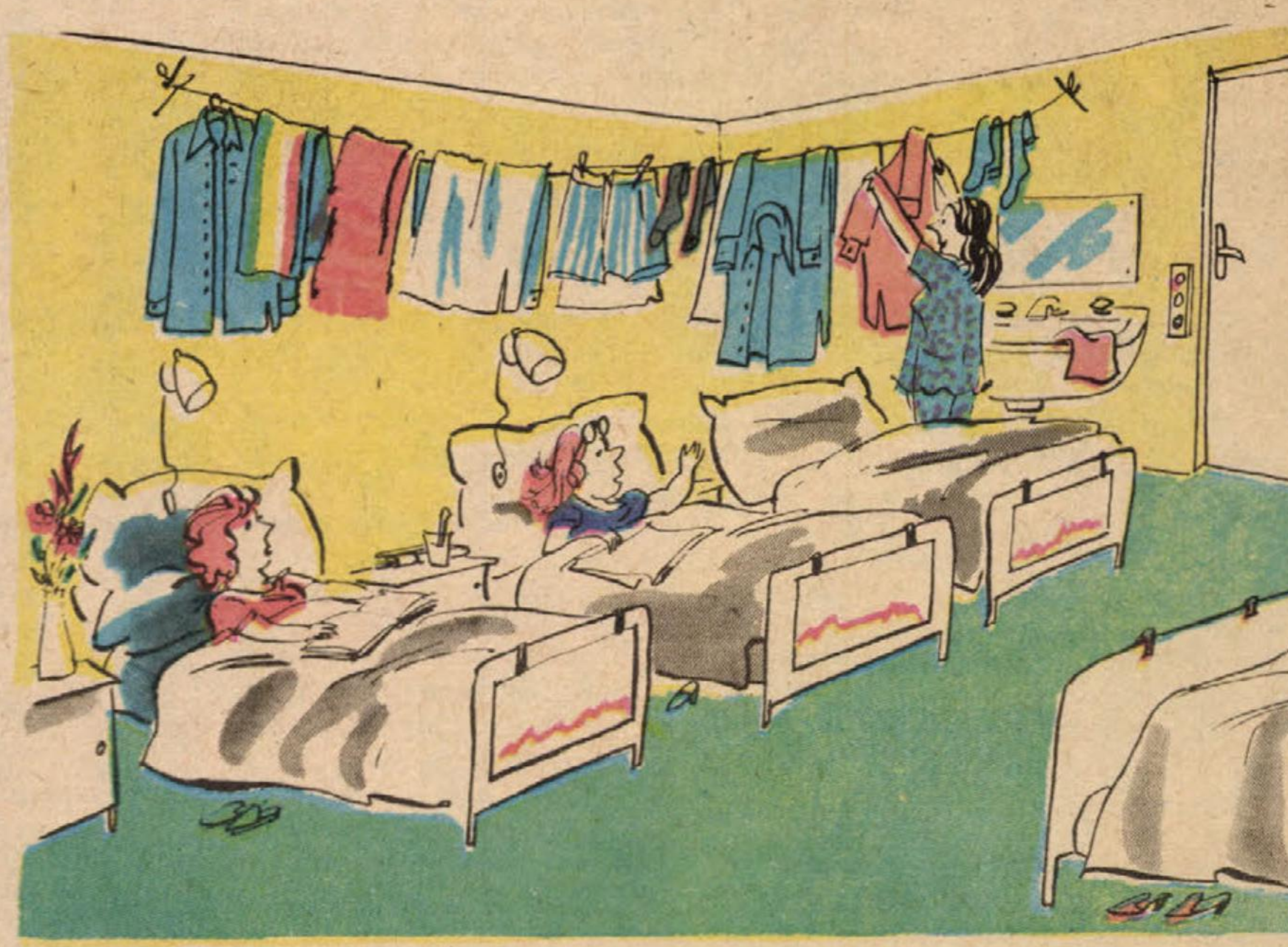

– Meglátogatta a férje, Katika?

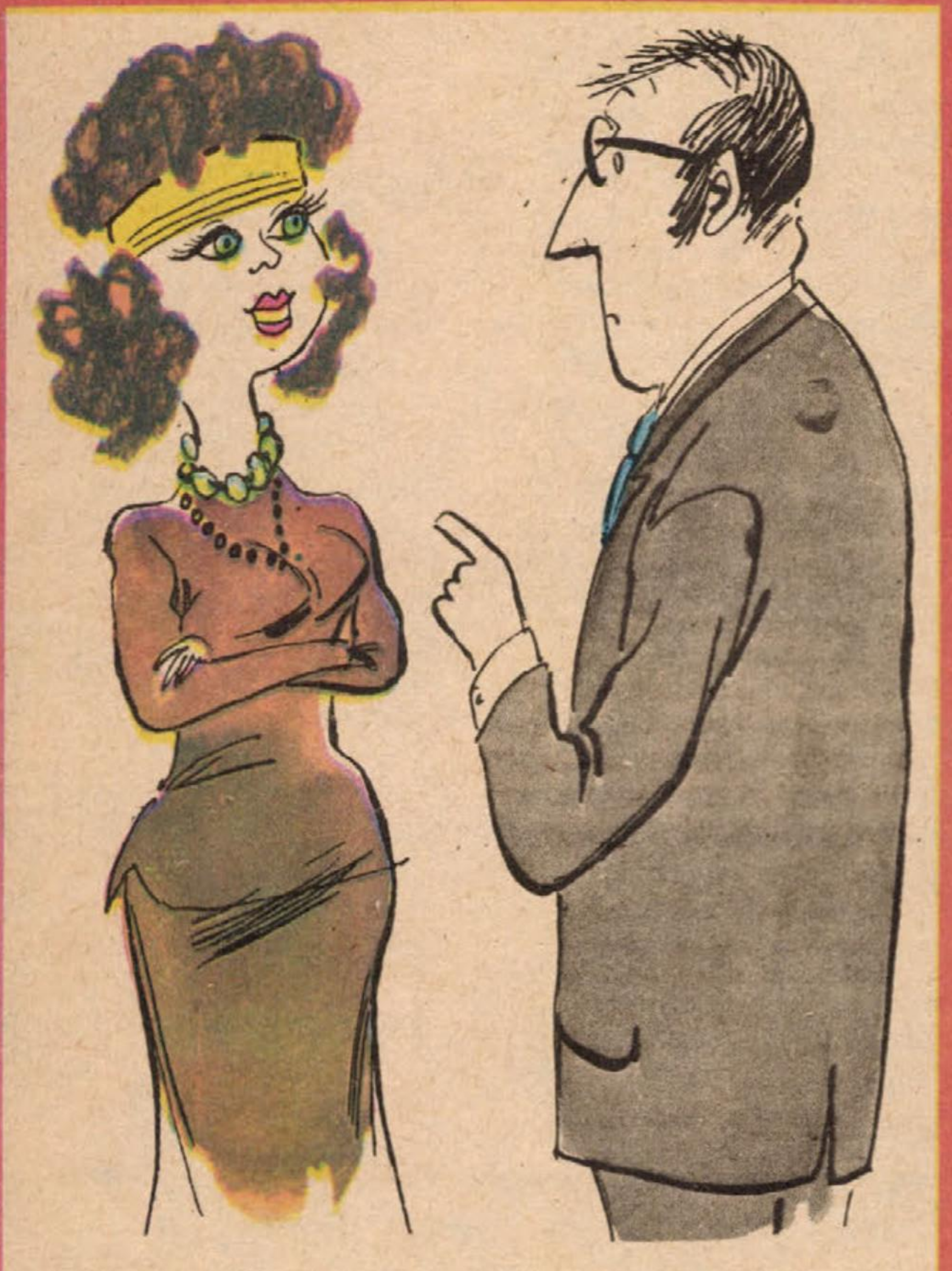

– Nem a fejem fáj, ez a divat!

Női dolgok

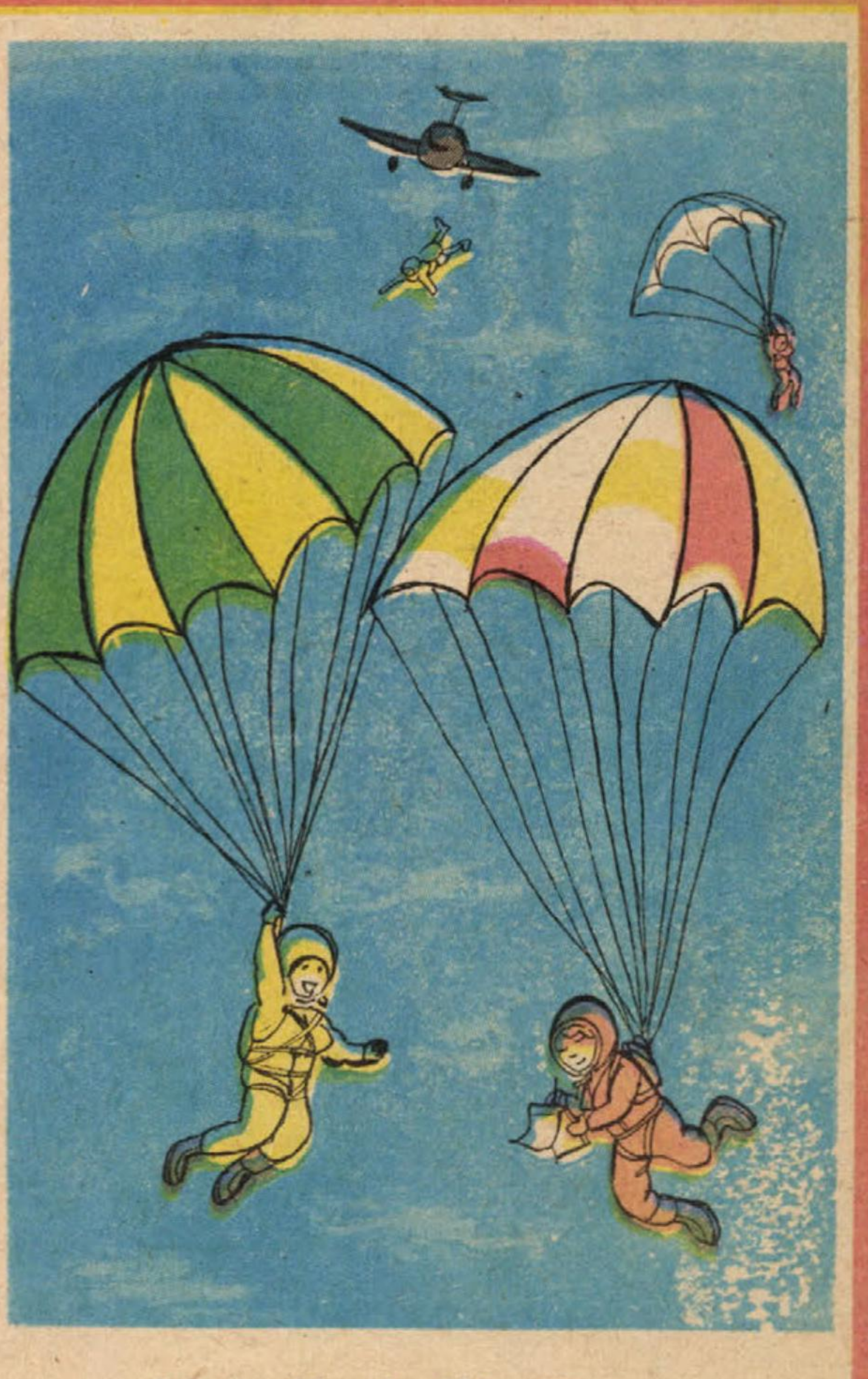

– A hat tojás sárgáját elkeverem . . .

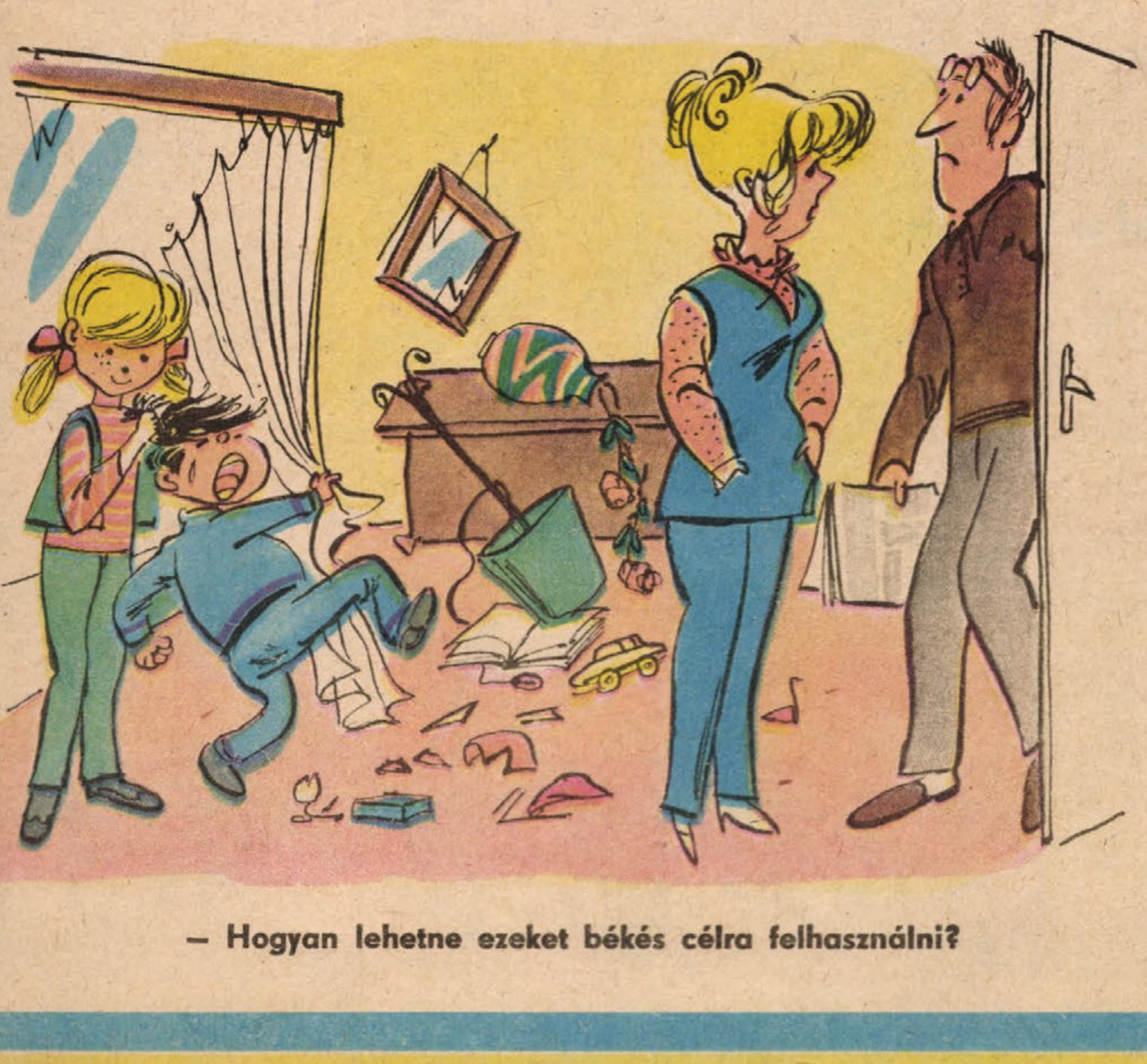

– Hogyan lehetne ezeket békés célra felhasználni?

Vasvári Anna rajzai

mondjuk a magunkét

Kéne a taxi

Olvasom a maszek taxizókról szóló riportot a nagy reggeli lapban. Időm van rá bőven. Az újságot ugyanis a taxiállomáson állva tartom a kezemben, ahol éppen a tizenhetedik vagyok a sorban. Hosszú ideje ácsorgunk itt vevők, kocsi egy szál se. Pedig nem egyet, de tizenhatot kellene látnom egymás után, s csak az azt követőnél lélegezhetnék fel, hogy megjött, végre, itt van már az enyém! S még akkor sem egészen bizonyos. Lehet, hogy csalódunk egymásban, még amielőtt létrejönne az üzlet. Mert nem felel meg neki az az útvonal, amerre én kívánok menni. Volt már ilyen.

Addig újságot olvasok. Hogy közben lejár a kétszer hatvan percre méretezett látogatási idő a kórházban, ahová taxin sietnék? Sebaj, örüljek, hogy nem én vagyok a beteg odabent. Olvasom hát, hogy „A legnehezebb tetten érni a maszek taxist", de sajnos nem tudok kolleganőmmel, a riport szerzőjével, meg riportalanyával, a szabálysértési előadónővel karöltve felháborodni ezen. Én ugyanis a taxist – akár állami, akár maszek – nem tetten, hanem taxin akarom érni. És az államit nagyon gyakran nem sikerül, mert felszívódik. Hiánycikké válik, nincs. Akkor fordulok a maszek taxishoz, ha fordulhatok, azaz ő fordul hozzám, lapulva bár, szolidan, fal mellett, mert hatóságilag üldözötten. Minthogy ő „jogtalan fuvarozó", ahogy a riport mondja. Jogos viszont, úgy látszik, sorba állni órákig és dühöngeni, hogy nincs, nem jön a hivatalos taxi. De ha valaki igényt elégít ki, hiányt tölt be, méghozzá anélkül, hogy konkurrense lenne az állami szektornak (amely ugyanis, ha elegendő kocsija volna, létével tenné szükségtelenné a maszek taxist) az „jogtalanságot" követ el. Kínomban két megoldást is kiötöltem. Egy: mint a lángos- és palacsintasütők, a pulóver- és kardigánkötők, az órások és bádogosok, a butikosok és étkezdések, a fröccsöntők, a fodrászok, a suszterok stb. kapjanak iparengedélyt a magántaxisok is.

Kettő: amennyiben ez valami okból nem megy, úgy kapjanak az utasok állami taxit, valahányszor csak sürgős dolguk akad.

Igaz, hogy az utóbbi esetben a taxiállomáson nem lesz idejük a magántaxisokról szóló cikken felháborodni.

Barabás Tamás

Stoppoló-pamut

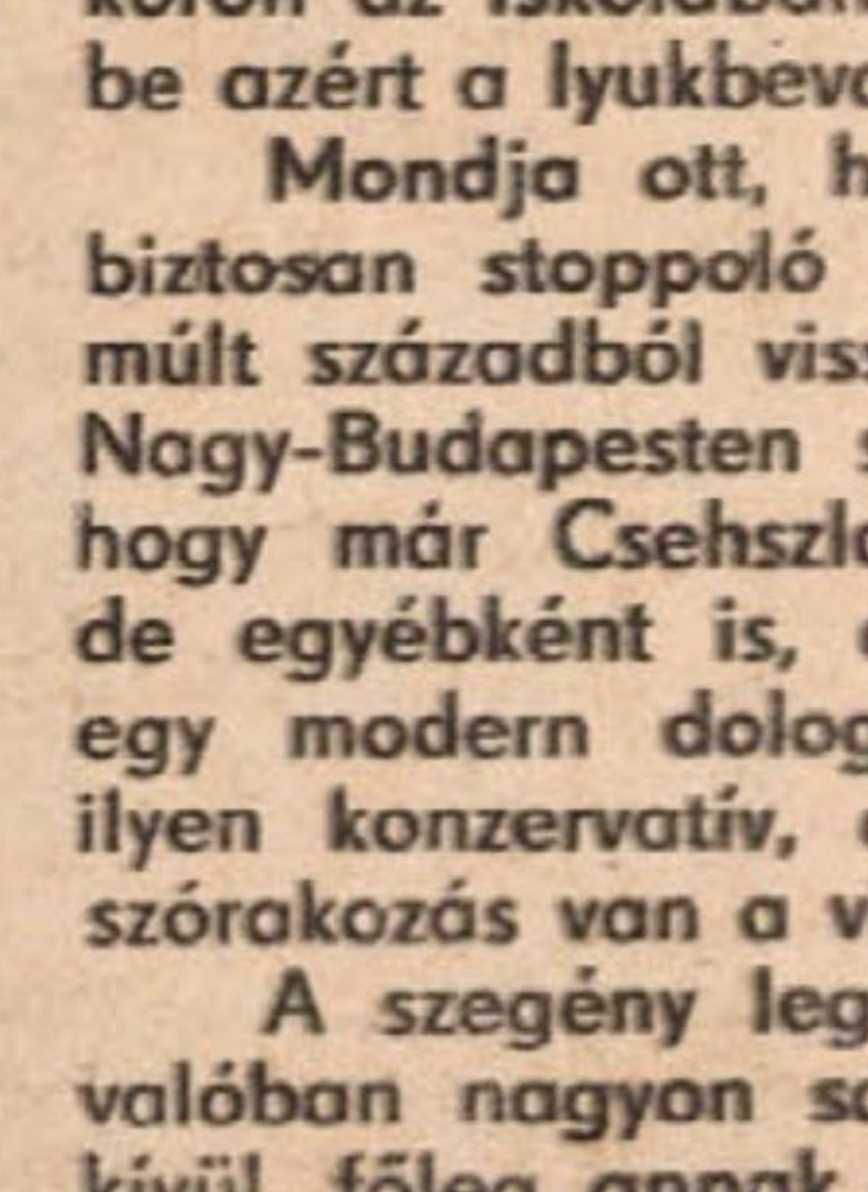

Mit tesz egy legényember, ha kilyukad a zoknija?! Először is bánatosan szemléli a lyukat, aztán vagy meglátogatja édesanyját egy csokor lyukas zoknival, vagy felhívja lakására barátnőjét, és nem a bélyeggyűjteményét, hanem a meghibásodott bokafixeit mutatja meg neki, avagy eszébe jut, hogy a kézimunka- és a politechnika órákon megtanították egykoron az iskolában stoppolni, s ezért elrohan a legközelebbi Röltexbe azért a lyukbevarró izéért.

Mondja ott, hogy mit kér, mire feleli a bűbájos eladó, hogy biztosan stoppoló pamutra gondol a kedves vevő, csak hát ilyen múlt századból visszamaradt hiánycikket ne is keressen, mert egész Nagy-Budapesten sehol sem lehet kapni, bár tudomása van arról, hogy már Csehszlovákiából is kértünk expressz stoppoló pamutot, de egyébként is, a zoknik és harisnyák stoppolása ma már nem egy modern dolog, s nagyon csodálkozik, hogy egy fiatalember ilyen konzervatív, amikor a stoppoláson kívül ma már annyi más szórakozás van a világon.

A szegény legényember erre fel arra gondol, hogy mostanság valóban nagyon sok más szórakozás van a világon a stoppoláson kívül, főleg annak, akinek van hozzá sok pénze, azonban neki csak arra volt a múlt hónapban, hogy vásároljon három pár frottírzoknit, de mind a hatnak csak két hétig bírta az orra, meg a sarka a strapát, aztán lyukat jelentettek, így úgy látszik, hogy ma már az a modern dolog, ha csak kéthetes élettartamra gyártanak egy zoknit, majd pá, édes, irány a szemeteskuka, mint jobb amerikai milliomos körökben, ahol egy inget vagy egy szmokingot is csak egyszer vesz fel életében az ember.

Egy legényembernek sem kell elkeserednie azért, persze, hiszen a lyukas zoknikkal kapcsolatban többféle megoldás is van. Az első: mindenkinek adjanak annyi fizetést, hogy meglegyen a mindennapi zoknija és harisnyája. A második: ne legyenek ilyen drágák a zoknik, és adjanak hozzájuk féléves garanciát. A harmadik: nyissanak minden Röltex üzlet mellett stoppolófával és stoppoló pamuttal Stoppold Magad Szalont. A negyedik: ne hordjunk zoknit. Ötödik: találják fel a zoknik kilyukadása elleni csodaszert.

A legegyszerűbb: hadd stoppoljon, aki akar. Nem fogja ezzel visszafelé forgatni a történelem kerekét!

Tomasi László

Fantom

Mi is a fantom? A Révai Lexikon még enyhébben fogalmaz: görög szó, jelentése ábránd, rém. A Magyar Nyelv Értelmező Kéziszótára már gorombább: agyrém, kísérlet, ijesztő látomás.

Fantomnéző – divatos szó színházaink táján. Kint a tábla: minden jegy elkelt, a nézőtéren mégis sok az üres szék. Aki oda váltott jegyet, a fantomnéző, nem jött el. Miért? Elkésett, nem ért rá, elment a kedve, nem is érdekelte igazán.

Fantompremier – ilyen is van, egyre gyakrabban. Kitűzik a bemutató dátumát, aztán elhalasztják. (Nemzeti: Éjjeli menedékhely; Víg: Minden jó, ha a vége jó; Népszínház: Hasfelmetsző Jack – és még sorolhatnám.) A rendező határidő-módosítást kért. Miért? Nem ért rá? Elment a kedve?

Fantomszínész – státusa van a színházban, havi fixe, de szerepet hónapokig, évekig nem kap. Hogy milyen sokan vannak, az a lapokban megjelenő panaszos nyilatkozataikból is kitűnik. Mégis: nagyon sok előadás elmarad egy-egy szereplő náthája, porcleválása, vagy (túlzok?) rosszkedve miatt. Mert hiába vannak a fantomszínészek, ma nagyon ritka a beugrás és szinte ismeretlen a kettős szereposztás.

Fantomszínház is van már nálunk. Nem is egy. Van hangzatos, szép neve, mutatós (vagy kevésbé mutatós) épülete, jobbra érdemes színészgárdája. Csak hitele nincs és hatása. Meg nézője. (Egy vicc is kering erről Pesten. A Fantomszínház büféjében kávézgató színészekhez így szól az ügyelő: a néző úr azt üzeni, elkezdhetik az előadást.) Miért? Mert modernség ürügyén olyan avítt játékokat űznek, amelyekre Európa más részén már a századelőn ráuntak. Mert... De ezt kutatni, kimutatni nem is az én dolgom.

Az is lehet, hogy nincs igazam, s az egész csak ijesztő látomás. Akkor tekintsék úgy, hogy a lapnak ebben a csücskében nincs is semmi, hogy ez csupán egy **fantomglossza.**

Radványi Barna

Intimitás

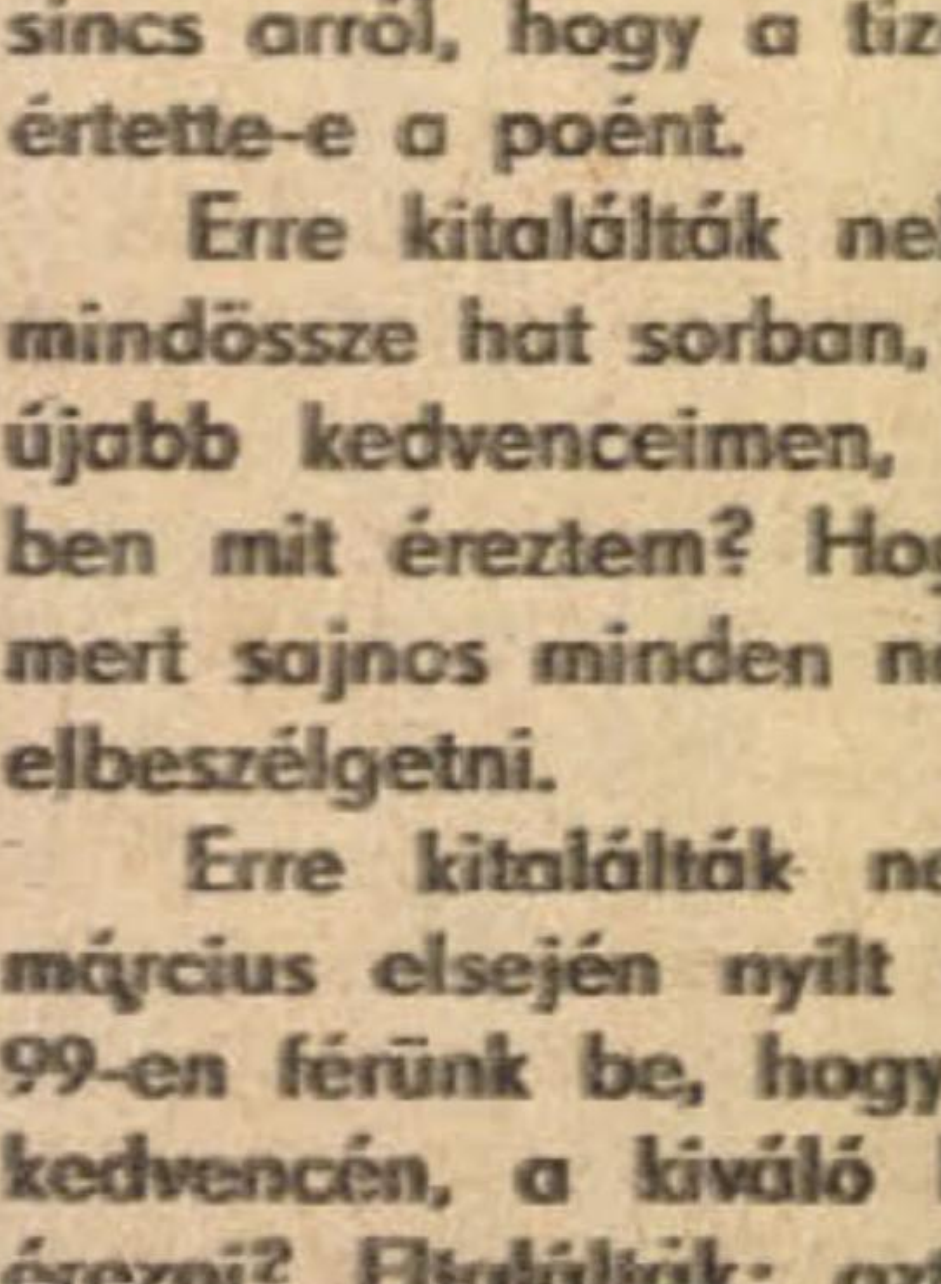

Valóban jobb az, ami kisebb? Eddig is el tudtam képzelni, hogy van amiben jobb a kisebb, mint a nagyobb, de arról fogalmam se volt, hogy ez a kabaréra is vonatkozik. Ma már tudom. Elmondom, hogy jöttem rá.

Kezdetben volt a kabaré a Vidám Színpadon, ahol esténként közel ezer ember között mulattam kedvenceimen, Kaboson, Kazalon, Kibédyn meg a többieken. És közben mit éreztem? Azt, hogy jó, jó, de ez mégsem az igazi, nem elég intim, mert ha az első sorban ülök, fogalmam sincs arról, hogy a tizedik sorban ülő velem kacag-e, és egyáltalán értette-e a poént.

Erre kitalálták nekem az intimebb Mikroszkóp Színpadot, ahol mindössze hat sorban, 150–200 néző között halálra nevettem magam újabb kedvenceimen, Komlóson, Hofin, meg a többieken. És közben mit éreztem? Hogy még ez sem az igazi, ez sem elég intim, mert sajnos minden nézővel még itt sem tud a Komlós meg a Hofi elbeszélgetni.

Erre kitalálták nekem a még intimebb Kis Színpadot, mely március elsején nyílt meg, ahová, mi nézők, már mindössze csak 99-en férünk be, hogy könnyesre kacagjuk magunkat mindannyiunk kedvencén, a kiváló Kellér Dezsőn. És közben mit fogok megint érezni? Eltalálták: azt, hogy ez még mindig nem az igazi, még mindig nem elég intim, mennyivel jobb lenne, ha a Kellér Dezsővel egy telefonfülkében összezsúfolódva hahotázhatnék a szellemes konferanszién.

S ha ez sem lesz nekem elég intim, jöhet a Legesleges Legkisebb Színpad, mikor is majd otthon a tükör elé állok, magamban beszélek, és halálra röhögöm magamat, intimitás közben.

Miklósi Ottó

NŐNAP

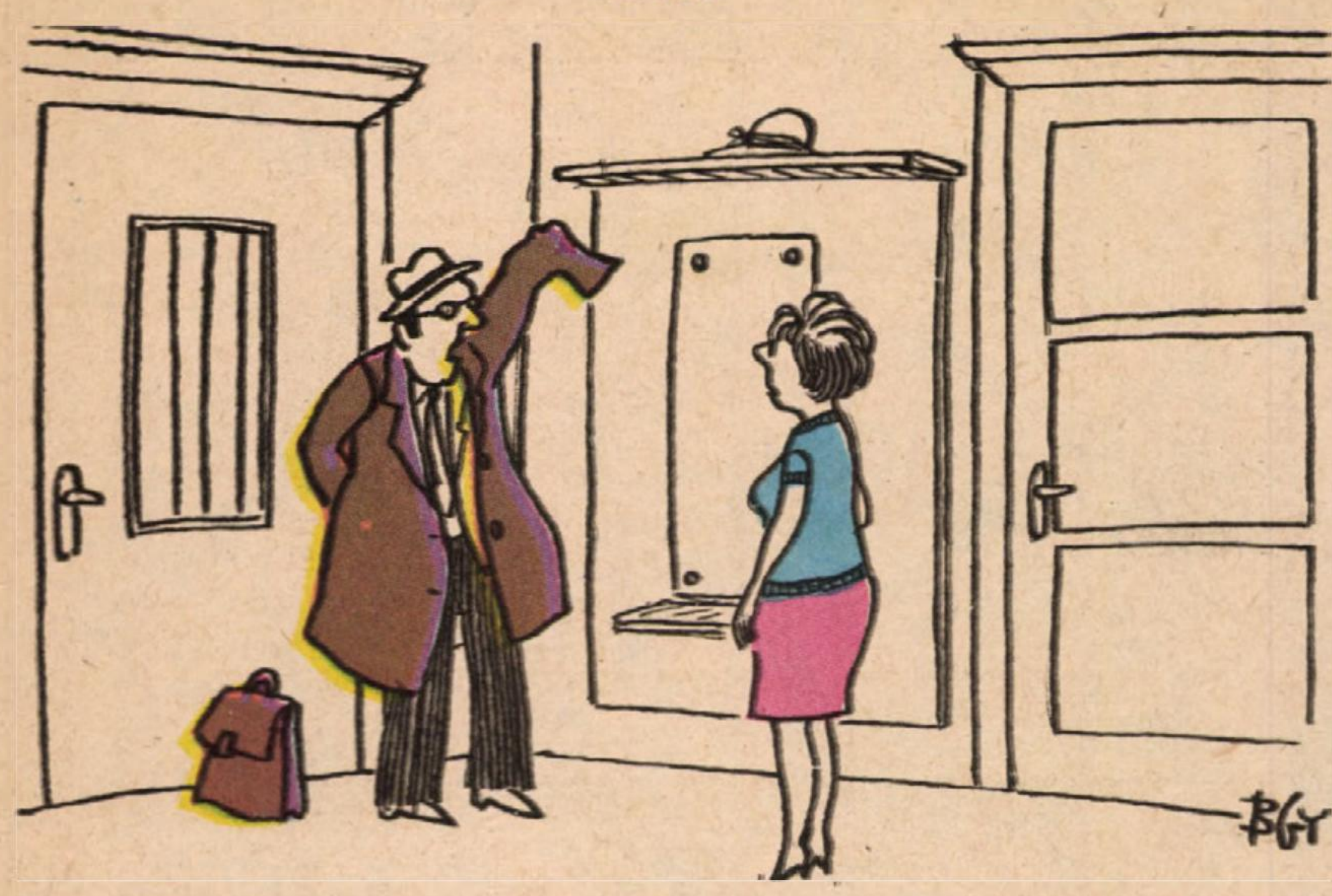

– Miért, odabent nem kaptatok hóvirágot?

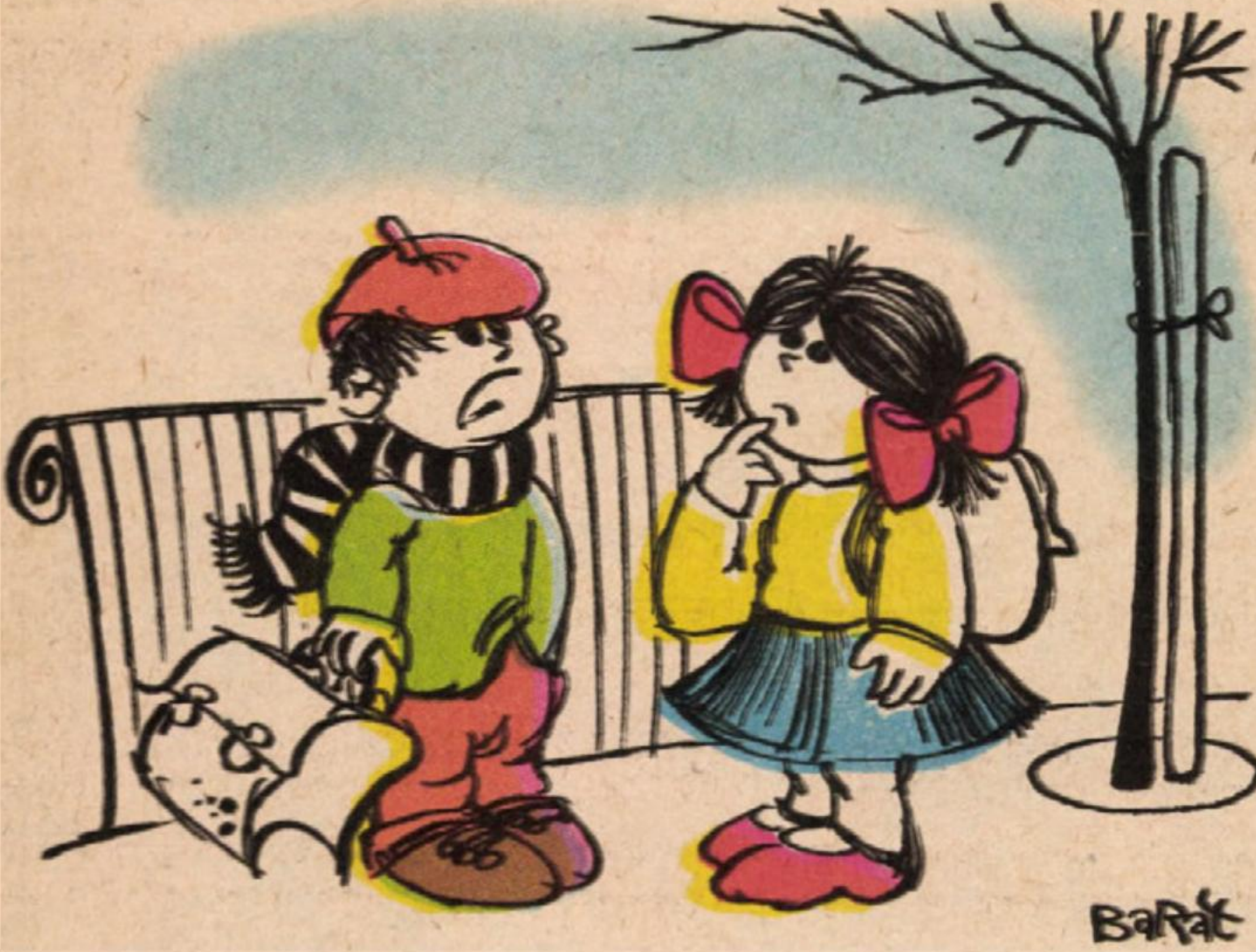

HÁTRÁNYOS HELYZETŰ GYERMEK

– Az én szüleim képtelenek elválni . . .

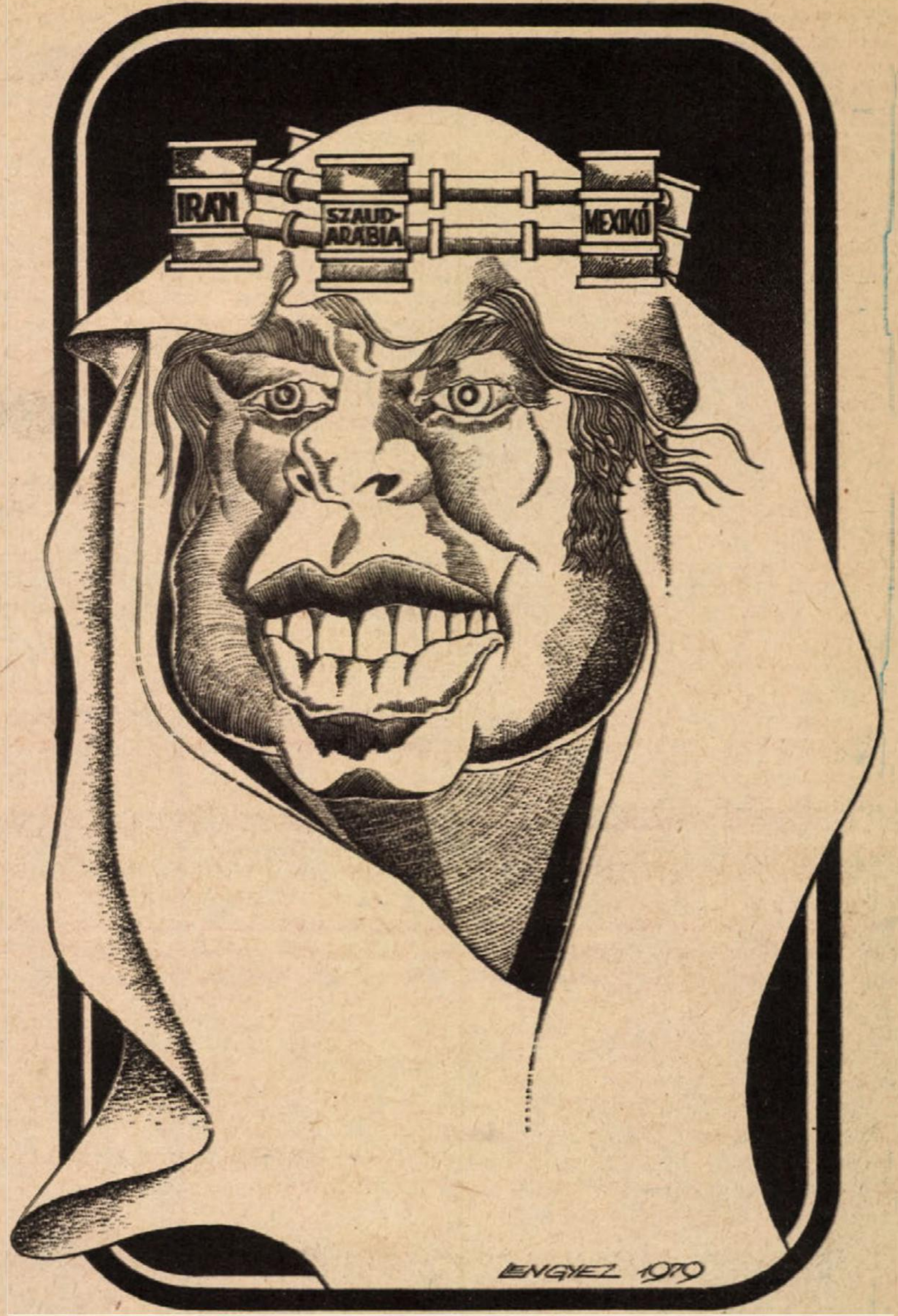

Carter sejk: Mostanában sokat fáj a fejem.

ENERGIA

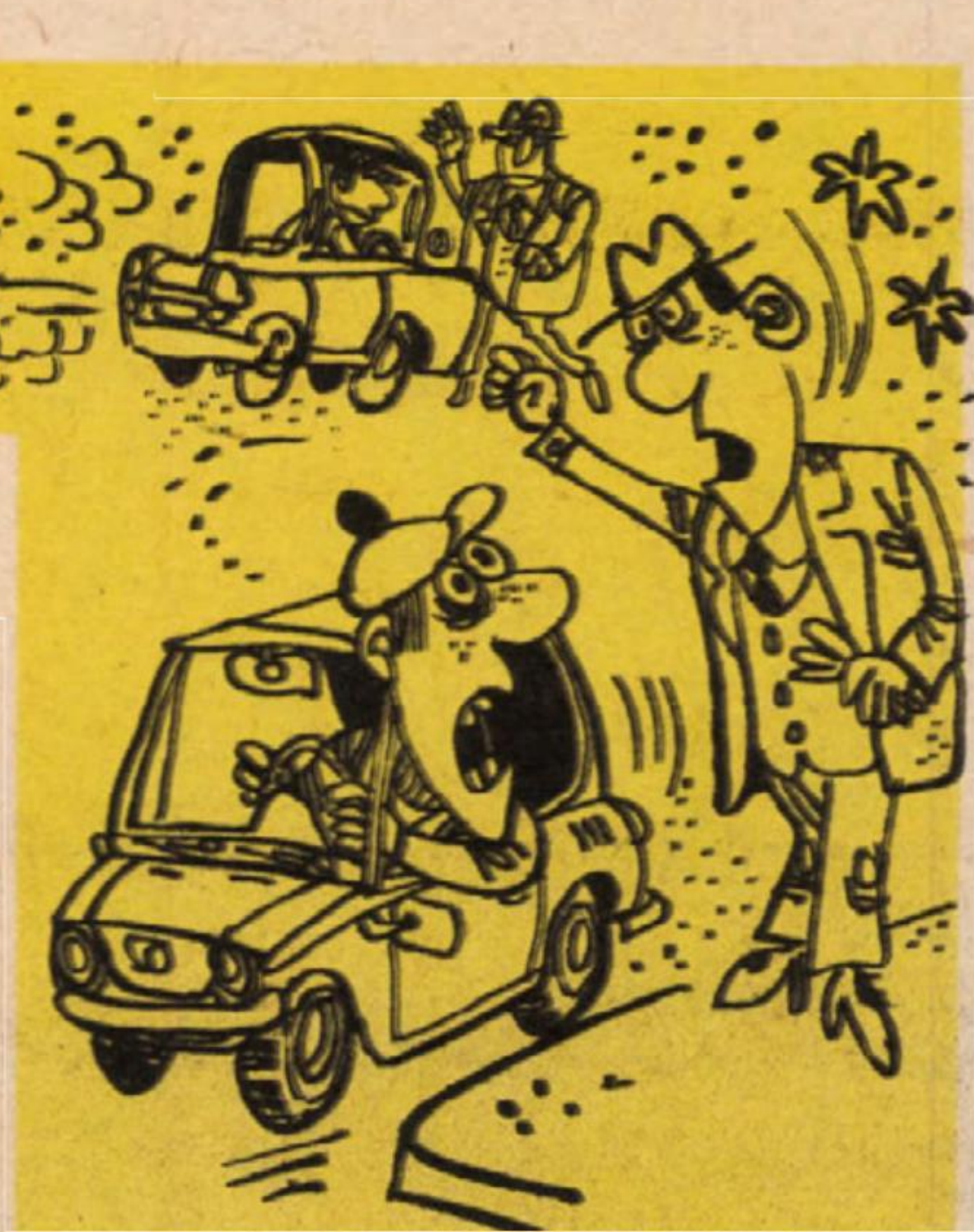

Pazarló módon bánunk az energiával. Feleslegesen túráztatjuk a mosógépet, távozáskor sem kapcsoljuk ki az atomerőművet, a folyókat meg csak úgy hagyjuk elfolyni a vakvilágba.

Mostanában széles körű felvilágosítósdi tört ki, hogyan takarékoskodjunk az energiával. Szemléltető plakátok segítségével sajátíthatjuk el, hogyan kell a villanykapcsolót egyetlen okszerű ujjpöccintéssel lekattintani, a vízvezetéket a csapnak az óramutató irányában történő körkörös elforgatásával elzárni és a rezsót annak a kis mizgentyűnek megfelelő szögfoknyi vízszintes odébbtaszajtásával kvázi teljesen eloltani. Az ember mindig tanul valamit.

Az egész persze okos, helyénvaló, csak nagyon kevés.

Arról például szó sem esik, hogy saját belsőégésű energiáinkkal sem mindig gazdálkodunk okosan.

Példa.

A Trabant odafarol a járdához. Illető éppen lelép, a Trabant mögött óhajt átslisszolni az úttesten, kis híja, hogy nem pusztul a kerekek alatt disznómódra. A következő pillanatban harsan a rikács és pianisszimóról többé szó sem lehet.

— Tudod, kit gázolj el, te mocsok? Azt a szomorúszemű jó keresztanyádat, amiért nem fojtott bele a szenteltvízbe.

— Azt, azt. A ravatalon. Gyertyák között. Illatárban. Vigyázz, mert lesrófolom azt a hatszögletű fejedet, és fordítva teszem vissza, hadd örüljenek azok a csőszájú gyerekeid, mert úgysem te vagy az apjuk.

Ez így megy még egy negyedóráig. Ütni nem ütnek, mert az fárasztó. Az egyik lekési a versenytárgyalást, elesik ötezer forint prémesitől. Ez az energia gazdaságtalan felhasználása. A másik odaér a randira, de már nem hívják semminek, mert a feje nagyobb a sokévi átlagnál, s vérnyomása felülmúlja a fejlett tőkés országok paramétereit. Ez az energia helytelen célokra való felhasználása. Nem beszélve arról, hogy az ordításra fecsérelt hőenergiával három és fél órán át működtethették volna egy Jászkarajenő nagyságrendű község mákdarálóit.

Másik példa.

Matekdolgozat van kilátásban, a srác tehát úgy dönt, hogy takarékoskodik az energiájával és inkább moziba megy. A nézőtérre érkezve aztán hirtelen laposkúszásra vetemedik és közönséges, vagy földi giliszta módjára araszol a vészkijárat felé, mert a balközép első sorában ott ül az osztályfőnöke, akitől a jó isten mentsen. Ezt követőleg az Almásy téren a srác fiatal hársfának álcázza magát, mert ott zsugázik a KISZ-titkár, a Dembinszky utcában a palotapincsit játssza, mert ott snóblizik a szülői munkaközösség elnöke, az Arany Kulcslyuk előtt meg bedobja az énekes koldust, mert ott iszik a testnevelő. Hullafáradtan vetődik haza, félannyi energiával felkészülhetett volna a matekdolgozatra, amit végül mégsem írt meg az osztály, mert a tanárnőnek a fizikoterápiára kellett mennie a teniszkönyökével. S egy pillanatra sem gondol arra, hogy az elpocsékolt energiakülönbség felével egy állati hulladékot feldolgozó kisüzem akár öt órán át is szennyezhette volna a levegőt a Duna-kanyarban.

Megint egy másik példa.

Egy tag a modern technika minden vívmányát beveti, hogy megfúrja a másik tagot. Úgymint: pletyka, névtelen levél, mószer, acsarkodás, viszketőpor. Buzgalmában rosszul méri fel az energetikai szituációt, nem számol azzal, hogy a másik tagnak van egy bérmakeresztpapája a minisztériumban, tehát jelentős potenciális energiával rendelkezik. Amikor aztán helyreáll az energiák egyensúlya és a másik tagot a newtoni fizikai vastörvények alapján előléptetik, akkor az egyik tag kénytelen újabb források után nézni. Attól fogva minden este jeges borogatásokat alkalmaz a nyelvére, hogy a kínzó izomlázat csökkentse. Az energiapazarlás kirívó esetével állunk szemben. Ezt megspórolhatta volna.

Igaz, vannak szívet melengető ellenpéldák.

A minap egy nagyüzemi építkezés mellett elhaladva azt láttam, hogy több tucat dolgozó békésen ül a fal tövében, szemét behunyja s az arcát gyermeteg örömmel az édes napocska felé fordítja.

Takarékoskodtak az energiájukkal.

Sőt, tudományos kísérletet végeztek. Nyilván azt próbálgatták, vajon nem lehet-e a napenergiát a szocialista építőmunka szolgálatába állítani.

És ez még akkor is méltó volt a maximális elismerésre, ha pillanatnyilag semmiféle látszateredménnyel sem járt.

Peterdi Pál

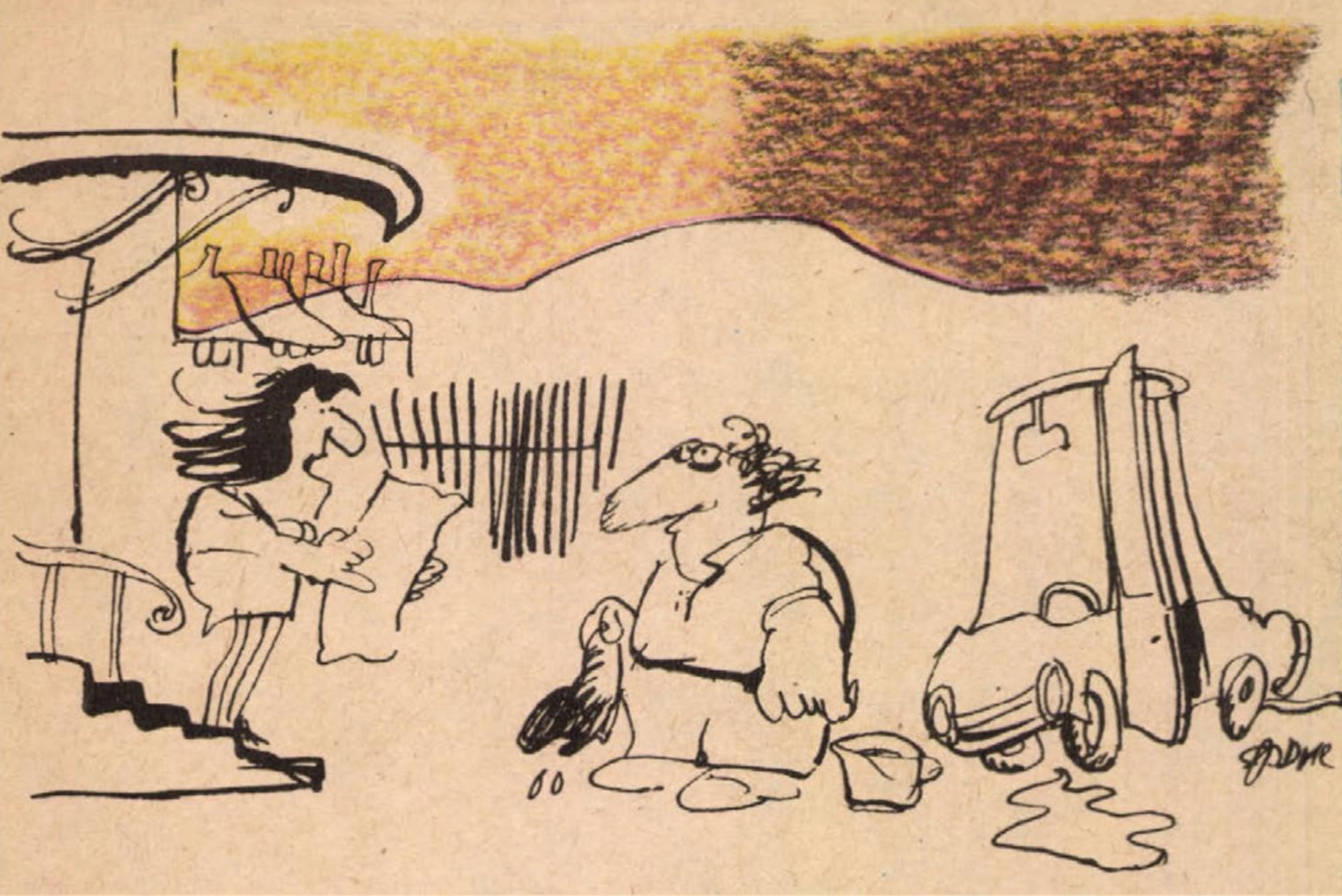

– Átnéztem a családi költségvetést, kettőtök közül az egyiknek le kell mondani az ivásról ...

TELEKKÖNYVI APRÓSÁG

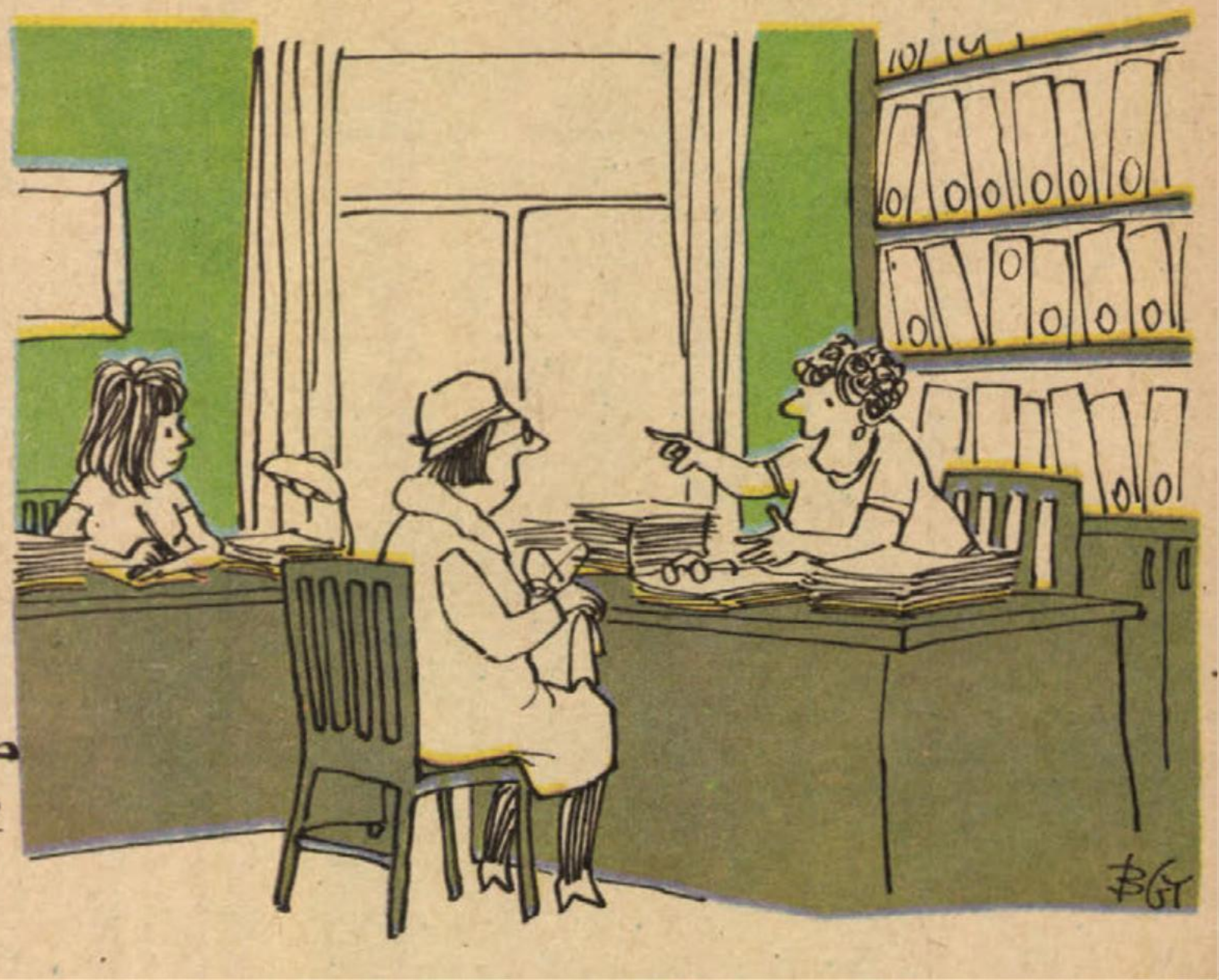

– Jobb, ha ezt az ügyet a kolléganőm kezdi el, nekem már csak két évem van a nyugdíjig!

Levélváltás A MACERÁRÓL

Kedves Szerkesztő úr!

Azt hiszem az illetékeseknek fogalmuk sincs arról, hogy nekünk, háziasszonyoknak mennyit kell szenvednünk, amikor napi bevásárlásainkért végig tolongjuk a zsúfolt közérteket, vagy az ABC-áruházakat. Néha úgy érzem, hogy elfelejtettek a vevőknek helyet tervezni. A múlt pénteken ismét leszakították két kabátgombomat a nagy tolongásban. És éppen abban a Csemege ABC-áruházban (azelőtt éjjel-nappali), amelyet nem is nagyon régen átalakítottak, hogy több legyen a férőhely. Tessék már egy kicsit megmacerálni őket, miért nem hagytak elég helyet arra, hogy a vevő az üzletben közlekedni is tudjon? Már csak a jövőben készülő üzletek jobb tervezése érdekében is!

Kedves Olvasónk!

Noha már néhányszor írtam arról, hogy a vevők utcája milyen szűkre szabott az önkiszolgáló élelmiszer üzletekben, mégis válaszolok levelére. Engedje meg azonban már elöljáróban megjegyeznem: én sohasem macerálok. Ez a csúnyácska szó azt jelenti, hogy valaki indokolatlanul piszkál, zaklat, nem hagy békén valakit. Ezt etikai okokból is kerülöm. Ezzel szemben bírálom a hibákat azzal a céllal, hogy ne ismétlődhessenek meg, se ott se máshol, illetve javítsák ki a hibákat azok, akik elkövették, és ludasak a dologban. Abban tehát igazat adok önnek, hogy szinte kivétel nélkül szűk a vevőkre szánt terület az önkiszolgáló üzletekben, de személyes tapasztalatom szerint, az ön által említett ABC-áruház átrendezése jól sikerült.

Mindenféle gyanúsítást megelőzően: becsszóra kijelentem, hogy sem az eladók, sem a vezetők között egyetlen barátom, vagy ismerősöm nincs, személyesen senkit sem ismerek és ők sem tudják rólam, hogy ki fia-borja vagyok, tehát az üzletben semmiféle protekciós kiszolgálásban nem részesülök. Éppen azóta vagyok rendszeres és mindennapos vevője az üzletnek, amióta átszervezték és mindent egyazon üzletben a legrövidebb idő alatt bevásárolhatok. Nem macerából mondom, de mi, pestiek nem szívesen ismerjük el a sikeres és előnyös változást, még az üzlethelyiség eredményes átalakítását sem. Csupán néhány kérdéssel szeretném erről a különös társadalmi jellegről meggyőzni önt.

— Jobb-e, hogy az áruháznak két bejárata és két kijárata van?

— Jólesik-e a vevőnek, hogy az üzletbe lépésének pillanatában szárazra és tisztára törölt kosarat vehet a kezébe?

— Érezhető-e ebben az üzletben, hogy a szakma nagy munkaerőhiánnyal küzd?

— Megfigyelte-e a vevő, hogy szünet és megállás nélkül targoncákon hozzák a raktárból az árut, az utánpótlást (a sörtől, a zöldségig, a sajtokig és a több mindenféle áruig!)?

— Megszámolta-e, hogy hány eladó áll sorban, egymás mellett a felvágottak pultja *mögött* és mesteri gyorsasággal méri a papírvékonyra szeletelt és előkészített árut?

— Megjegyezte-e, hogy hányan és milyen sebességgel szolgálják ki a kenyeret, a péksüteményt, és előre is csomagolják?

— Tapasztalta-e, hogy a szakszerű és áttekinthető áruelhelyezés lehetővé teszi, hogy a vevő sokkal rövidebb idő alatt a kosarába rakhatja az árut, amint ahogy azt valamikor is elképzelte?

— Észrevette-e, hogy az átrendezés ésszerűsége folytán minden út Rómába vezet? Azaz ahhoz a 16 pénztárhoz, ahol a vevő, a nyugodt és sohasem kapkodó pénztárosnőknél várakozás nélkül fizetni tud, majd két lépéssel odébb, a rakodó asztalnál, rendezi a cuccait és kilép az előtte levő kijárati ajtók egyikén?

Nem kérdezek tovább: macera nélkül egyezzünk meg abban, hogy az átszervezés sikerült, de a zsúfoltság maradt. Varrjuk fel a gombjainkat és örüljünk annak, hogy már van néhány ilyen üzletünk is.

Földes György

MUNKAHELY

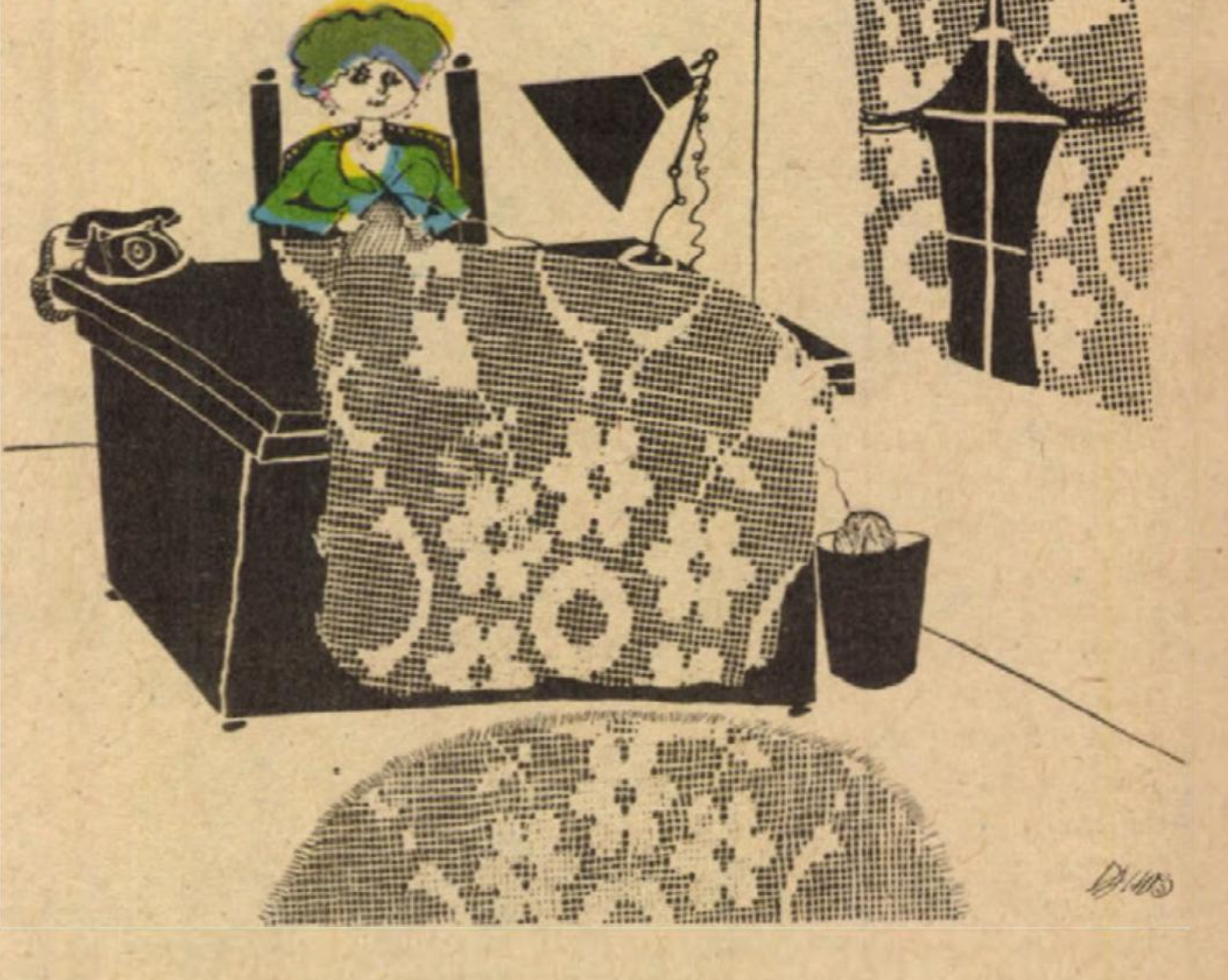

TERMÉSZETRAJONGÓ

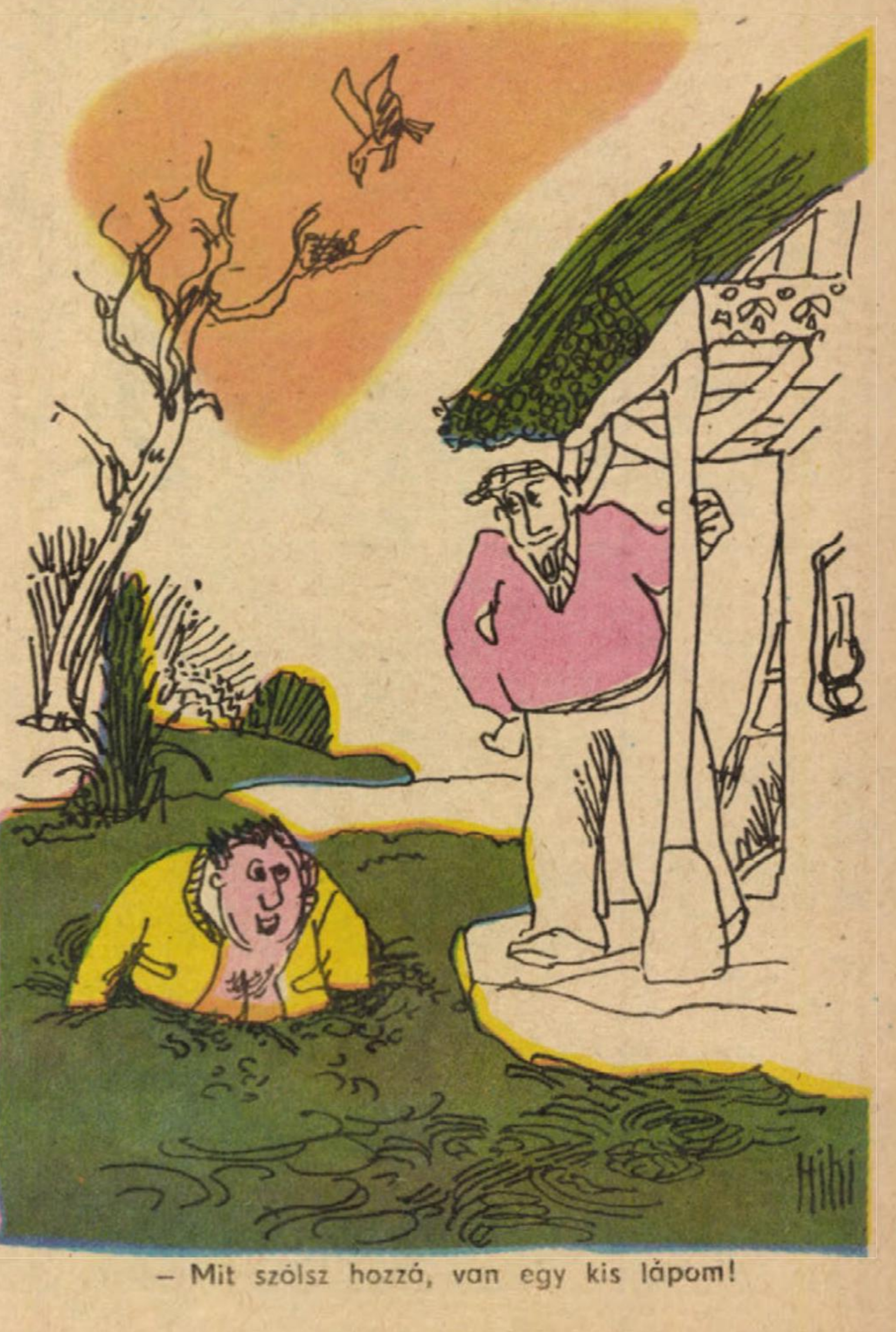

– Mit szólsz hozzá, van egy kis lápom!

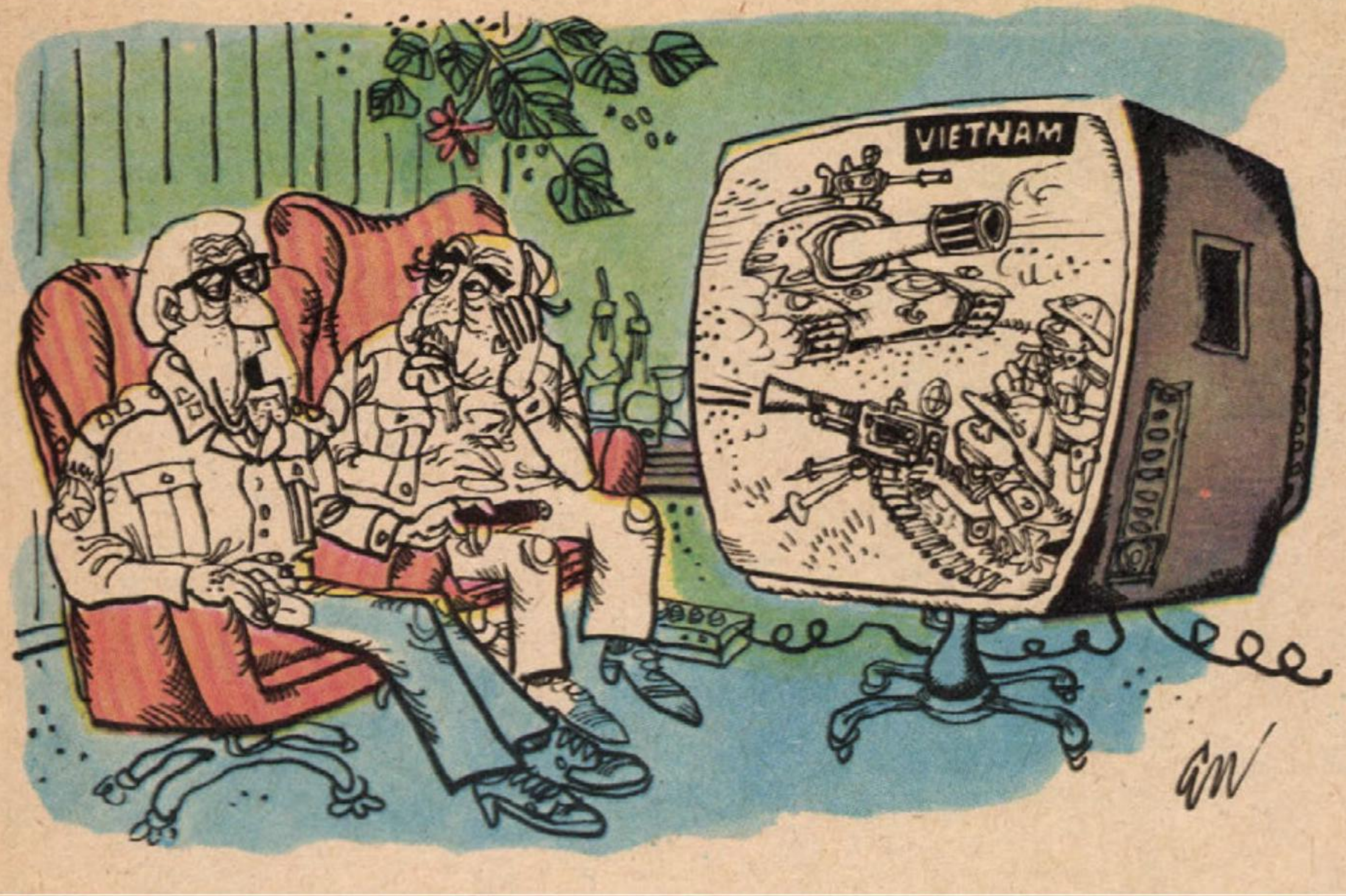

HÁBORÚS VETERÁNOK AMERIKÁBAN

– Ha Teng bennünket is megkérdez, lebeszéltük volna róla . . .

FEJTSEN HUMORESZKET

Példátlan vállalkozásba fogok ezúttal: száz forinttal jutalmazom azt az olvasómat (brigádot, közhivatalt, minisztériumot) aki megfejti, kiről vagy miről szól az alábbi humoreszk, melyet a rejtvényesség okából készítettem a valósághoz hűen, ám a helyszínt, az esetet és a szereplőit el nem áruló technikával. Elképzelhetik: ha én száz forintot ajánlok fel a saját zsebemből a megfejtőnek, arra érdemes felfigyelni . . .

H. L. barátom elpanaszolja, hogy ezernyolcszáz forinttal tartozik neki ÁBCD Állami Fővállalat, nyolc hónapja, mit tegyen?

— Semmit — felelem neki királyi gőggel. — Azért vagyok én a barátod, hogy elintézzem a panaszodat. Máris munkához látok.

Ellátogatok az ÁBCD sajtófőosztályára (ilyen nagy vállalat az ÁBCD) és ismertetem az esetet. A sajtófőosztály a fejét csóválja az eset hallatán és szomorú, hogy ilyesmi még előfordulhat napjainkban. Azonnal intézkedni fog — ígéri — majd kávézunk, megbeszéljük a közel-keleti helyzetet és én könnyű szívvel búcsúzom.

— Rendben lesz a pénzed — hívom fel H. L. barátomat — a legjobb kezekbe tettem le a panaszodat. Légy türelemmel.

— Leszek — fogadkozik H. L. örömmel és csupa türelem. Egy hónap múlva felhív:

— Se pénz, se posztó — jelenti szomorúan. — Mit tegyek?

— Semmit — felelem gőgösen. — Ez az én dolgom.

Habozás nélkül hívom a sajtófőosztályt.

— Az volt a helyzet, hogy az okmányokból hiányzott egy adat. Már felszólítottuk a Gumikeményítőt, hogy küldjék be az anyjuk nevét, de nem küldik.

Mérgemben elmegyek a közvetlen főnökhöz az ÁBCD-be, akire H. L. panasza tartozik. Kávézunk, s közben ismertetem H. L. problémáját. Bosszúsan csóválja a fejét az ügy hallatán:

— Kilenc hónapja? — kérdi hitetlenkedve. — Nevetséges, sőt, szomorú. Nem volna szabad így intézni egy jogos panaszt.

Négy telefont emel fel egyszerre: kéreti az iktatót, az előadót, a levelezőt, a számítógépszerelőt, még a ventillátor is beindul a szobájában. Keményen kezet fogunk és elégedetten távozom. Hívom a barátomat, H. L-t.

— Sínen van a pénzed — jelentem neki. — Sajnos, úgy látszik minden piszlicsáré ügyben egyenesen a fejhez kell fordulni, hogy elintéződjenek a dolgok. Várhatod a pénzed!

Egy hónap múlva felhív H. L.:

— Hogyan értetted azt — kérdi —, hogy várhatom a pénzemet? Úgy értetted, hogy azt ugyan várhatom?!

— Elmegyek érte a síri világba! — szavalom H. L.-nek ünnepélyesen, mert éppen készülök az ÁBCD-be, ahol a sajtót informálják az ÁBCD munkájáról. Elmesélem H. L. panaszát az ÁBCD fő-főosztályvezetőjének, aki bosszúsan kavargatja a kávéját:

— Felháborító — jelenti ki. — A mi vállalatunk tizenhét milliárddal dolgozik percenként és tíz hónapja nem tud ezernyolcszázat számfejteni az ügyfelének. Írjad le nekem H. L. adatait, de tüstént!

* * *

Ezt a humoreszket most, tizenegy hónappal később írom, mert H. L. felhívott, hogy mit csináljon?

Egyetlen tanácsom: fejtse meg a feladványomat, kiről és miről szól a fenti történet. Helyes megfejtés esetén megkapja a százasomat, és ezzel az ezernyolcszáz forintos, jogos követeléséből legalább egy százast visszaszerzett.

Somogyi Pál

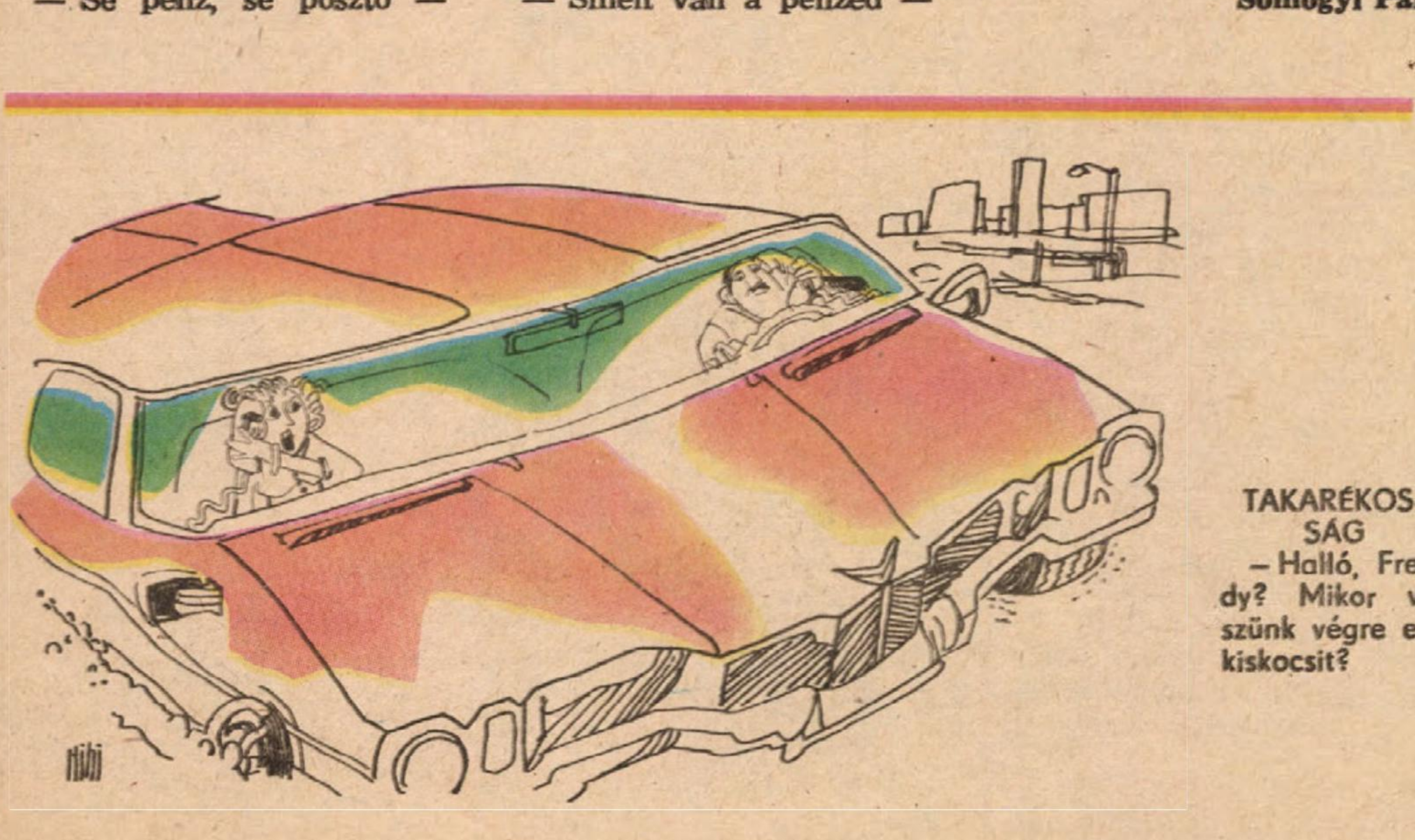

TAKARÉKOSSÁG

– Halló, Freddy? Mikor veszünk végre egy kiskocsit?

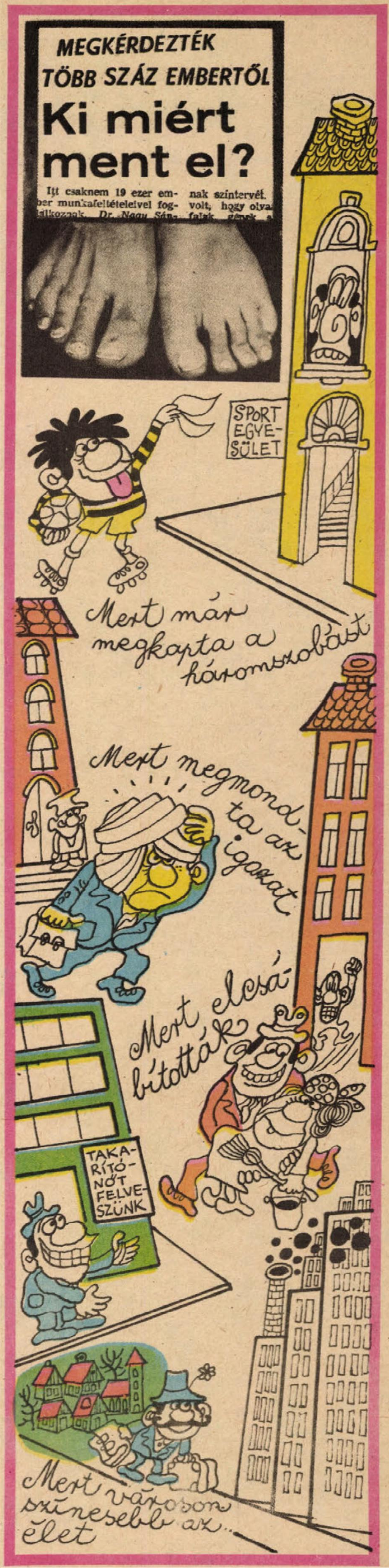

MEGKÉRDEZTÉK TÖBB SZÁZ EMBERTŐL

Ki miért ment el?

Itt csaknem 19 ezer ember munkafeltételeivel foglalkoznak. Dr. Nagy Sán-

nak szintervét. volt, hogy olya falak gének a

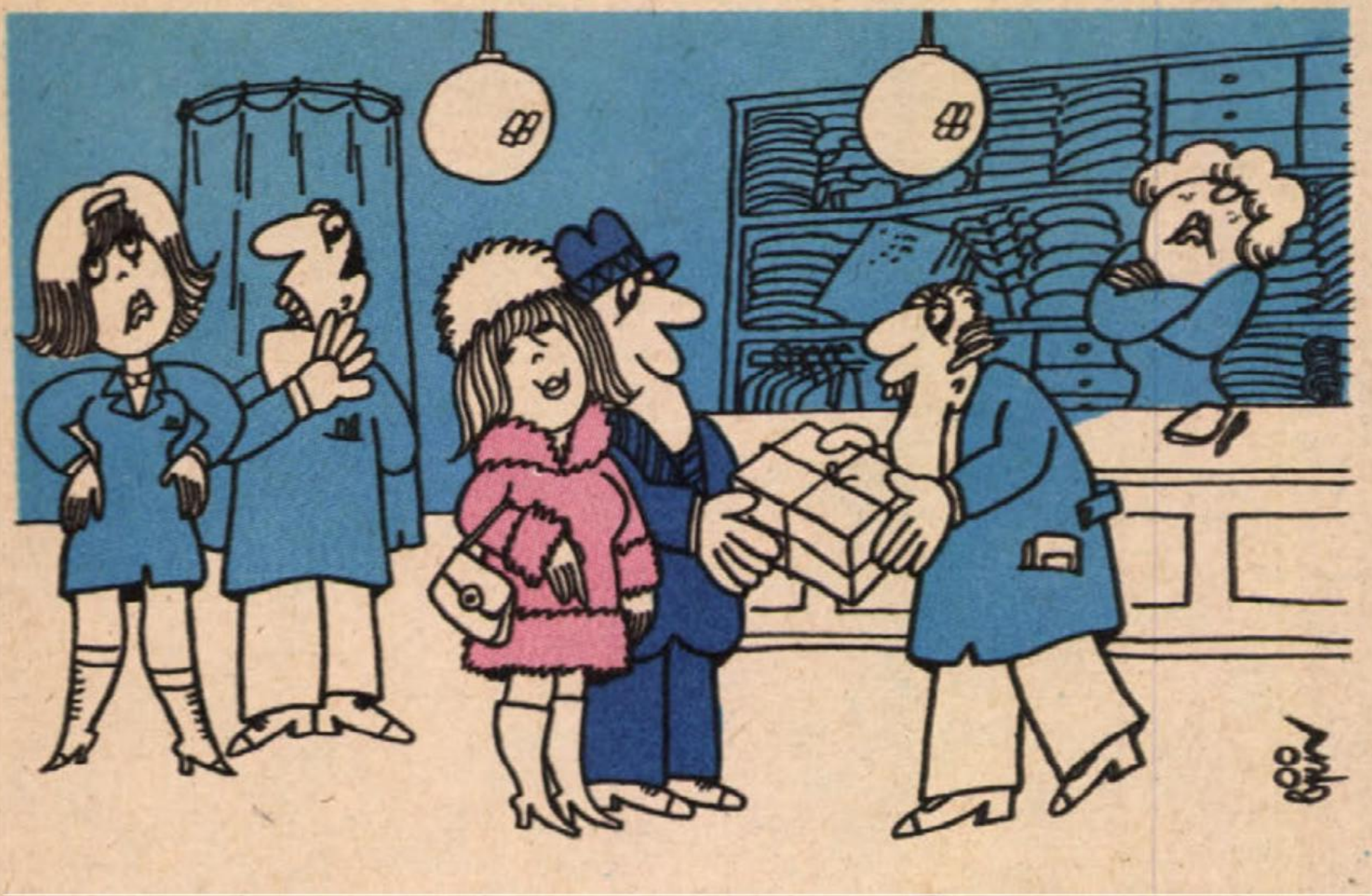

– Borzasztó még hallgatni is, hogy szegény Pali bácsi mennyire megalázkodik a vevők előtt, amióta nyugdíjba ment...

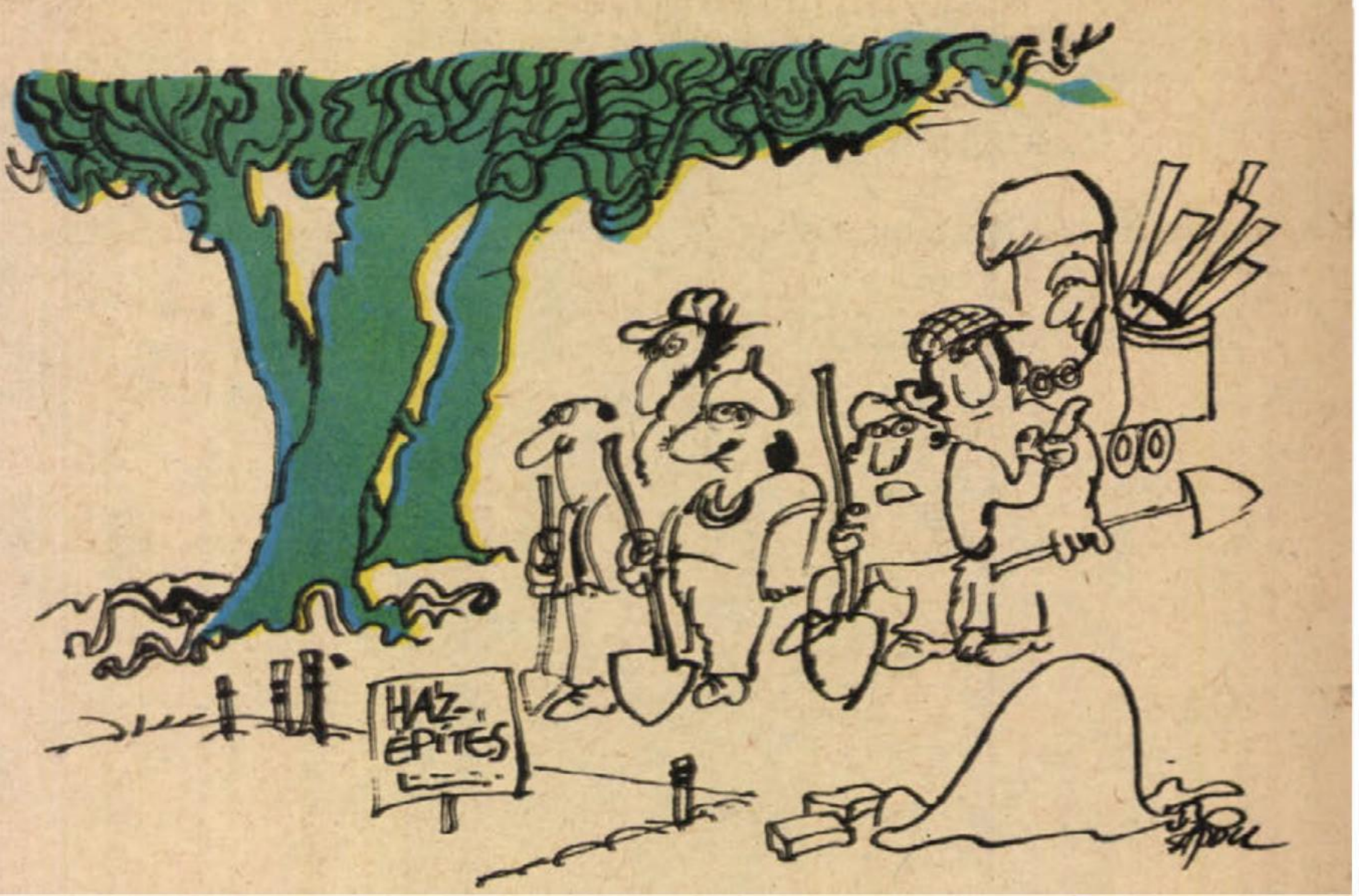

– Először nézzünk körül, nincs-e újságíró a közelben, aztán vágjuk ki a fákat.

SZÖSZÖCSKÉK

1951. Feri igen kitűnő marós volt. Olyan jó munkás, hogy egy napon „odafönt” elhatározták: kiemelik. S mert az egyik tehetség, ugye, eleve föltételezi a másikat, eldöntötték, hogy újságírónak épp olyan jó lesz, mint marósnak. Ferivel, aki úgy érezte, most áll az igazi karrier előtt, madarat lehetett volna fogatni. Aztán kínos-keservesen megpróbált cikkeket körmölni. Évekig. Nem ment. Nem lett belőle újságíró. De marós sem; legföljebb a modora vált azzá, abban a mértékben, ahogy ő maga megkeseredett. Mellesleg a napokban ment nyugdíjba, mint szakszervezeti funkcionárius.

1979. Julika igen kitűnő gépíró volt. Két ember munkáját is játszva géppuskázta papírra, s közben volt ideje flörtölni, kokettálni. Föl is kokettálta magát a főnöki kegyekbe. Most az igazgatóság titkárnője. Már nem gépel: leveleket *diktál*. Egy fiatal lánynak, aki két ujjal keresgéli a betűket a klaviatúrán. Julikánk egyelőre boldog, hiszen följebb lépett (mondjam talán, hogy följebb hágott?) a társadalmi ranglétrán.

Szegényke.

*

Még egy emlék az ötvenes évekből. Ez volt az az idő — akad, aki még emlékszik rá —, amikor az Eszterházy-rostélyosból egészen váratlanul Puskin-rostélyos lett, olyan meggondolás alapján, hogy ha egyszer az Eszterházy utca is Puskin utca lett, akkor ezt az elvet a vendéglátóiparnak is követnie kell.

Már kezdtem megszokni, hogy az Eszterházyak egyszersmindenkorra Puskinra magyarosították a nevüket, amikor megakadt a szemem egy vendéglői étlapon. Ez állt rajta: *„Természetes bélszín.”*

Odaintettem a pincért.

— Ha volna olyan kedves megmagyarázni, mi a csuda ez a természetes bélszín...

A fölszolgáló óvatosan körülnézett, majd kezét a szája elé téve suttogta:

— *Angol.*

*

Ebből a korból étlapjainkon szerencsére már csak a rövidítések divatja maradt meg: *sert. s. pir. burg. pár. káp.* és tsai. Ezt is megszoktam; istenkém, a gyorsuló idő, papírhiány, stb. Csupán a pecsenyeboroknál jövök ma is zavarba. Vajon melyik a jobb, ízesebb, kedvesebb: a *bal. mell.*, avagy a *hegyv. vör. pecs.?*

Mindent azért mégsem kéne rövidíteni.

Azt jövendölik az okos kommentátorok, hogy Iránban polgári demokratikus iszlám köztársaság váltja föl a budapesti tudományegyetem díszdoktorának több évtizedes uralmát.

A pesti népszáj azonban sokkal tömörebben fogalmaz: Iránban *komeinizmus* lesz.

A Vasas női kézilabdacsapatáról olvasom: „...egyetlen gólon *múlt* tavaly a továbbjutása. *Akkor sikerült.*”

Ha „múlt”, akkor aligha sikerült; ha meg sikerült, akkor nem múlhatott. Amiből kitetszik, hogy néha egyetlen mondaton múlik, sikerül-e megértenünk egy újságcikket.

*

A plakátragasztó legmulatságosabb, bár minden bizonnyal akaratlan tréfáját a franciaországi Tours városkában sikerült ellesnem. Csinos félmeztelen ifjú hölgy fölé pingált hatalmas (stílszerűbben: öles) betűk hirdették az egyik moziban játszott filmvígjáték címét: *„Szűz akarok maradni!”*

Erre a plakátra ragasztotta rá szemem láttára az ezzel megbízott közeg keresztben az alábbi papírcsíkot:

„Csak holnapig!”

Timár György

KOLLÉGIUMBAN

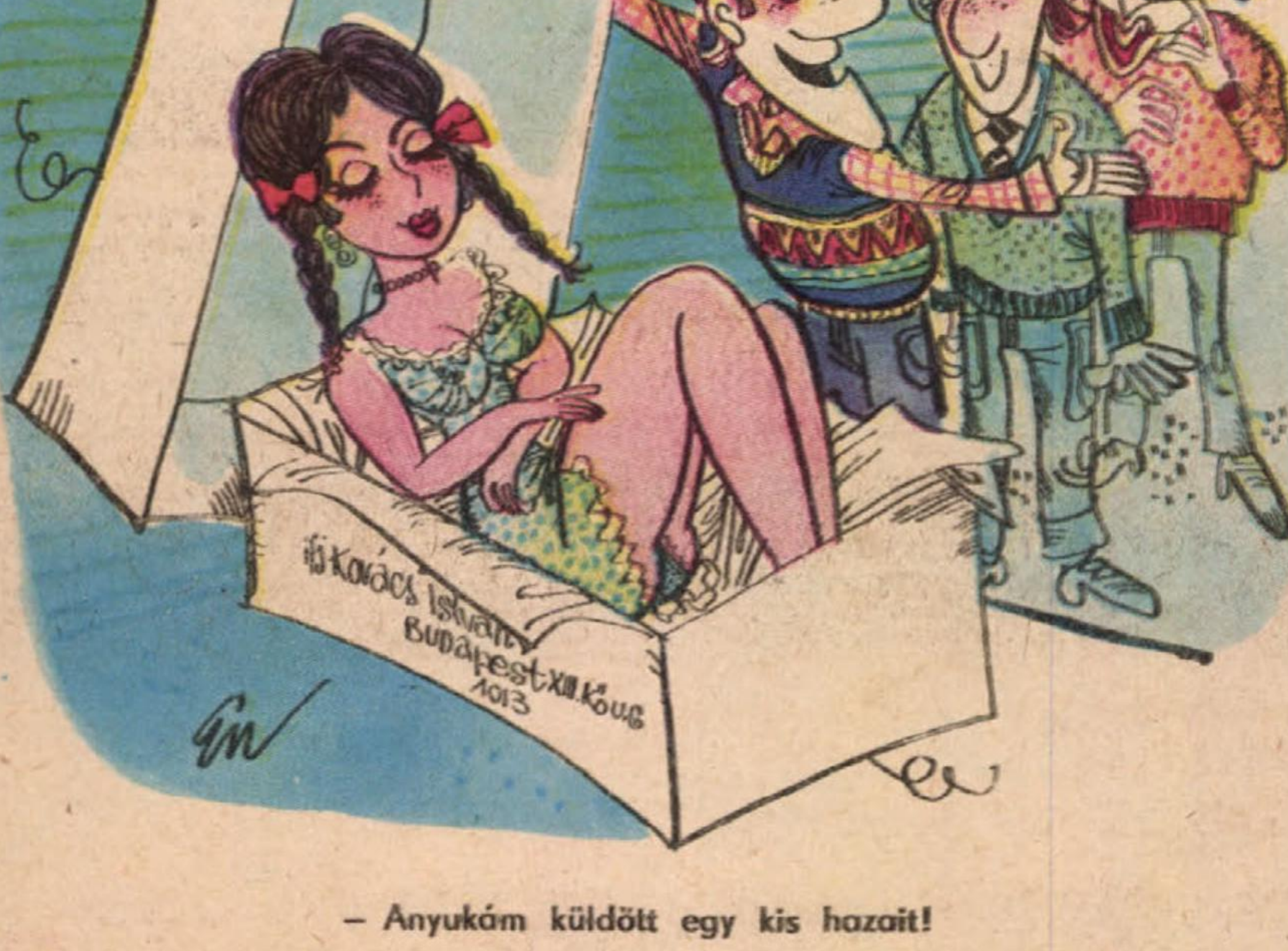

– Anyukám küldött egy kis hazait!

NYERESÉGRÉSZESEDÉS

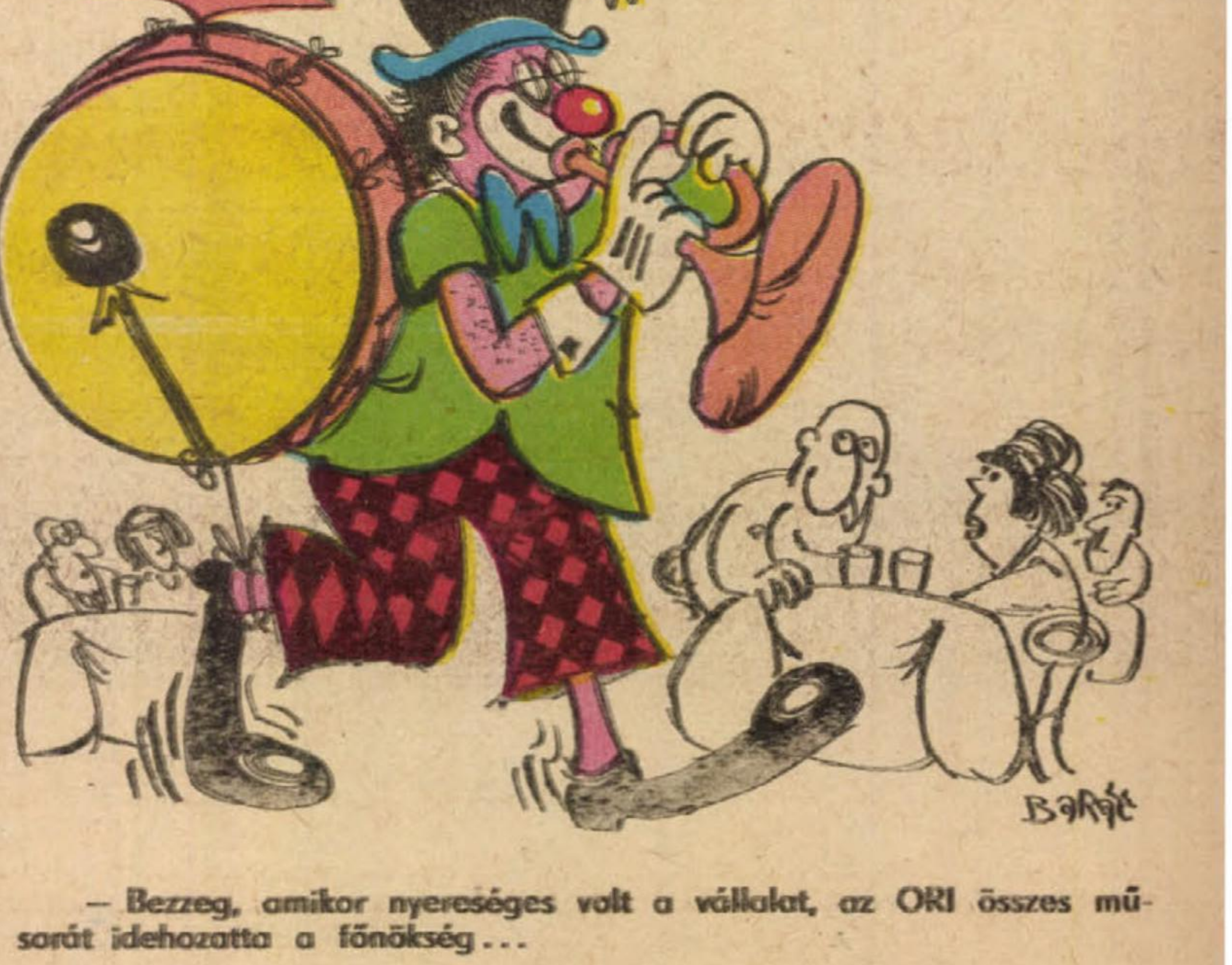

– Bezzeg, amikor nyereséges volt a vállalat, az ORI összes műsorát idehozatta a főnökség...

ALAPMEGERŐSÍTÉSI MUNKÁLATOK

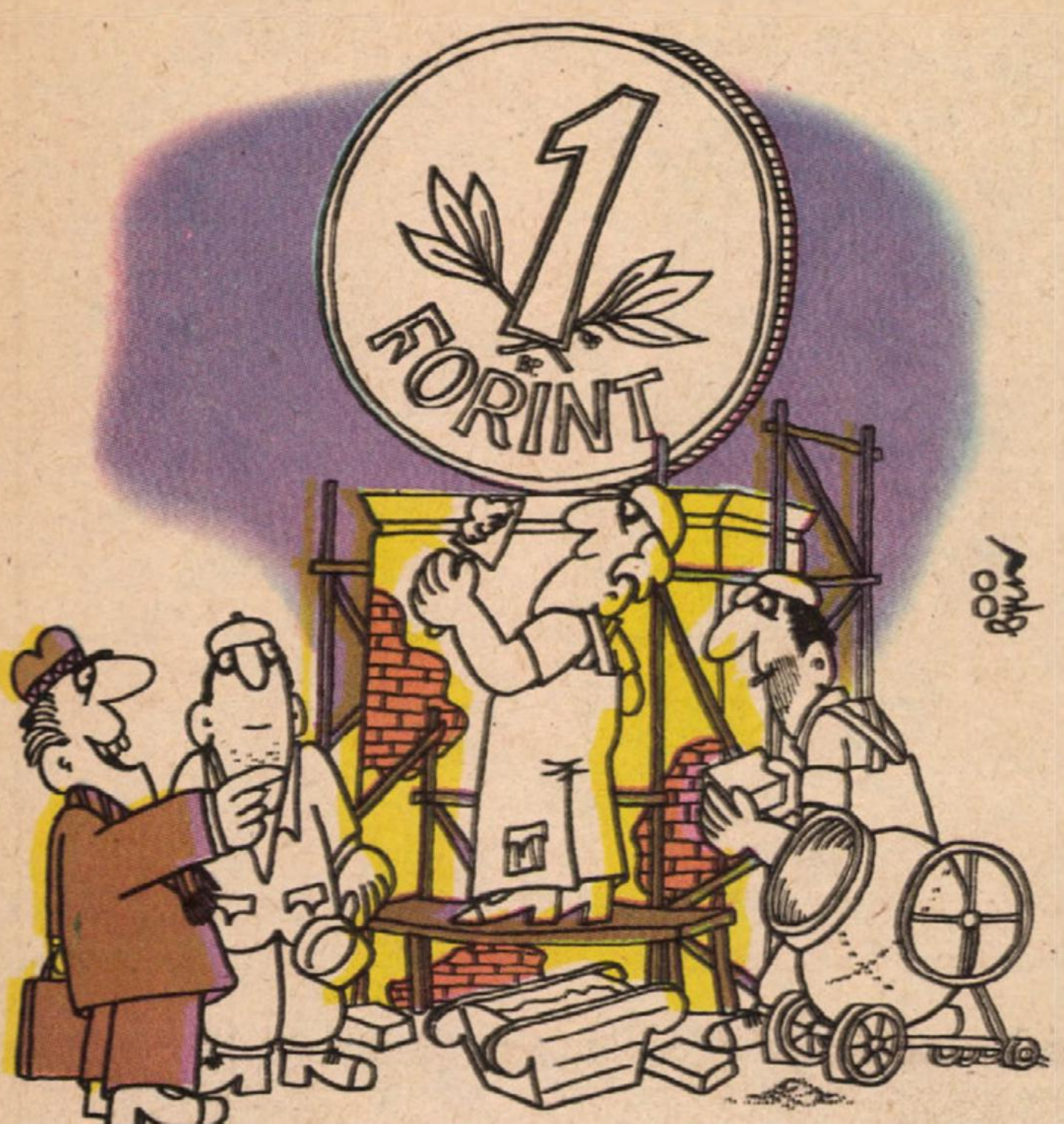

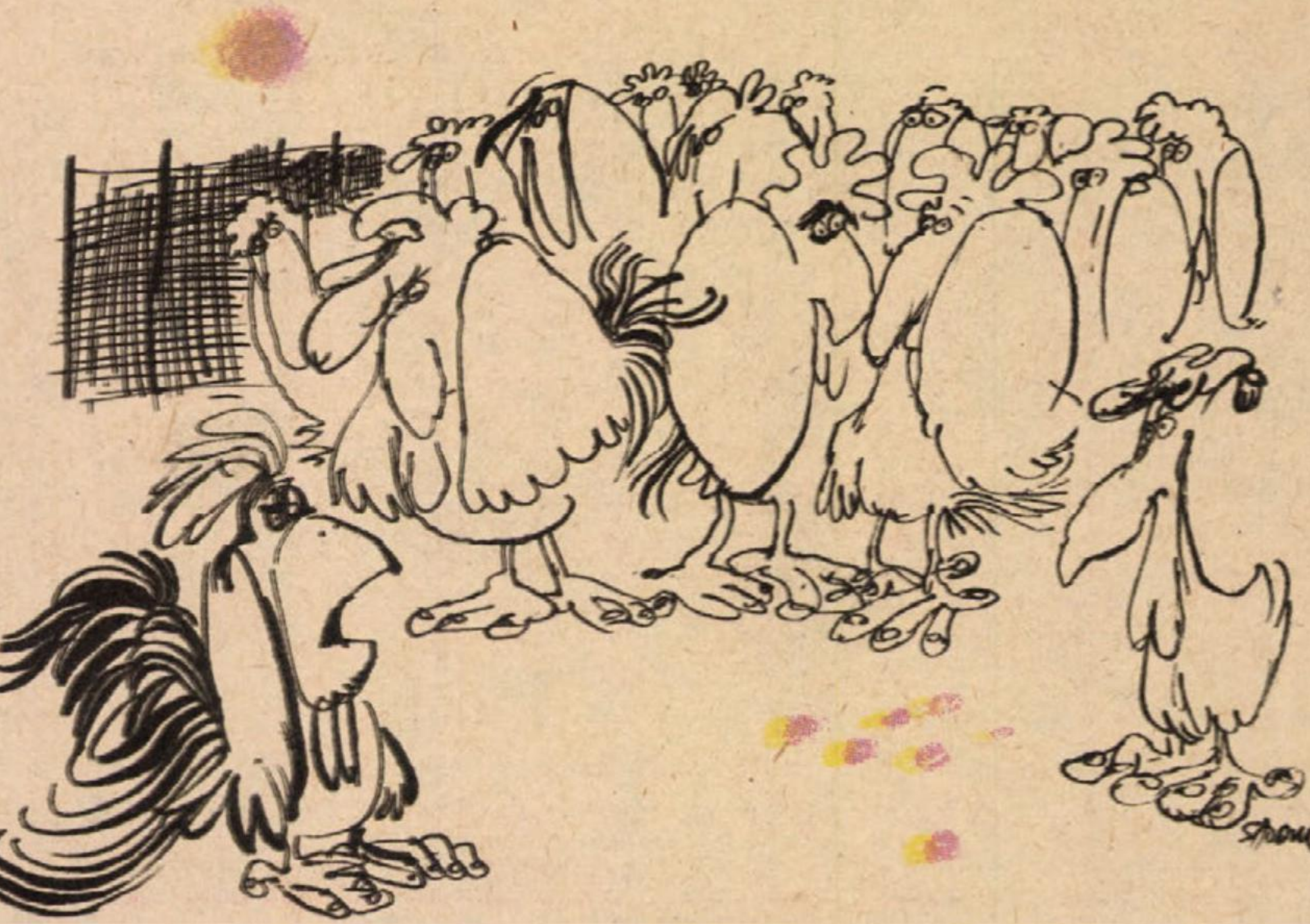

– Ha még egyszer idegen kakast látok itt, elválok mind a harminchatotoktól!

SÖRGYÁR

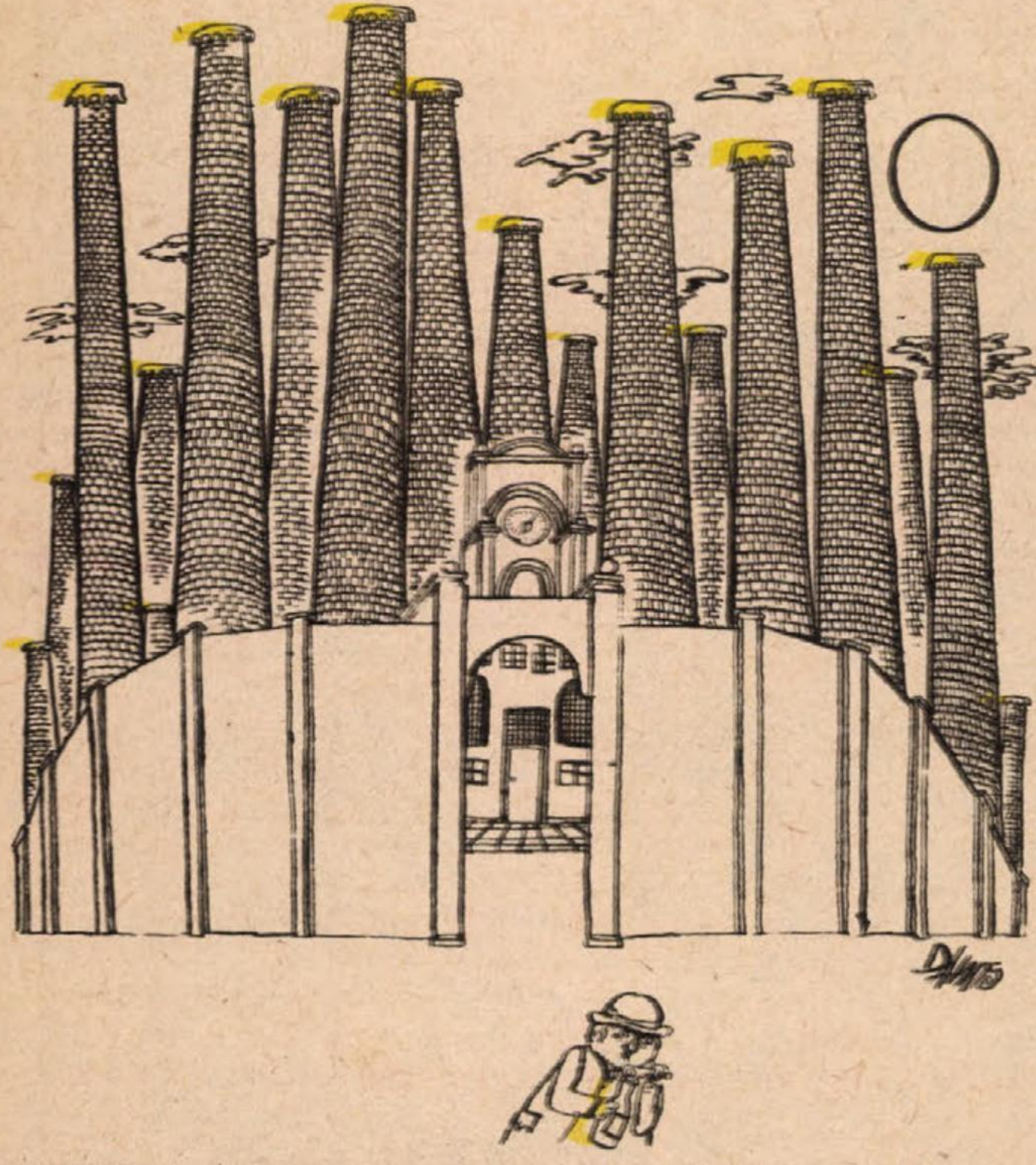

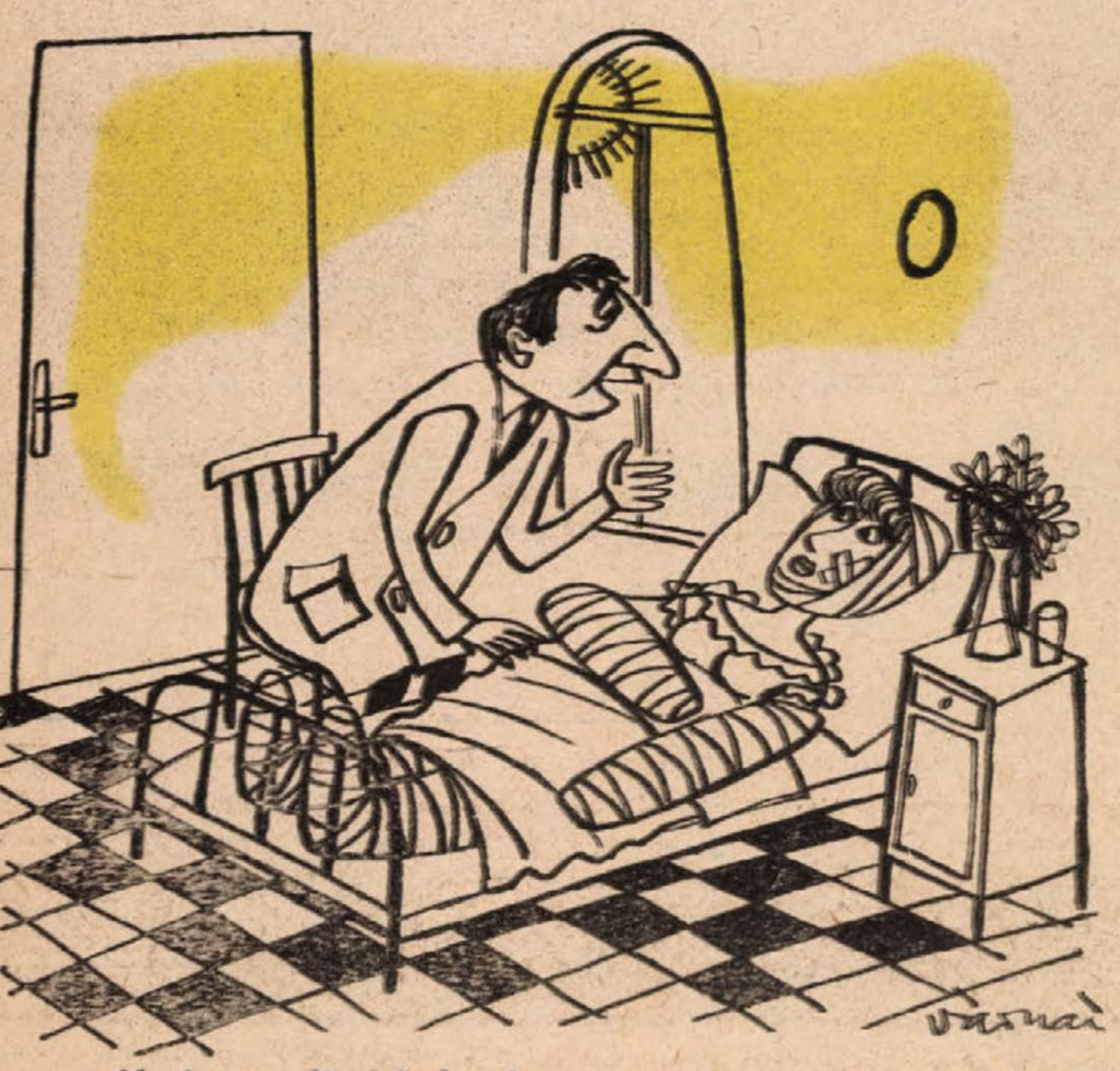

– Ne haragudj, drágám, hogy nem jöttem előbb, de először a kocsit kellett megjavíttatnom...

LÁB

Fél óránál is tovább bámultam a hölgyet a villamoson és mégis: akár hiszik, akár nem, nem tudom, milyen volt a frizurája. Talán szőke, talán fekete, talán rozsdabarna, avagy lángoló vörös, ám az is meglehet, hogy lilára festett, mint a verandák ablaka, vagy rózsaszínű, mint a nyári hajnalhasadás. S a hosszúsága? Ha agyonütnek, akkor sem tudom. Lehet, hogy a tarkóját sem takarta el a haja, lehet, hogy vállára omlott búsan, meglehet, hogy a derekát csapkodta.

És akár hiszik, akár nem, a szemére sem emlékszem. Lehet, hogy nagy diószeme volt, lehet, hogy pici, fekete, mint a szőlőszem, talán zöldben lángolt, mint a cirmos cicáké, talán kéken csillogott, mint napsütésben a tenger.

Üssenek agyon, de az öltözékéről sem tudok beszámolni.

Azt sem tudtam meg a hölgyről, hogy férjezett, vagy hajadon volt-e. Ezt pedig igen könnyű lett volna megtudnom. Nem a karikagyűrűről, hiszen arról tudjuk, hogy egyesek már idejétmúlt divatnak tekintik, tehát nem viselik. De a nylonszatyor tartalma százszázalékos ismertetőjel lehet. Ha csak könyvet, újságot és összecsukható esernyőt tartalmaz, akkor a hölgy nyilván hajadon, esetleg ki lehet vele kezdeni. Ám, ha kenyér, sajt és felvágott rendetlenkedik a cekkerben, akkor coki! Akkor tisztességes családanyával ülünk — vagy állunk — szemben.

Én elmulasztottam a cekker ellenőrzését is...

És csak a hölgy lábát néztem. Sőt, bámultam! Sőt, bűvöltem! A hölgy lábát úgy megismertem, mint a tenyeremet. A hölgy lábáról élménybeszámolót tudnék tartani. Olyan formás volt, mint a szépen esztergályozott dobverő, bokája karcsú, de erős, mint a gyorsfutóké. Ó, azt a bokát soha, soha nem felejtem el. Néztem, bámultam, bűvöltem. Sőt, méregettem, latolgattam.

Ugyan kibírna-e egy kis ácsorgást, ha netán megkérném a gazdáját, hogy nekem, a fiatal férfinak, engedje át az ülőhelyét? Mert vadonatúj cipőm úgy szorította a bütykömet, hogy majd megőrültem.

Simon Lajos

A NAGYMENŐ

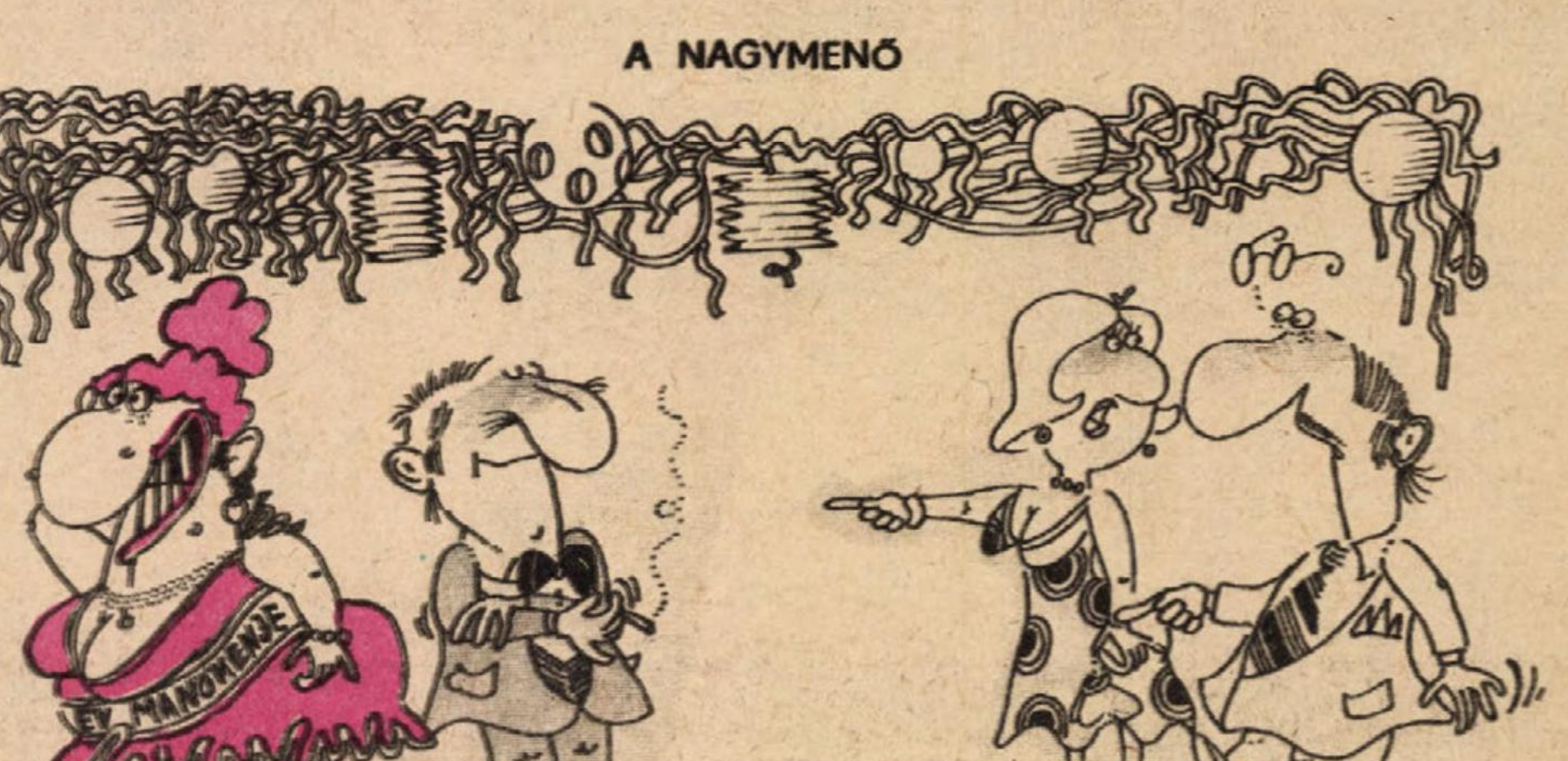

– Látod, ő ezt is elintézte a feleségének.

EGY VADONATÚJ MOZGALOM

Kitaláltam egy új felajánlást — szólított meg Z. barátom, aki egy vasgyárban, vagy micsodában a munkaverseny ügyeivel foglalkozik.

— Képzelem — mondtam legyintve. — Többet fogtok termelni...

— Nem! Ez most nem is divat, nem a mennyiség a fontos.

— Jobbat fogtok termelni?

— Azt se...

— Olcsóbban fogtok termelni?

— Mind lejárt lemez, én valami egészen eredetit találtam ki.

— „Fele anyagból gyárts kétszer annyit!" — ilyesfélét?

— Ugyan már. Ki venne meg olyan árut, amiről eleve tudja, hogy a fele anyagot kispórolták belőle?

— Termelj korszerűen?

— Ez a mérnökök dolga. Én olyat találtam ki, ami minden embert mozgósít, a vezérigazgatótól a takarítónőig. A mozgalom neve: „Mindenki végezze el a maga munkáját!"

— Ez egy mozgalom? Ez egy felajánlás?

— Látom, nem érted, ahogy mások se értik. Az én mozgalmamnak az volna a lényege, hogy ugyebár mindenkinek megvan a maga dolga az üzemben, a hivatalban, a tanácsnál, a vasútnál satöbbi. Namármost abból az elképesztő ötletből indulok ki, hogy mindenki végezze el azt a munkát, amiért a fizetését kapja. Kiadnám a jelszót, hogy senki ne csináljon mást, se többet, se kevesebbet, csak éppen azt ami a dolga. Ne teljesítsen túl, de ne is teljesítsen alul. Ne múlja felül önmagát, de ne is múlja alul. Ne csinálja meg határidő előtt, de ne is határidő után. Ne végezze el a más munkáját, de a magáét se passzolja át másra. Ne takarítson meg, de ne is pazaroljon. Ne gyártson szuperminőséget, de selejtet se. Ne jöjjön be hamarább a munkahelyére, de ne is késsen. Ne verjen rá, de ne is lazsáljon. Ne tegyen külön felajánlást, de ne tegyen leajánlást. Hát csak ennyi volna...

Fellelkesültem. — Van benne valami. És mit mondott rá a főnökség?

— Azt mondták, inkább ajánljuk fel, hogy áthordjuk a Gellérthegyet talicskával Pestre. Amit én akarok, az megvalósíthatatlan.

Novobáczky Sándor

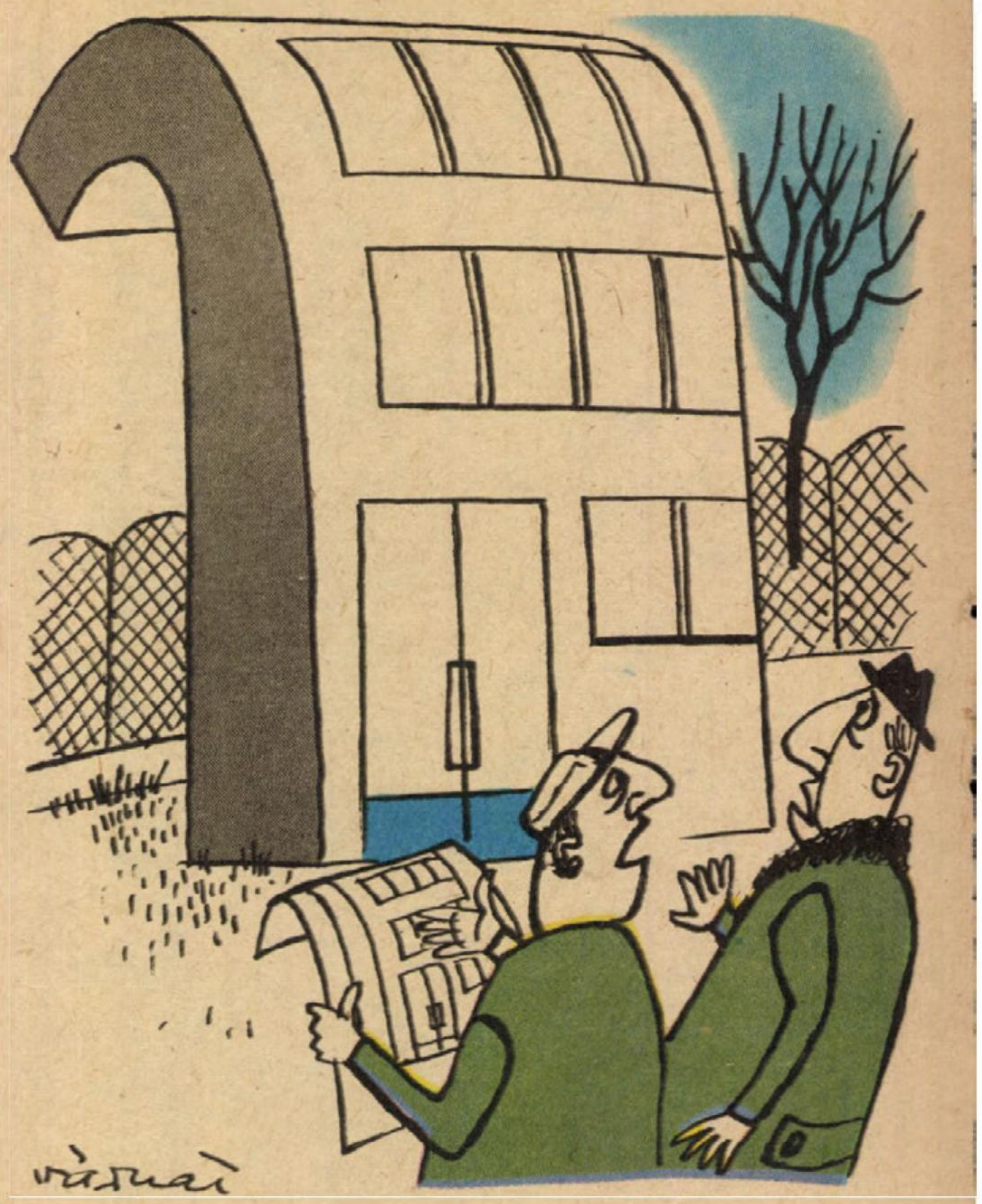

– Mit akar, uram, mi pontosan a tervrajz után dolgoztunk!

ELSŐSEGÉLY

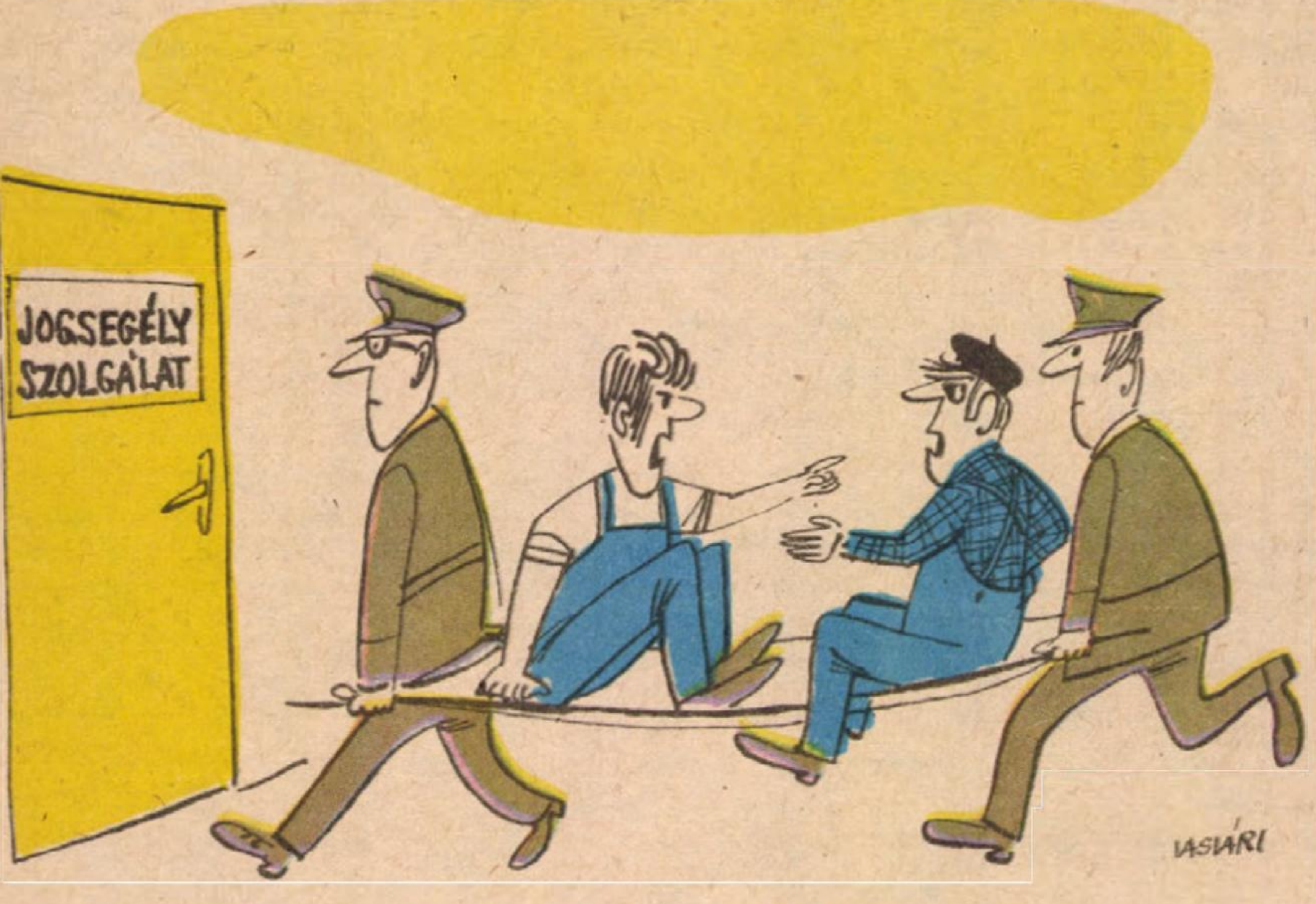

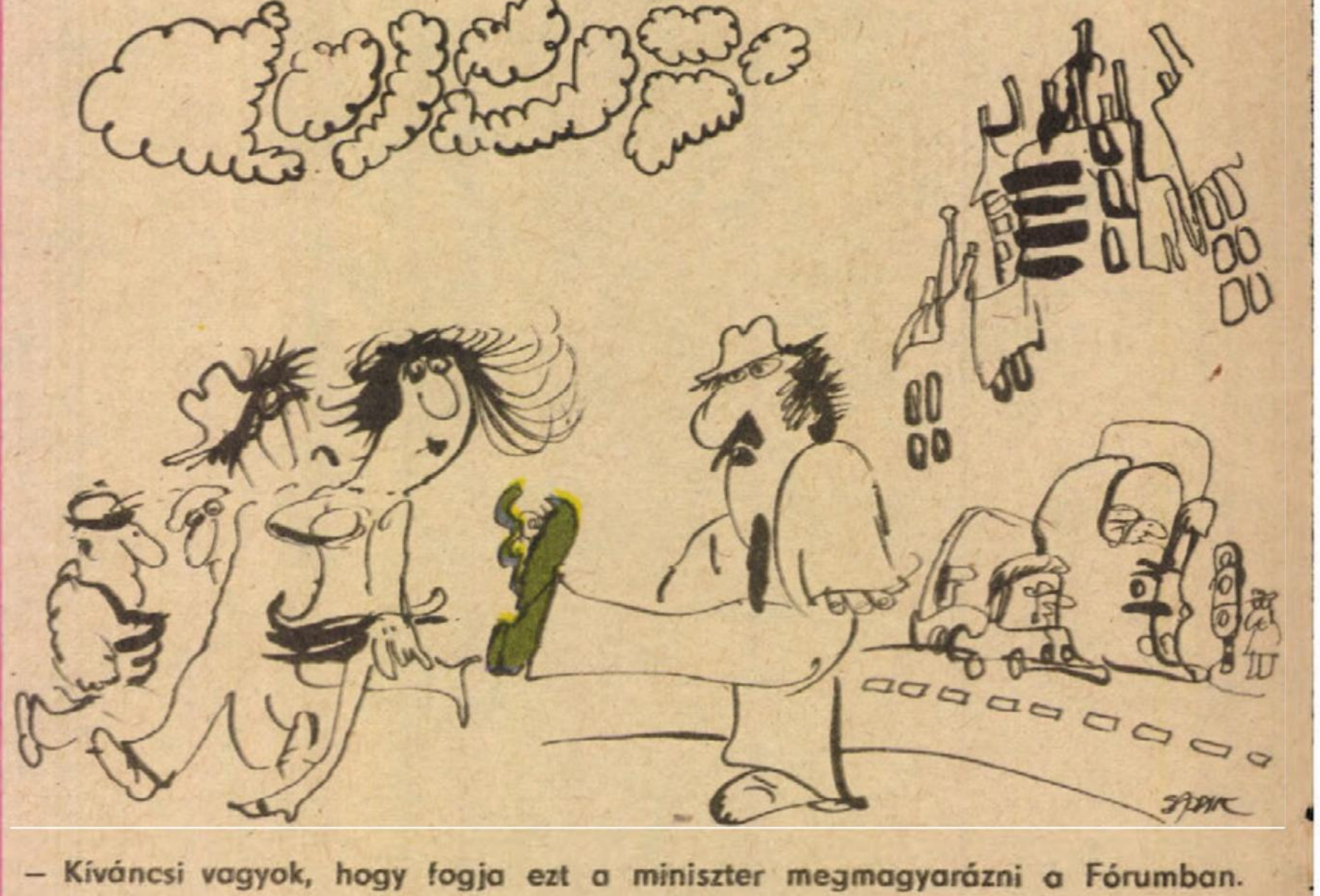

– Kíváncsi vagyok, hogy fogja ezt a miniszter megmagyarázni a Fórumban.

SZILÁNKOK

AGGLEGÉNY

— Leszakadt a gomb a télikabátomról. Most vehetek egy új télikabátot.

TITKOS

Z.-nek annyira bizalmas, titkos állása van, hogy még azt sem árulják el neki, mennyi a fizetése.

VÁGY

— Szeretném egyszer úgy istenigazából jól kibőgni magam. De mit csináljak, nekem minden sikerül az életben.

TÜKÖR

Ma a tükörbe néztem, s úgy éreztem, fiatalabb vagyok mint tegnap. Tehát öregszem.

HÁZASSÁG

— Beszélhetnek akármit, én házasságpárti vagyok — mondta a házasságközvetítő.

GAVALLÉR

L. a születésnapomra nekem ajándékozott egy kölcsönkönyvtári könyvet.

GYÁVASÁG

— Ma éjjel veled szeretnék álmodni, mert legalább álmomban jól megmondhatnám neked a véleményem.

SZÉP KIS HÁZIASSZONY

— Én minden este meleg vacsorával várom a férjecskémet a sarki vendéglőben.

ITALBOLTBAN

Este fél tíz. Ennek a részeg társaságnak ilyenkor már rég garázdálkodnia kellene. Talán késik az órájuk?

FŐNÖK

Tegnap magához hívatott a főnököm és megdicsért. Természetesen később kiderült, hogy összetévesztett valakivel.

PÁRBESZÉD

— Uram, rendelek két féldecit. Az egyikre meghívom.

— Köszönöm, de nem kérek.

— Meg akar sérteni?

— A világért sem.

— Akkor egészségére! És mindjárt fizesse is ki, mert nincs nálam aprópénz. Elmondjam magának az életemet?

— Köszönöm, nem.

— Jó, akkor elmondom. Nekem mindenem a családom. A feleségem az egy szent asszony. Megmutatom a fényképét. Parancsoljon.

— De hiszen ez egy üres lépcsőház.

— Még nem ért le a második emeletről.

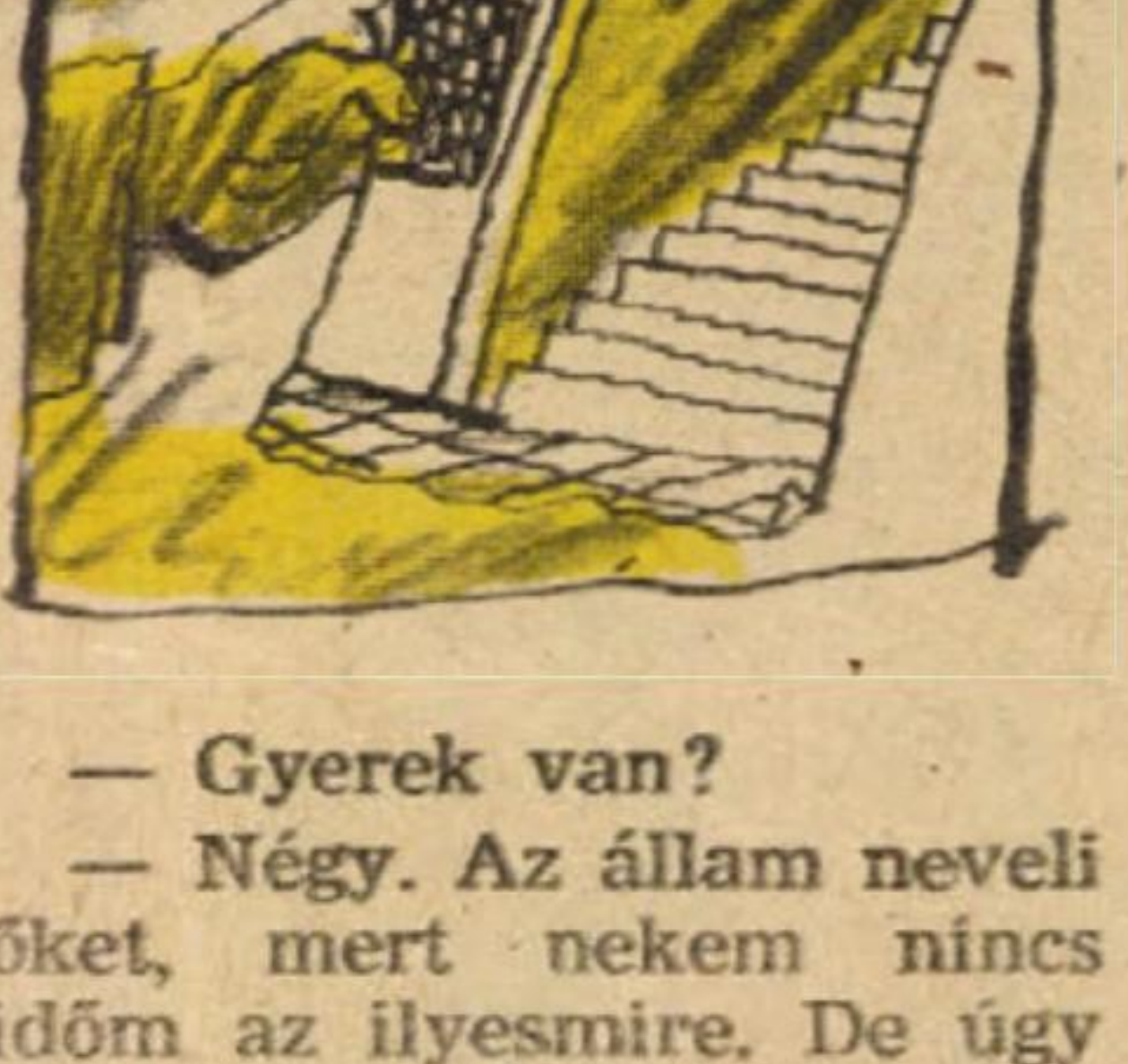

— Gyerek van?

— Négy. Az állam neveli őket, mert nekem nincs időm az ilyesmire. De úgy szeretem őket, ahogy csak egy apa tud szeretni. Minden karácsonykor küldök nekik tíz deka savanyúcukrot.

— Hiába, a gyerek sokba kerül.

— Én, uram, minden fizetésnapon leteszem a feleségem elé a borítékot. Pénz persze nincs benne. Azt igazán nem várhatja tőlem, amikor ilyen drágák az italok.

— Szóval jól élnek?

— Meghiszem azt. Ma tartjuk a huszadik házassági évfordulónkat. Szép ajándékra számíthat az asszony.

— Mi lesz az?

— Ma nem verem meg. Ilyen csupaszív ember vagyok én, uram! Még egy féldecire a vendégem...

HIRTELEN KÉZ

— Az apám hirtelenkezű ember volt. Észre sem vettem, s máris zsebrevágott valami idegen holmit.

Galambos Szilveszter

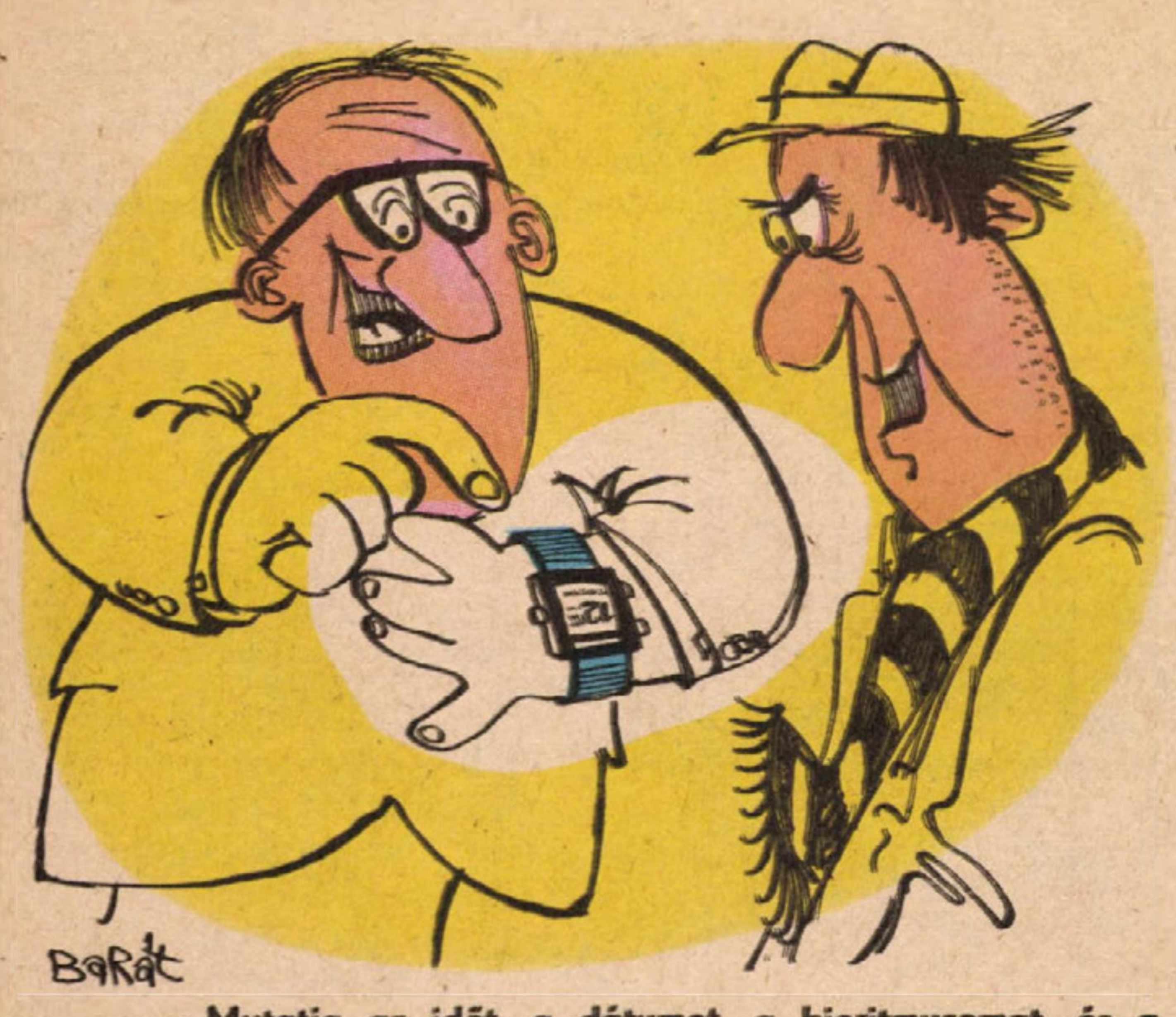

– Mutatja az időt, a dátumot, a bioritmusomat, és a gyerekem láthatási idejét.

MUFF-TERRIER

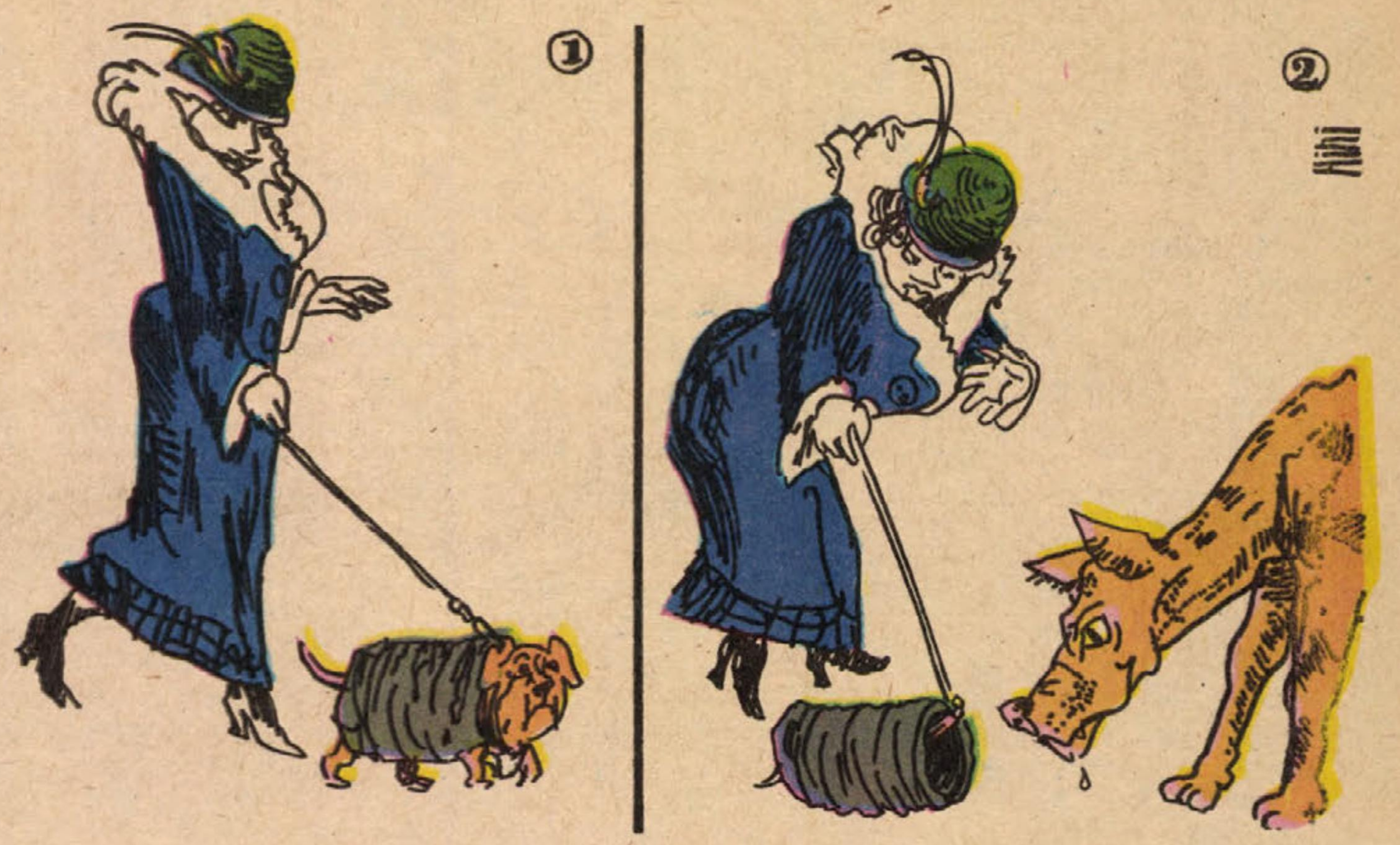

ZSOLDOSOK

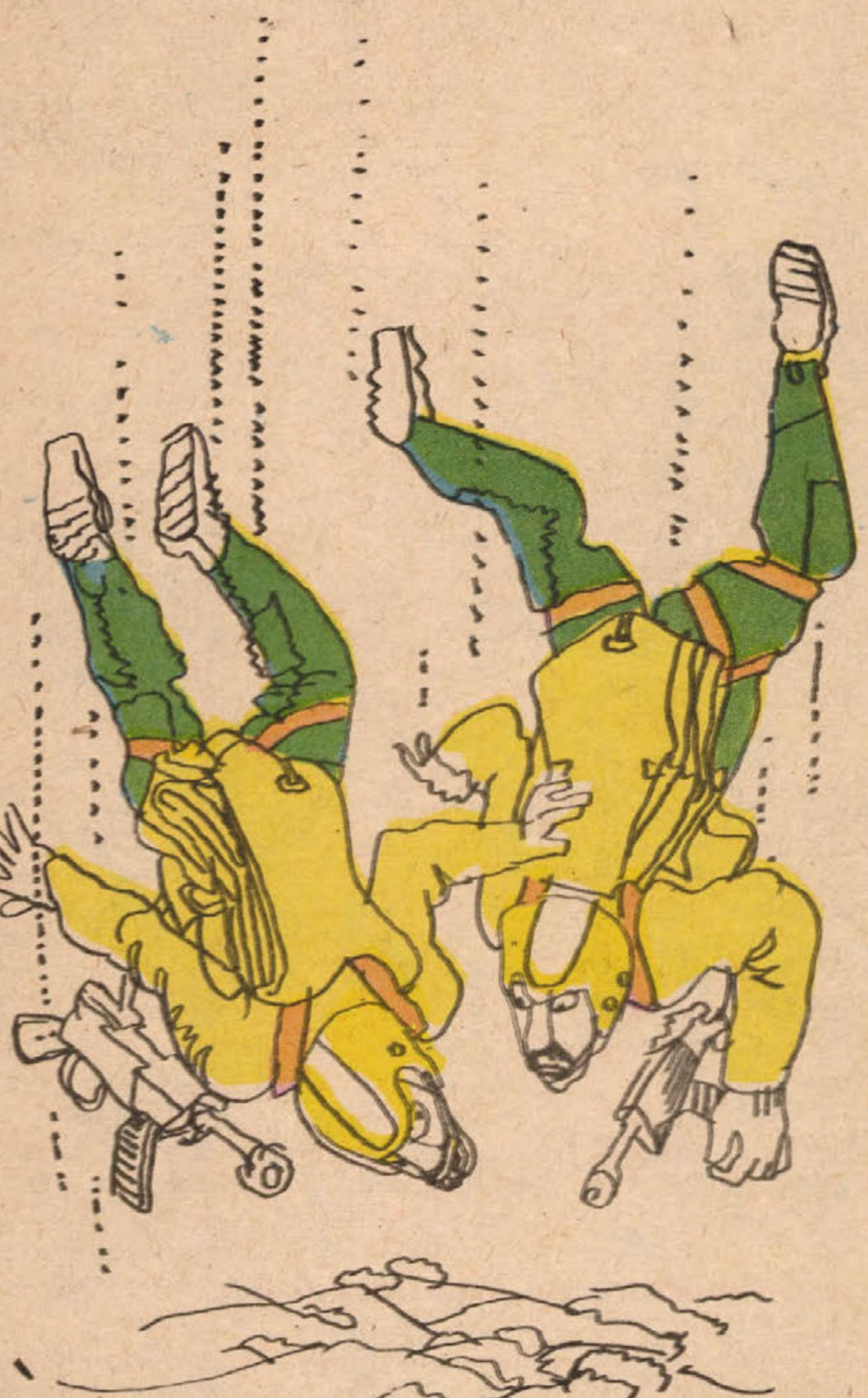

– Te kinek az oldalán állsz?

Bombaüzlet

Szivornya barátom mesélte ragyogó képpel:

— Öregem, ezt hallgasd meg, bombaüzletet csináltam! Vettem egy tévét hétezerötszázért ...

— Ez tényleg bombaüzlet ...

— Várj egy kicsit. Hazaviszem, bedugom, bekapcsolom, megjelenik a Kudlik. Fejjel lefelé. Hívom a szerelőt, jön, kicserél egy izét. Nyújtom a jótállási jegyfüzetet, azt mondja, semmiség, ezért kár széttépni azt a szép papírt.

— Na és?

— Várj egy kicsit. Nézem a Julit, de nem hallok egy kukkot se. Pöcögtetem, ütögetem, rugdosom, egy nyikkanás se. Fogom a kisbaltát, de a feleségem azt mondja, ne bántsd, hiszen garanciális, hívd a szerelőt. Hívom, jön, megint kicserél egy izét, megint nem kell neki a garancialevél.

— Fantasztikus üzlet. Vettél egy tévét, amiben naponta cserélnek egy izét ...

— Eltaláltad. Eleinte dühöngtem, hogy a szerelő soha nem tépte le a garanciajegyet, mert így nem tudtam kicseréltetni a tévét. Aztán gondolkodtam: a masina szinte minden nap bedöglött, néha naponta többször is. A tag jött, cserélt, garanciajegy maradt. Csakhogy már minden alkatrészt kicserélt, még a dobozt is, mert egyszer a feleségem későn fogta le a kisbaltát. Fizettem hétezerötöt, kaptam két új tévét, és megspóroltam a hivatalos cserével járó hercehurcát. Na, mit szólsz?!

Hm. Elgondolkodva távoztam.

Néhány nap múlva tévészerelő barátom mesélte ragyogó képpel:

— Ezt hallgasd meg, öregem, bombaüzletet csináltam! Kimentem egy pasashoz, akinek bedöglött a vadonatúj tévéje. Kicseréltem neki egy izét, de a garanciajegyet nem téptem le, minek komplikáljam a dolgot.

— Na és?

— Várj egy kicsit. A tag nem állt sorba, amikor a szerencsét osztogatták, a masinája többször volt rossz, mint jó. Hónapokig jártam hozzá, már szóba került, hogy odaköltözöm, a tévé alatt megágyaznak nekem. Valahányszor kicseréltem egy izét, otthagytam a garanciajegyet, a főnökeim megdicsértek, hogy nem piszkálom őket a hivatalos cserével, alkatrész meg ugyebár mindig akad, hiszen az alkatrész sem tűnik el, csak átalakul.

— Ez tényleg bombaüzlet — mondtam sunyi képpel. — Te leakasztottál a főnöködtől egy dicséretet, a tulaj meg simán kivasalt belőled egy vadonatúj tévét, hiszen mindent kicseréltél neki ...

Barátom döbbenten meredt rám:

— Te ennyire meggárgyultál? Mondd csak, mennyit adsz te egy tévészerelőnek?

— Mondjuk egy ötvenest.

— És mit gondolsz, hányszor voltam a pasasnál?

— Mondjuk százötvenszer.

— Pontosan. Ötvenszer százötven az a legújabb matematika-tanterv szerint is hétezerötszáz. Na, mit szólsz?! ...

Mostanában széles ívben elkerülöm Szivornyát.

Fodor Zoltán

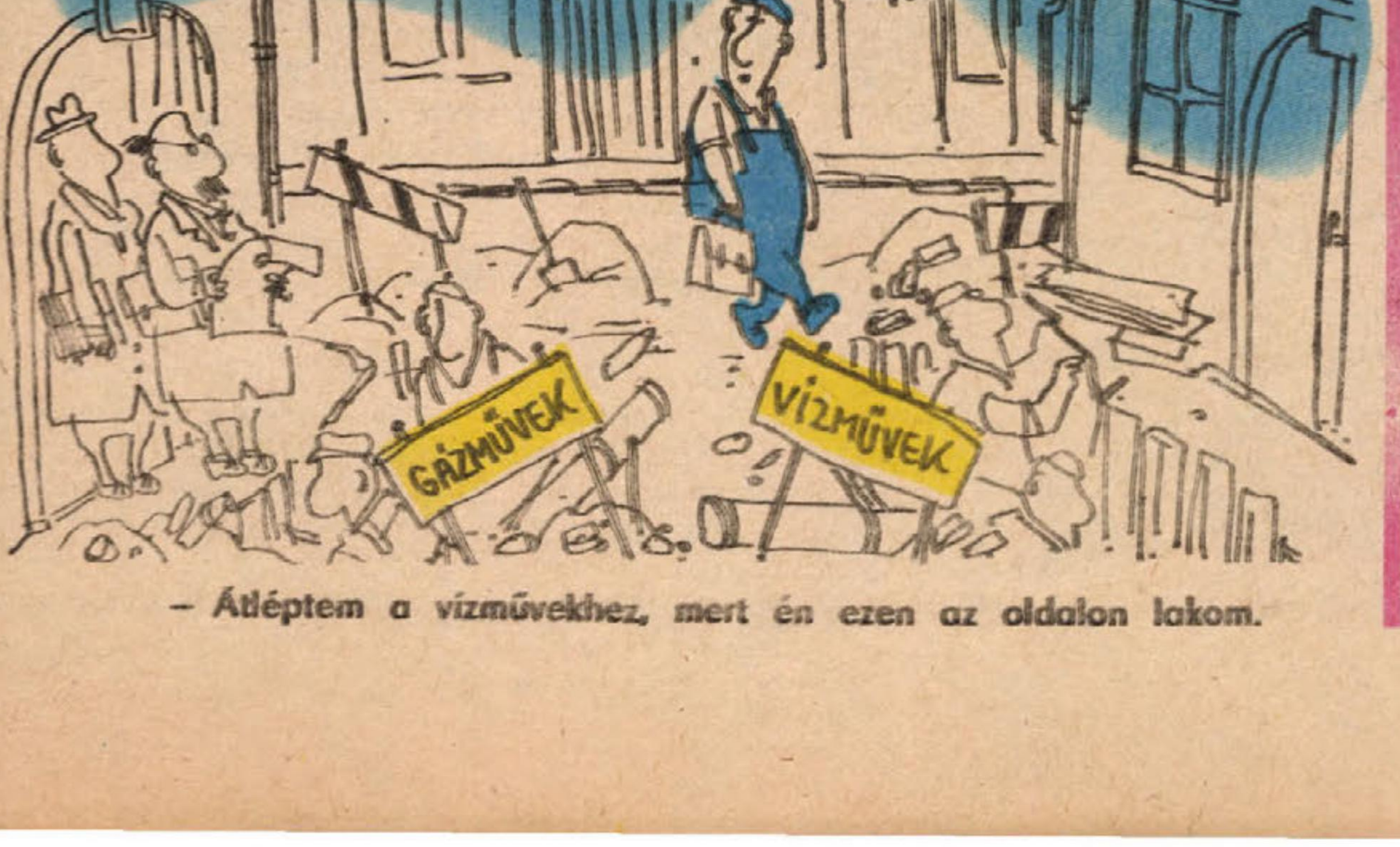

– Átléptem a vízművekhez, mert én ezen az oldalon lakom.

LÁTOMÁS

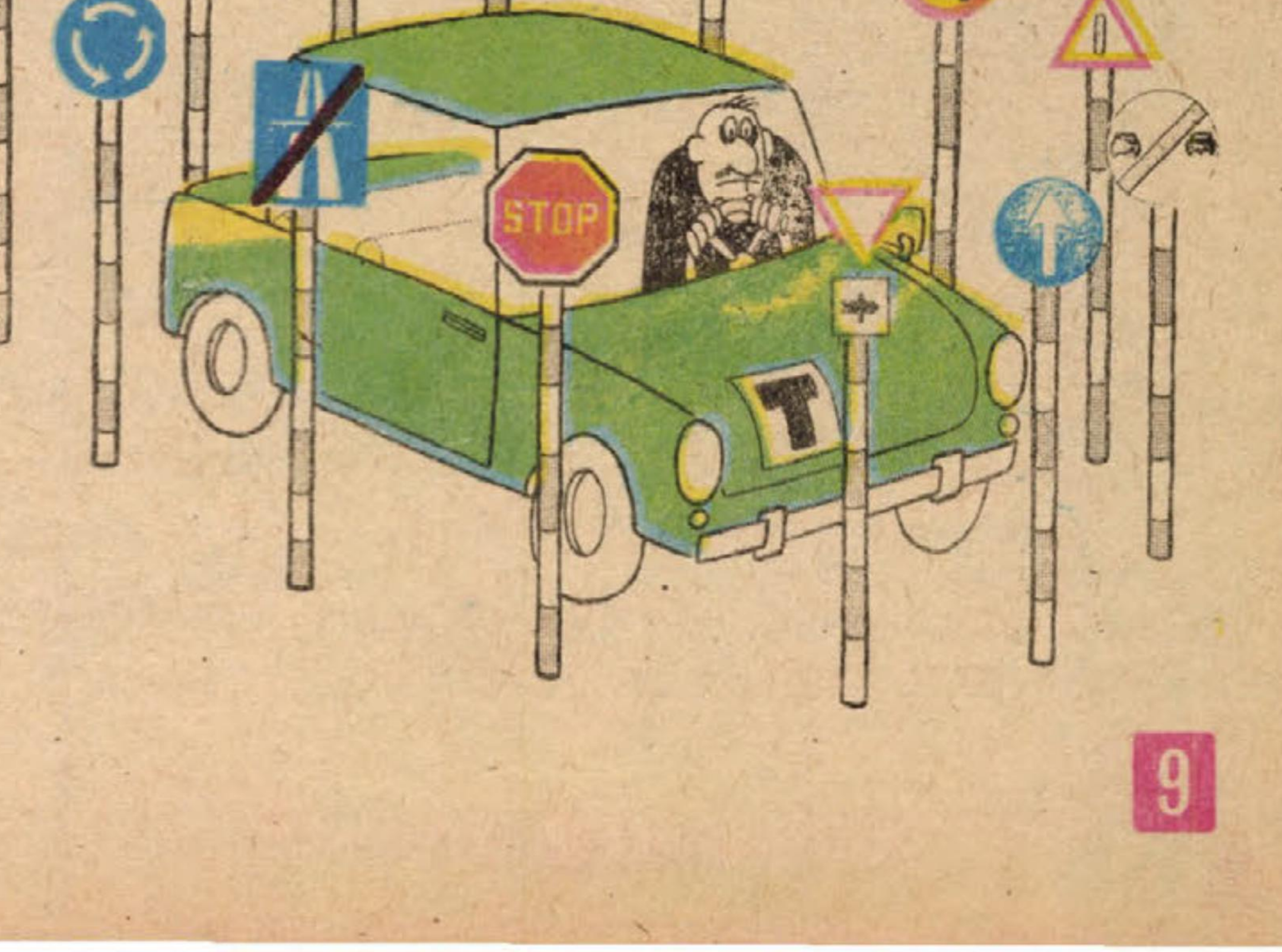

FELEKI LÁSZLÓ:

TISZTASÁG

Kétheti fizetését, amelyet felmondás ürügyén nyomtak a kezébe, hamar elkölötte. Pisztolyt vásárolt rajta, méregdrágán, ráment minden pénze. Az orgazda morgott valamit a növekvő költségekről, a csempészés egyre nagyobb kockázatáról, az emelkedő olajárakról, amelyek kihatottak a duplafenekű bőröndök előállításához szükséges kötőanyagok önköltségére is: ezért volt szükség a lőfegyverek új árának megállapítására. A sovány, nyurga, szakállas fiatalember így kesergett magában: „Már a pisztoly is megdrágult. Éhen kell dögleni ebben az országban."

Azért volt szüksége a pisztolyra, mert újabban gyakran gondolt öngyilkosságra, amelyről oly sokat hallott már, de még egyszer sem próbálta ki. Ha néha feltette magában a kérdést, hogy tulajdonképpen miért akar öngyilkos lenni, így felelt: „Hát persze… ugyan miért?" De elmélyült, önpusztító lelki állapotban, amelybe időnként belezuhant, sötét gondolatoktól eltelve világosan érezte, hogy élete kiúttalan, merő zsákutca, nincs értelme a lézengésnek, csövezésnek, a kietlen öntörvényűségre fanyalodott eszményképtelenségnek. A céltalanság valósággal belemeszesedett az ízületeibe, elvesztette minden hitét, még a bűntudatát is, amelyre pedig a legbüszkébb volt. Nem értette, miért van minden, miért nincs semmi, minek ez az egész, miért szenved az ember és miért nem szenved. Aránylag még kallódni szeretett a legjobban, de a növekvő forgalomban erre is egyre kevesebb alkalma nyílt. Az élet nagy kérdéseire már az iskolában is csak ritkán tudott válaszolni, s amikor egyszer megkérdezték tőle, hogy mikor volt a mohácsi vész, könnyek jelentek meg a szemében:

— Istenem, mintha csak ma lett volna… milyen szörnyű!

És amikor lelketlenül tovább faggatták, magába roskadva hallgatott, mintha egész lényét áthatotta volna a szemrehányás: Tomori, büszke vezér, mért hagytad el érseki széked?… Hát miért? De ki értette meg őt akkor? És mit lehet várni egy dülledt szemű pénztárosnőtől, aki a felmondás után lélektelenül átadta neki az alig ezerkétszáz forintot. Nem, az öreg pénztárosnők sohasem voltak forradalmárok, nem értették meg, hogy a hatalom erőszakos megragadása a legfontosabb a társadalmi fejlődésben. Hány koros pénztárosnő harcolt valaha is a barikádokon, vajon ott dübörögtek-e lépteik a Bastille előtt? Ne áltassuk magunkat, emberek! Kétszínűség és gyávaság! Így állunk. Pedig égbekiáltó igazságtalanság történt!

A dolog világos. Azt követelték tőle, hogy vágassa le a szakállát, mert az minduntalan belelóg a kovászba. Mi más ez, mint oktalan akadékoskodás? Pékségben dolgozni amúgy sem gyönyörűség egy olyan embernek, aki valaha kalóznak készült. Negyvenfokos hőségben dolgozni, s még azt is eltűrni, hogy megjegyzéseket tegyenek a külsejére! Hiába esküdözött, hogy szakálla tisztaságára mindig nagy gondot fordított. Kezet ritkán mosott, mert kényes volt a bőre, szakállát azonban úgyszólván folyamatosan simogatta. Érdemes volt? Ezeknek?!

Hiszen ha nem lett volna annyira kilátástalan a múlt, s nem kerítette volna hatalmába olyannyira a nihilizmus, a mindenmindegy, akkor talán belekóstolt volna valamelyik sportágba. Így azonban közömbösen felszállt egy villamosra a Nagykörúton. A tömött 6-os villamoson nem volt szabad ülőhely, valamennyin ott terpeszkedtek a zsugori öregek, a kiváltságaikat más rovására élvező gyermekes anyák és más karrieristák. Az egyik ülésen egy öregember bóbiskolt. Minek ül az ilyen? Hiszen alszik, tehát még annak sincs tudatában, hogy más elől elvette az ülőhelyet. Megrázta a vállánál fogva.

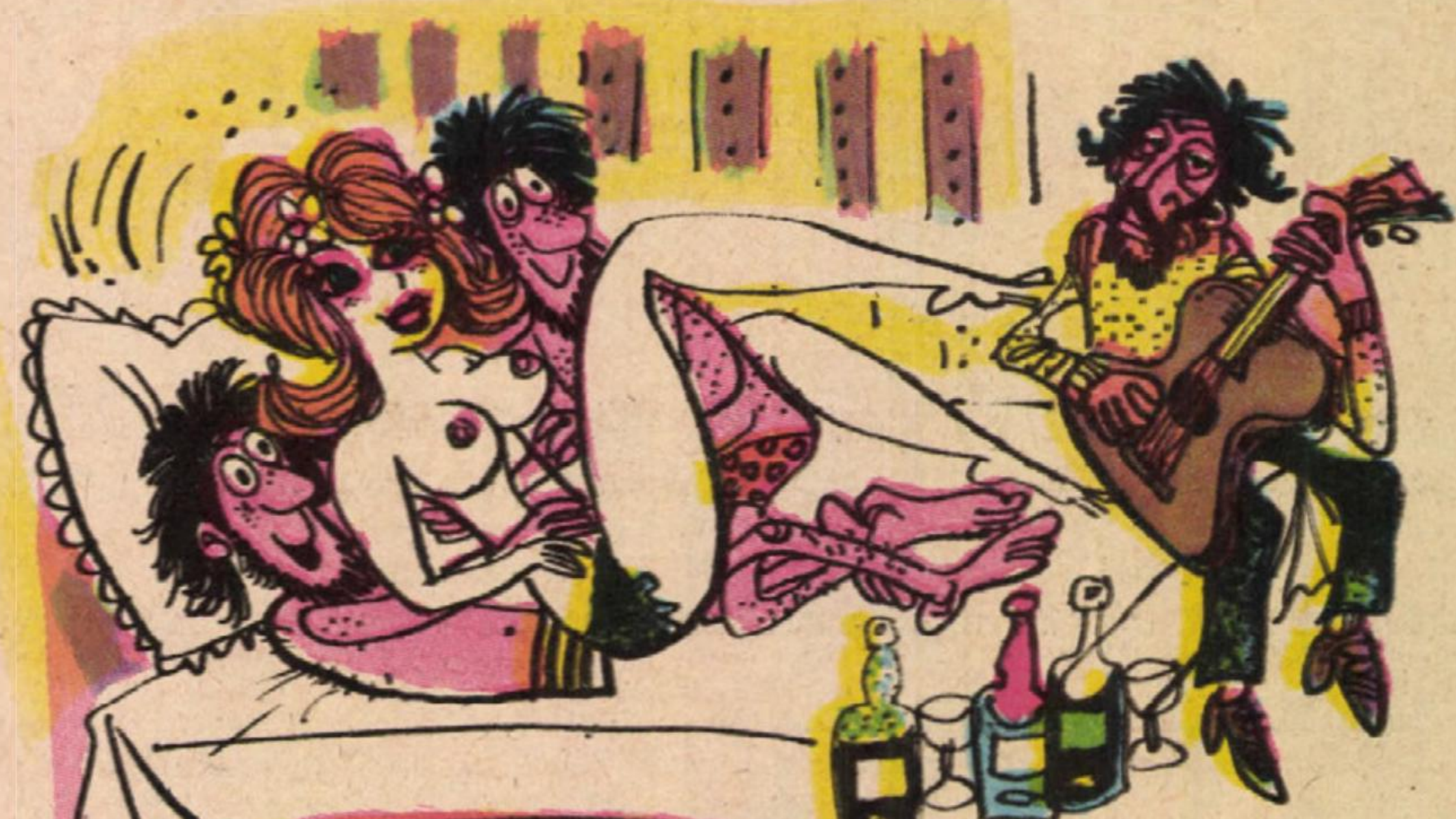

— Álljon fel tata, le akarok ülni! — sziszegte neki oda.

De az öreg mintha nem is hallotta volna a szabadságszerető ifjú szavait. Esetleges süketsége is arra vallott, hogy már teher neki az élet. A fiatalember elővette a fogához vert kis pénzecskéjén vásárolt pisztolyt, és beleeresztett egy golyót az öregbe. Az hangtalanul zuhant az ülés mellé.

Végre leülhetett. Fáradt lábai bizseregni kezdtek. Jólesett neki a kis pihenő. A vilamosban csend támadt. Néhányan odanéztek, de senki sem szólt egy szót sem. Úgy tettek, mintha nem hallották volna a dörrenést, arcukra kiült a be nem avatkozás, a más emberek belügyeibe való illetéktelen beleszólástól való idegenkedés érzése.

De őt más fából faragták. Ennek a félreismert fiatalembernek a lelke mélyén nemes megdöbbenés fogalmazódott. Lám, gondolta, ilyenek az emberek. Érzéketlenek más fájdalma iránt, oda sem figyelnek. Tőlük akár el is pusztulhat egy felebarátuk. Micsoda világ! Megérett a pusztulásra. Önzés, nemtörődömség, közöny! Pedig talán még meg lehetne menteni, de ugyan mit lehet várni az ilyen emberbőrbe bújt utasoktól? Talán ezek értesítsék a mentőket? Ugyan Mindig ilyen naiv volt, még a legbrutálisabb csalódások sem tudták teljesen kiölni belőle a hitet. Most sem tudott uralkodni magán, amikor látta, hogy az utasok egymás után átlépik a fekvő embert. Nem így ő! Rálépett, és amikor az öreg feljajdult, boldogan hatolt elméjébe a felismerés: él! Mert az élet szent, még kilátástalanul, úttalanul, kallódva, minden cél nélkül is.

Némileg megnyugodva hagyta el a villamost, s hazaindult. Amikor lakásnak alig nevezhető nyomortanyájának ajtaját ki akarta nyitni, hirtelen megcsapta a fülét a vidám és merész szövegű, minden megvetendő álszeméremtől mentes kiáltások hangja. Elmosolyodott. Annyi megpróbáltatáson ment keresztül aznap, hogy el is felejtette: ma náluk van orgia. Belépett és mindjárt meglátta élettársát, Barbarát (maga sem tudta, miért nevezi így), amint teljesen ruhátlanul két fiú között viháncol a padlón — egy fiú fölötte, egy alatta. Mint egy szendvics, gondolta, mert nem volt idegen előtte a képszerű gondolkodás. Egy ideig szótlanul bámulta a megkapó látványt, majd Barbara ingerülten rákiáltott:

— Mit állsz ott? Gitározz!

Bólintott, s már nyúlt is gitárja után. Igen, gondolta, a zene az, amely szorosan összeköt bennünket, a közös művészi ízlés, a zene varázsa tölti be életünket. Hány házaspár él egymással, inkább csak egymás melett, s nincs egy közös gondolatuk sem, hiányzik életükből a közös művészi élmény, amely összekapcsolná őket, de együtt maradnak puszta megszokásból, megalkuvásból, közös érdeklődés, közös téma nélkül.

Játszani kezdett gitárján, s a három ember mozgása egyre ütemesebb, egyre harmonikusabb lett. Ekkor az ablakhoz lépett, kinyitotta, hogy az ifjúság diadalmámorát friss levegő tegye még szebbé, tisztábbá, de indulatosan figyelmezteték, hogy hideg van. Csalódottan csukta be az ablakot, s újra erőt vett rajta a reménytelenség érzése. Ezek nem értik meg őt. Ledobta a gitárt, kirohant az utcára, és két karját kitárva szívta be a közeli gyárkémény éles, tiszta füstjét. Haját, szakállát vidáman lengette az erős szél. Most egyszerre világosan megértette, hogy miért érdemes élni: a tisztaságért. Mert tisztának érezte magát, szemben a bűnös öregekkel. Ő tiszta volt. Nem ő idézte elő a tatárjárást, nem volt labanc a Rákóczi-féle szabadságharc idején, nem volt része a habsburgi elnyomásban, nem ő tette le a fegyvert Világosnál, nem vállalt hivatalt a Bach-korszakban. Egyik világháborút sem ő indította el, a koncepciós perektől pedig mindig távoltartotta magát.

Tisztaság! Mindig erre vágyott. Most már világosan látta, hol a helye. Nem ragacsos tészták között, nem érzéketlen emberekkel telt villamoson, nem fojtó levegőjű orgián, hanem a Köztisztasági Hivatalban.

Rohant, utcákon, tereken át, lépcsőkön föl, ajtókon keresztül. És jelentkezett zihálva, lihegve, de tiszta lélekkel. A tisztaságot akarta szolgálni, minden erejével, seprűvel, vagy vízsugáral, vagy bármi mással, ami kisöpör minden szenynyet, elavult, korhadt szemetet.

Fájdalom, újabb csalódás érte. Közölték vele, hogy nem tudják alkalmazni, mert úgynevezett „létszámstop" van, nem vehetnek fel új dolgozót.

Sötét kétségbeesésbe zuhant, úgy kesergett:

— Mit tegyek? Miből éljek? Menjek el írni?

TRIBÜN

Bill Veeck, a White Sox baseballcsapatának menedzsere mondta egy szurkolók számára tartott értekezleten:

— Mindent elkövetünk, hogy megnyerjük a bajnokságot. Lopunk, csalunk, hazudunk…, de prémiumot nem fizetünk.

A Peterborough elnöke felelősségre vonta Noel Cantwellt, a csapat új menedzserét.

— A maga telefonszámlája kétszer akkora, mint az előző menedzseré volt. Mi ennek az oka?

Cantwell eltűnődött.

— Hm — mondta végül. — Talán az, hogy kétszer annyit telefonálok.

A szovjet jégkorong-válogatott a kanadaiak elleni utolsó mérkőzésre Tretyak helyett az újonc Miskint állította a kapuba. A kanadaiak csodálkoztak:

— Őrültség ilyen döntő fontosságú mérkőzésen új fiúval kísérletezni. Ilyenkor a tapasztalat a legfőbb erény. Gerry Cheevers, a mi kapusunk harminchat éves és mindig együtt nő a feladattal. Meglátják, ma csodákat produkál.

Az eredmény: Szovjetunió—Kanada 6:0.

A fenti mérkőzés után az újságírók kórusban vigasztalták Scotty Bowmant, a kanadai profiválogatott edzőjét.

— Nézze Scotty, ezek a szovjetek kiválasztanak maguknak egy sportágat, rettentő komolyan veszik és előbb utóbb a világ legjobbjai közé emelkednek.

— Ez rendben van — mondta az edző. — De miért éppen a jégkorongot kellett kiválasztaniok?

(p. p.)

DEFORMÁCIÓ

BALÁZS-PIRI
FÜLÖP
BRENNER
HEGEDŰS
DALLOS
SAJDIK
VÁRNAI

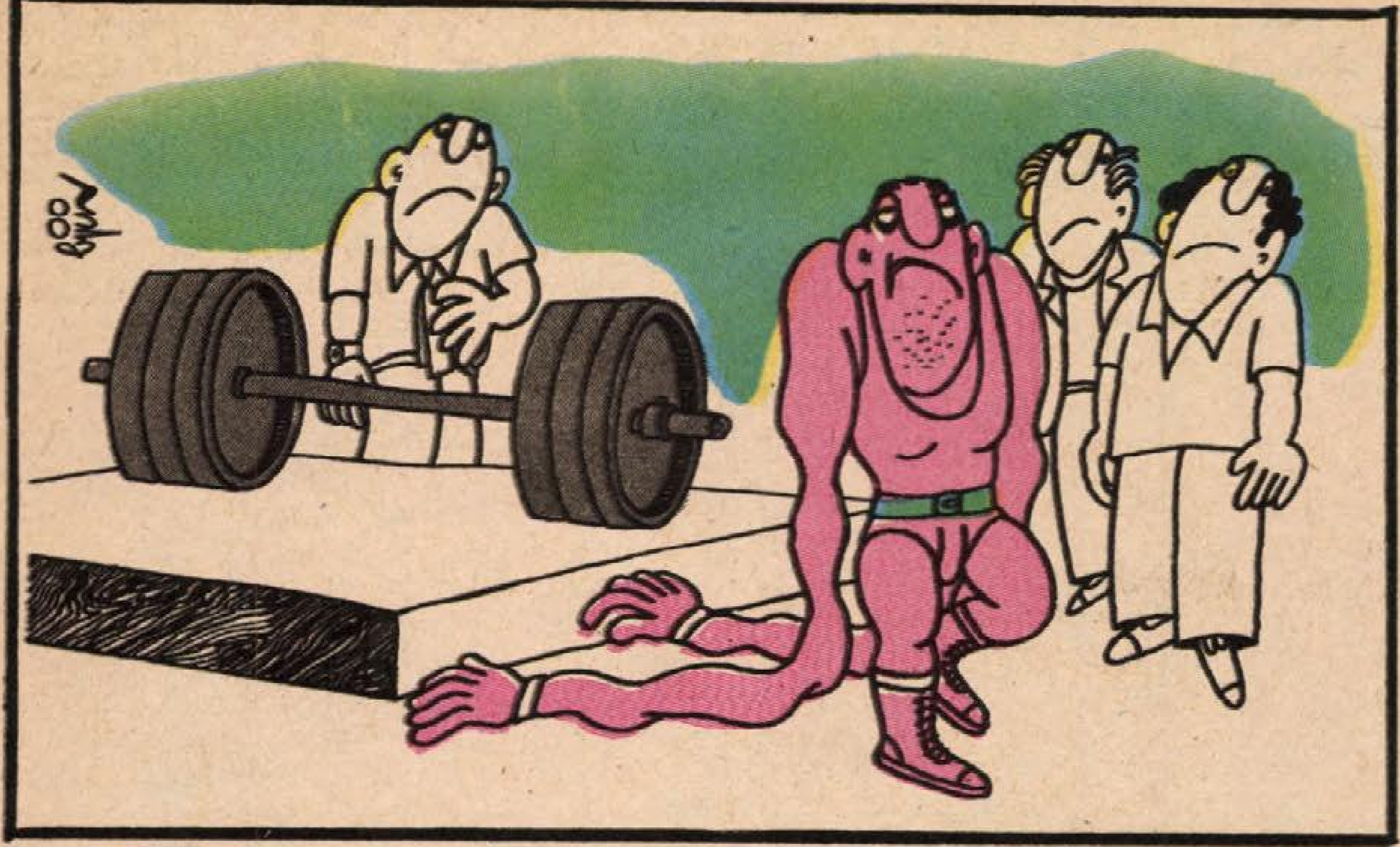

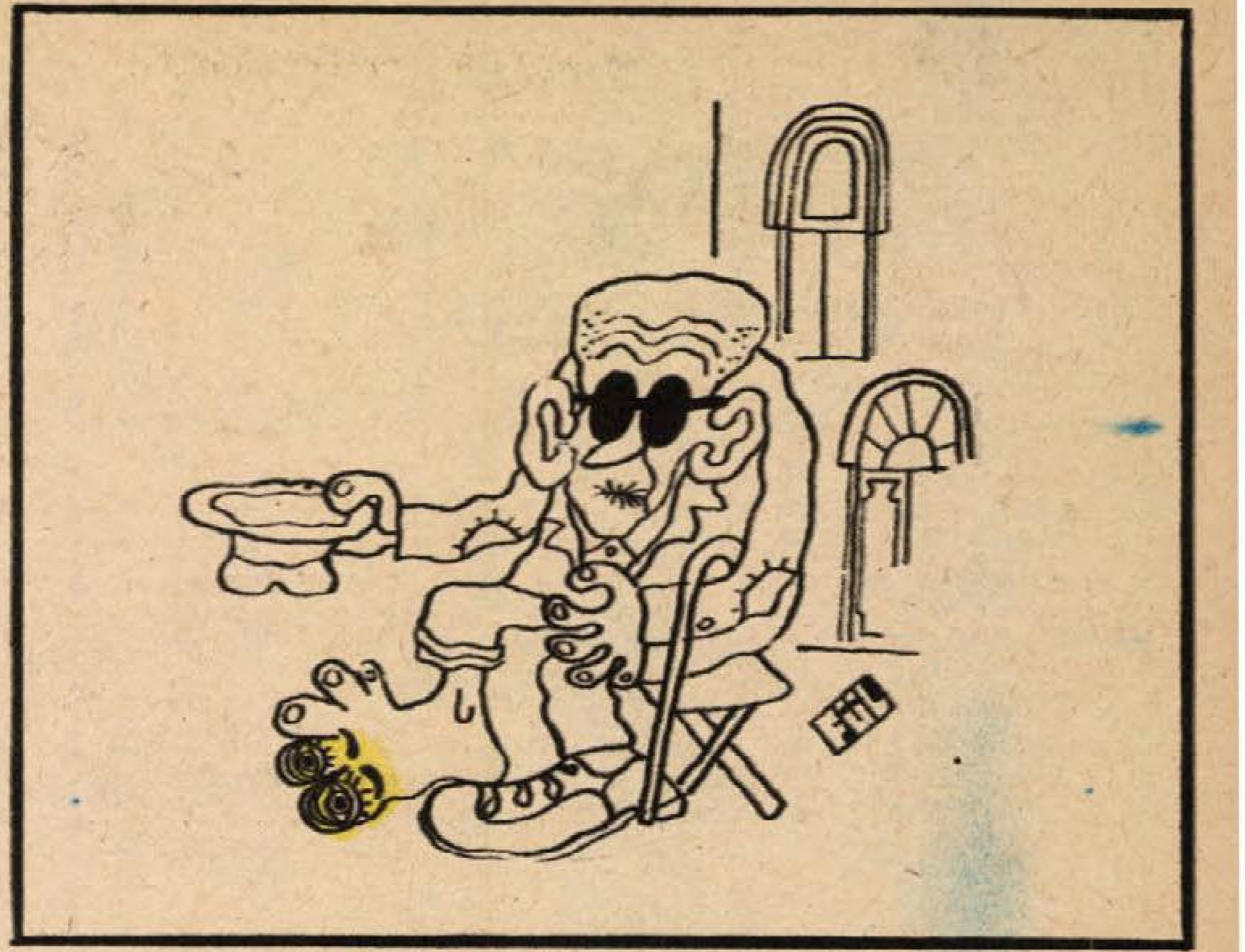

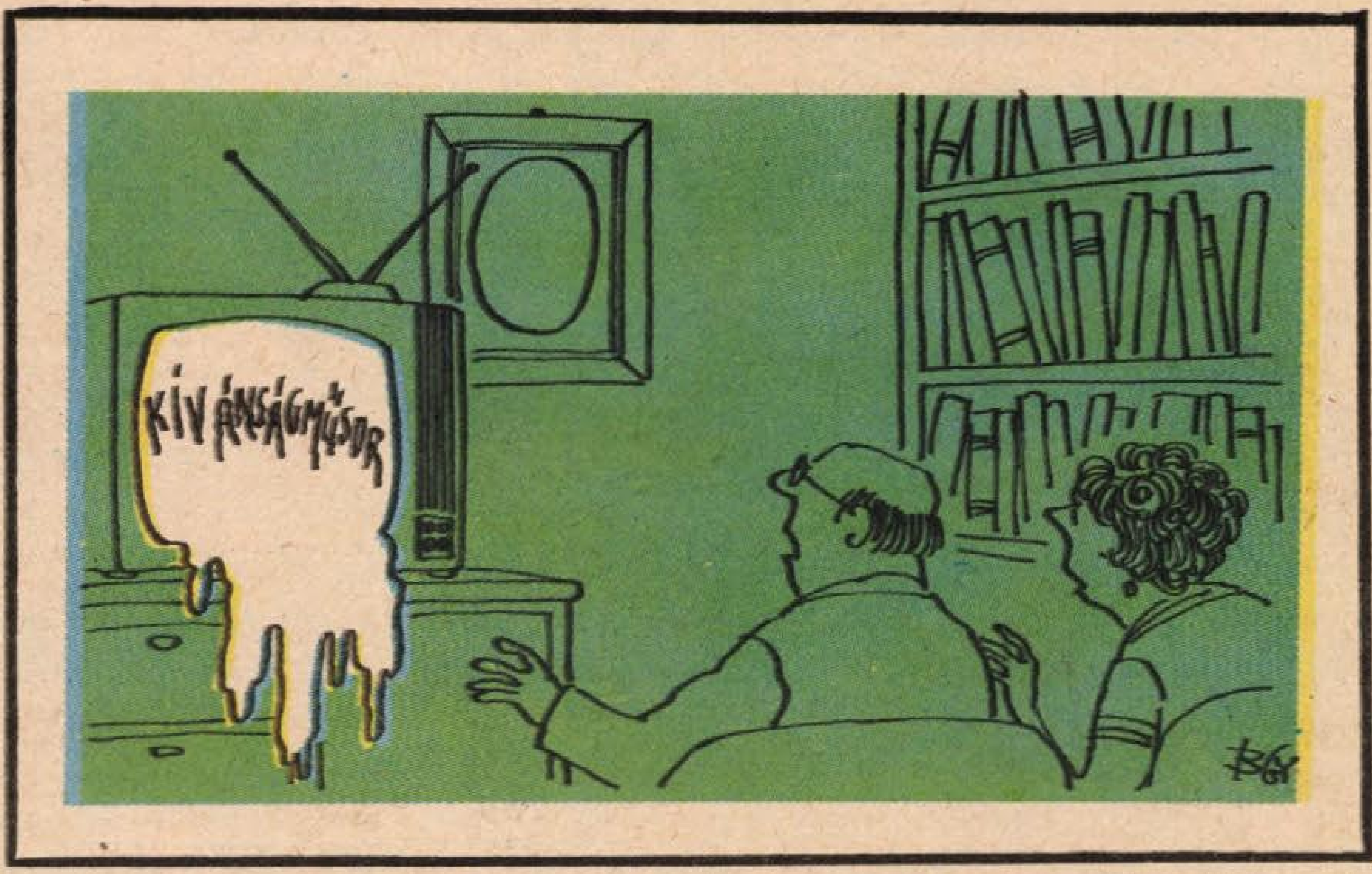
KÍVÁNSÁGMŰSOR

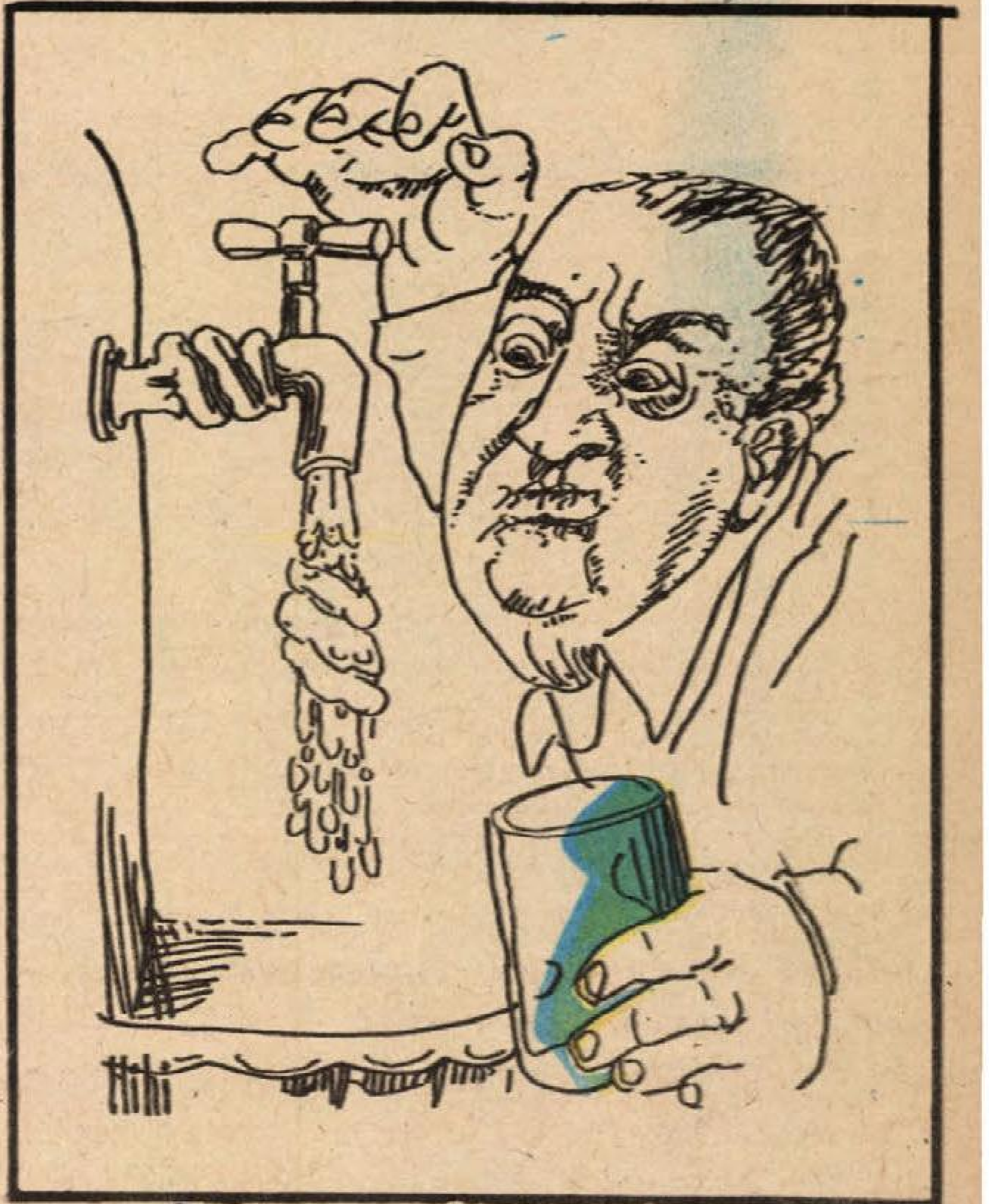

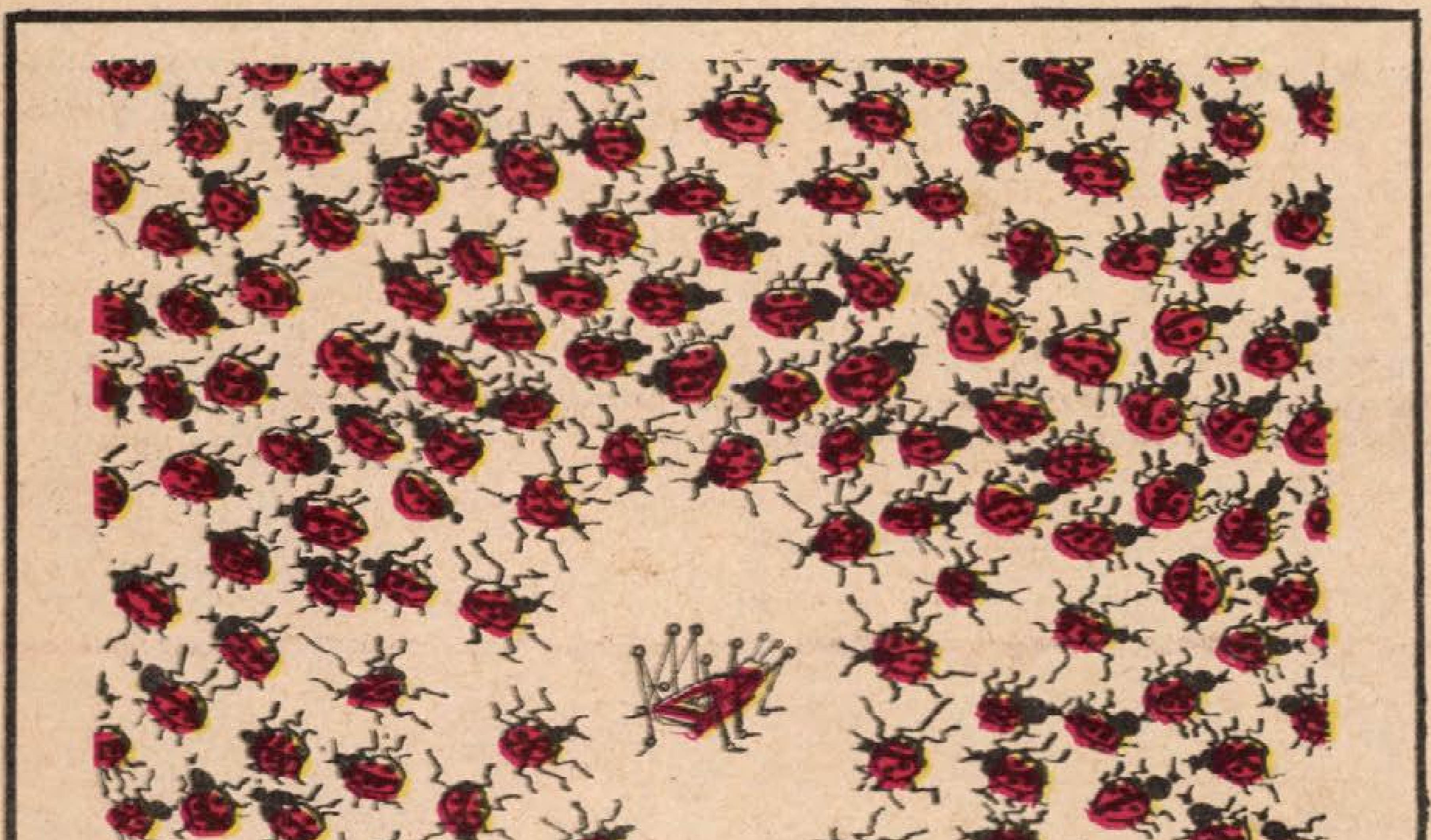

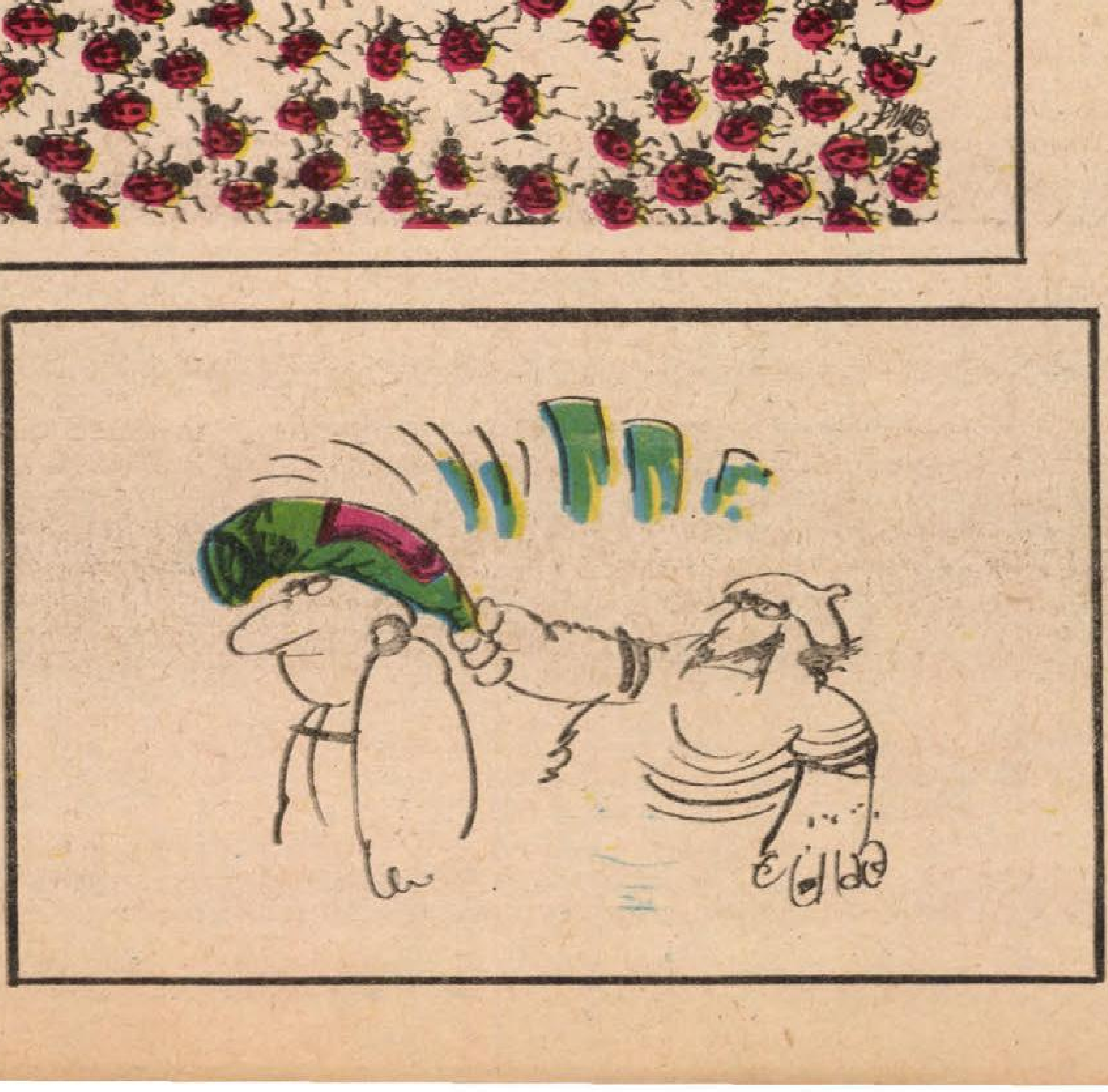

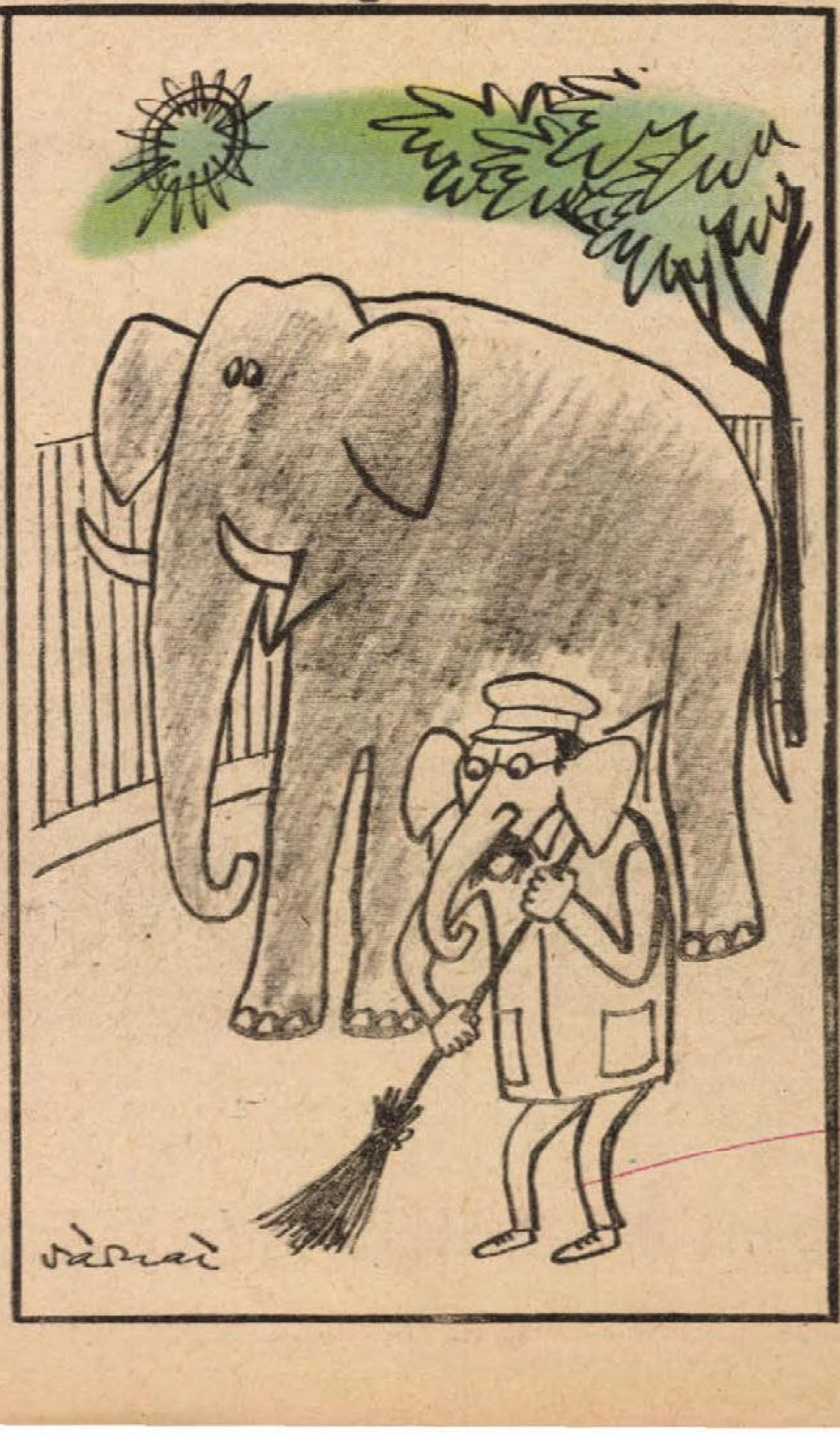

IMPORT HUMOR

Nők görbetükörben

TÁRLAT

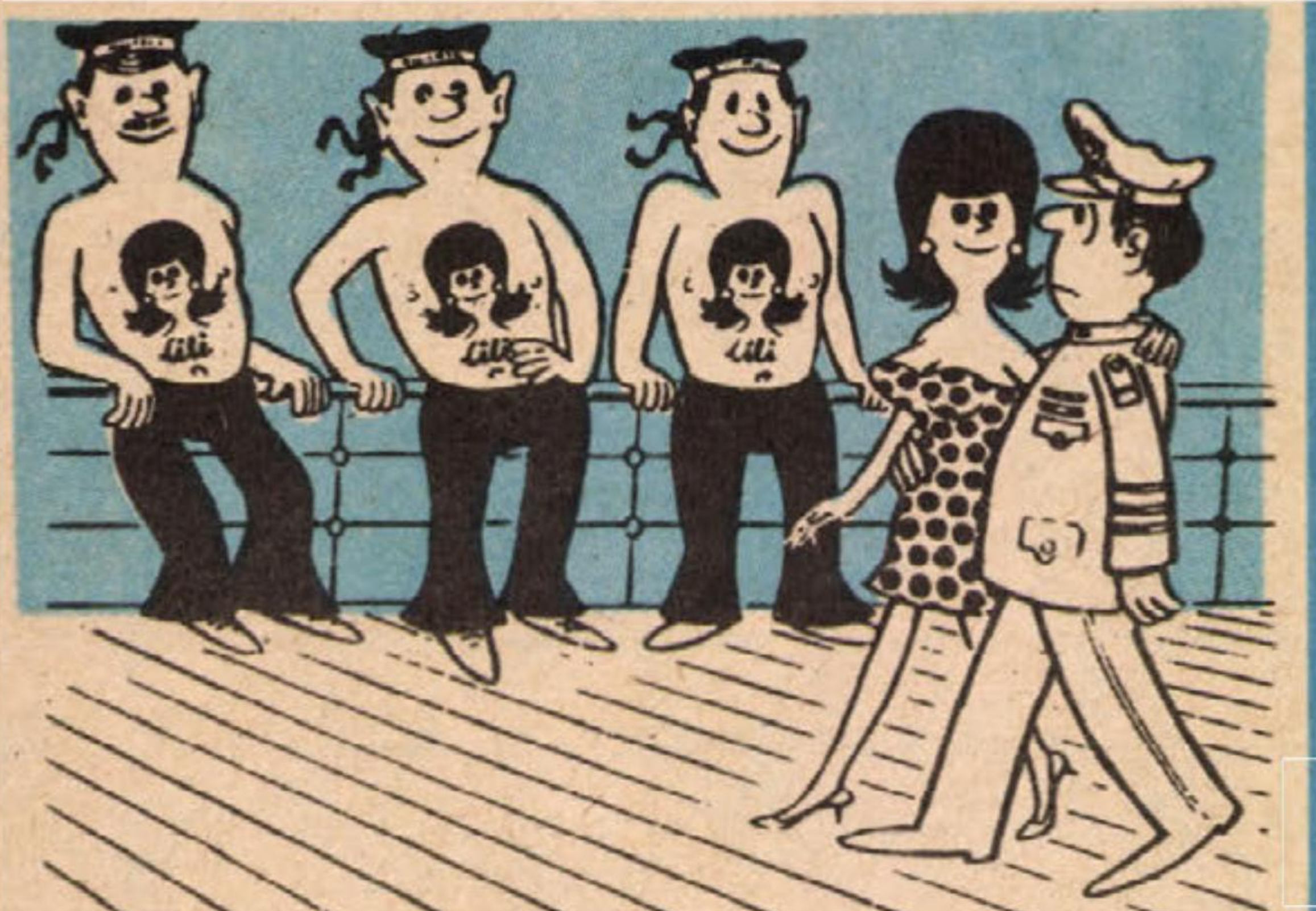

ESTI TORNA

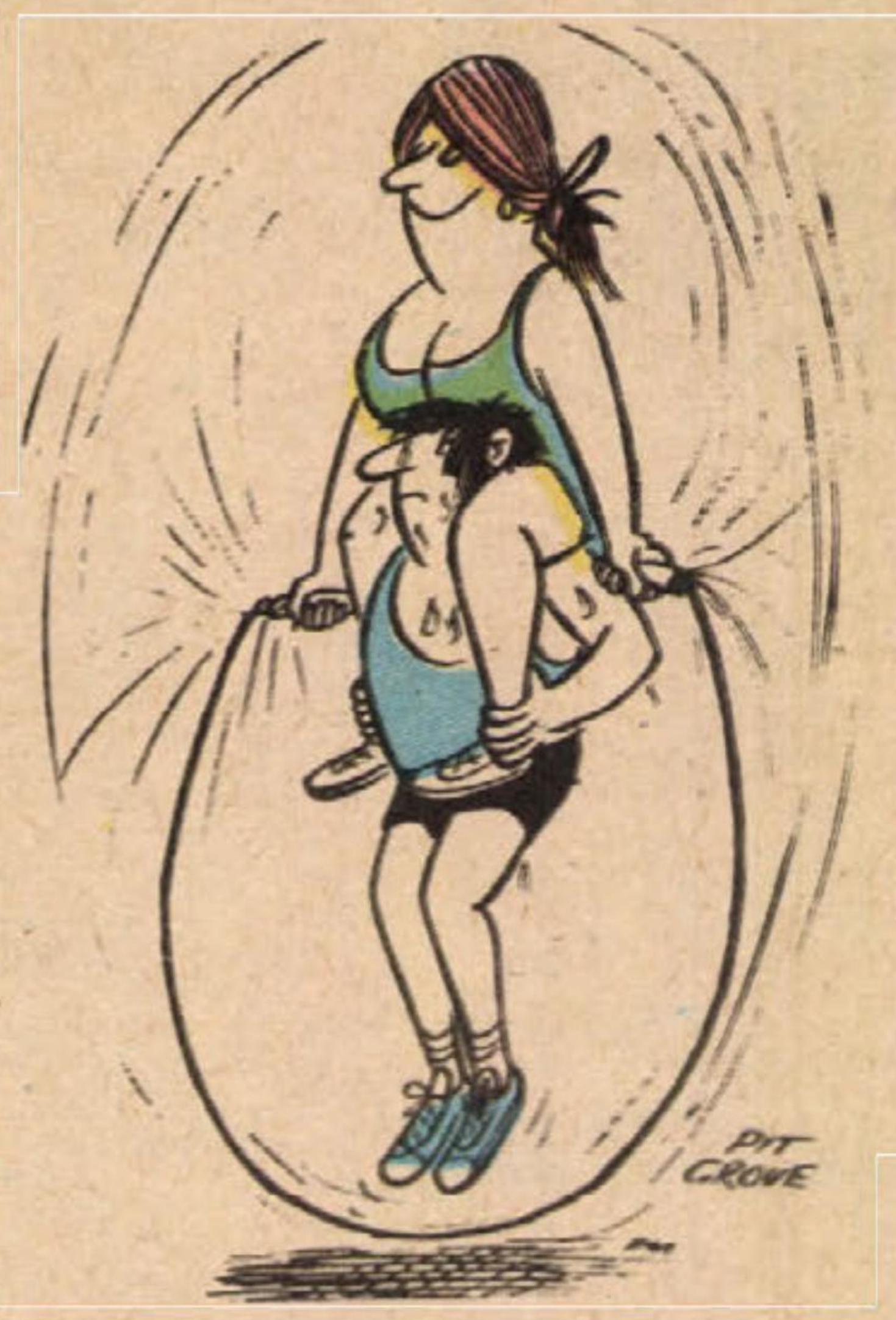

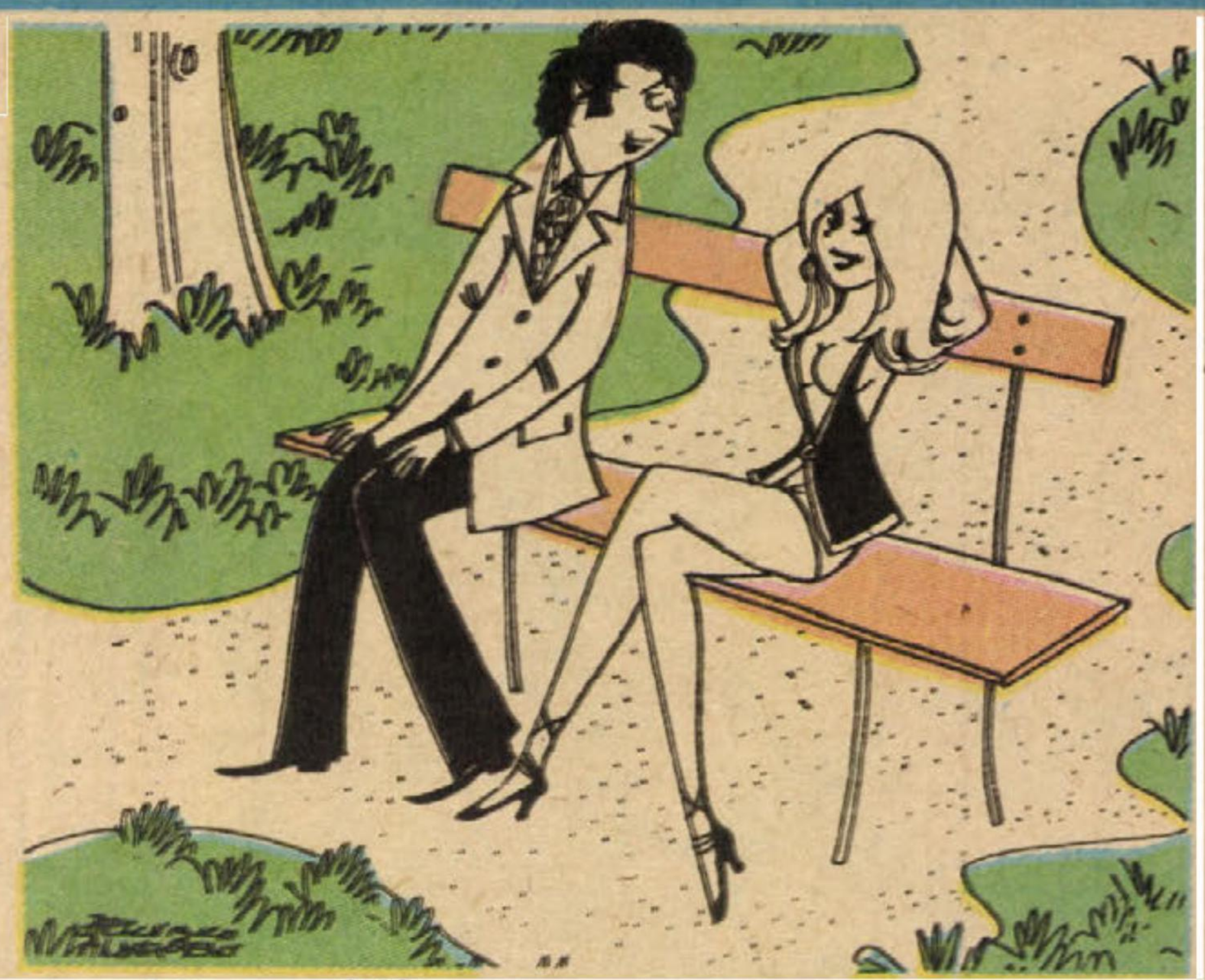

– Mire gondol?

– Arra, hogy jön a jó idő, és végre majd egy kicsit könnyebben öltözhetem.

MŰLOVAGLÁS

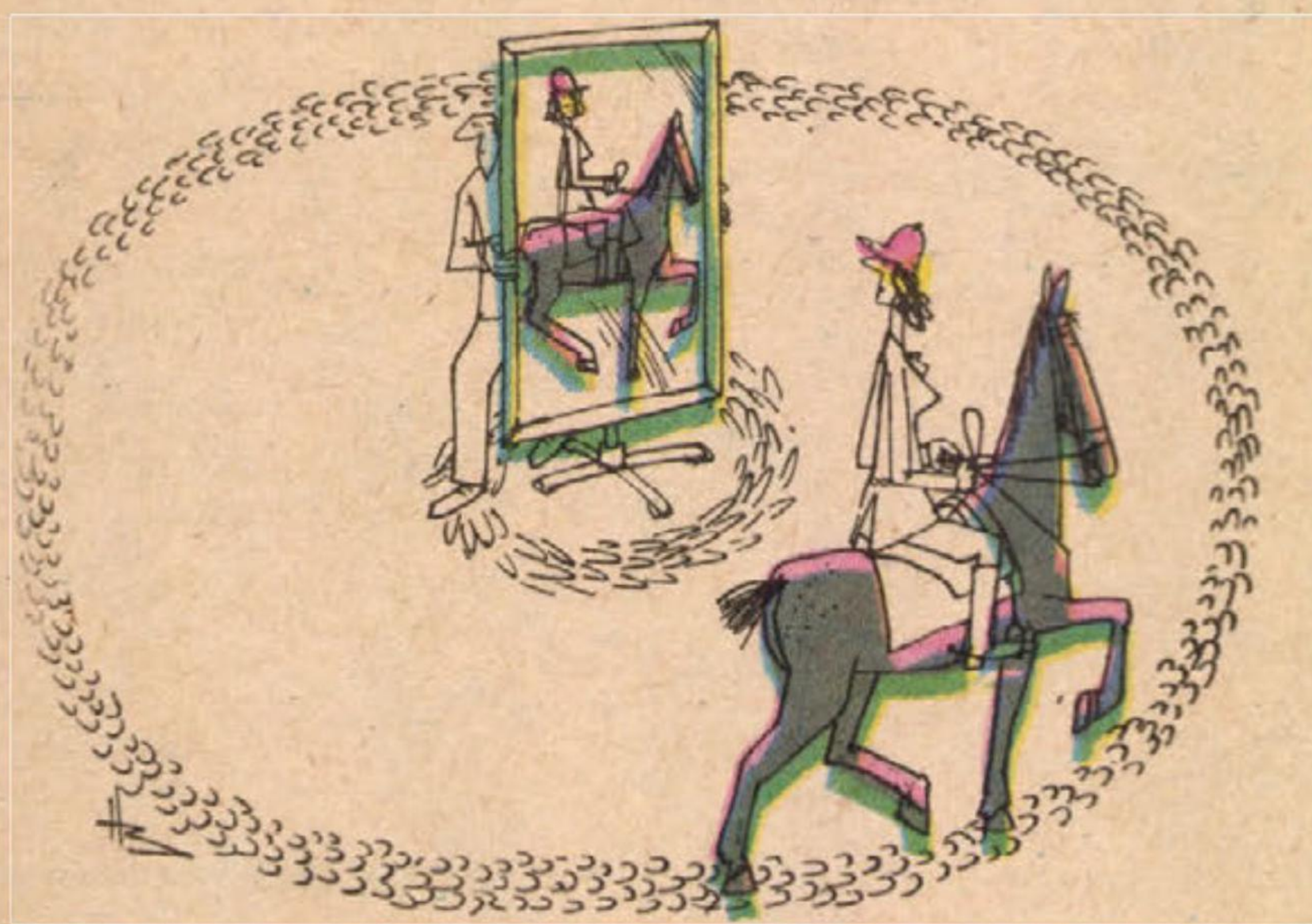

ILYEN NAGY SZERELEM

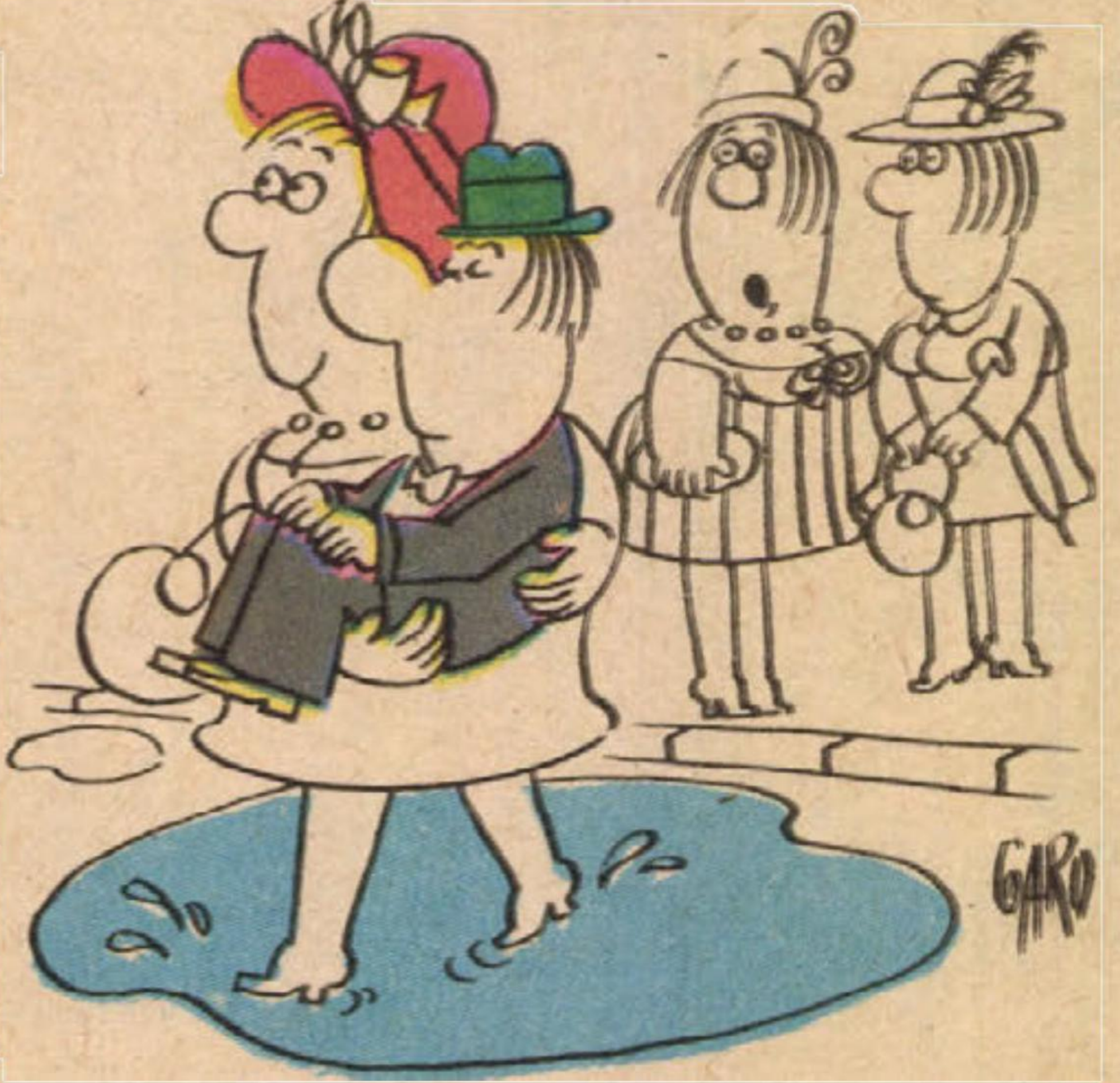

ÓVATOSSÁG

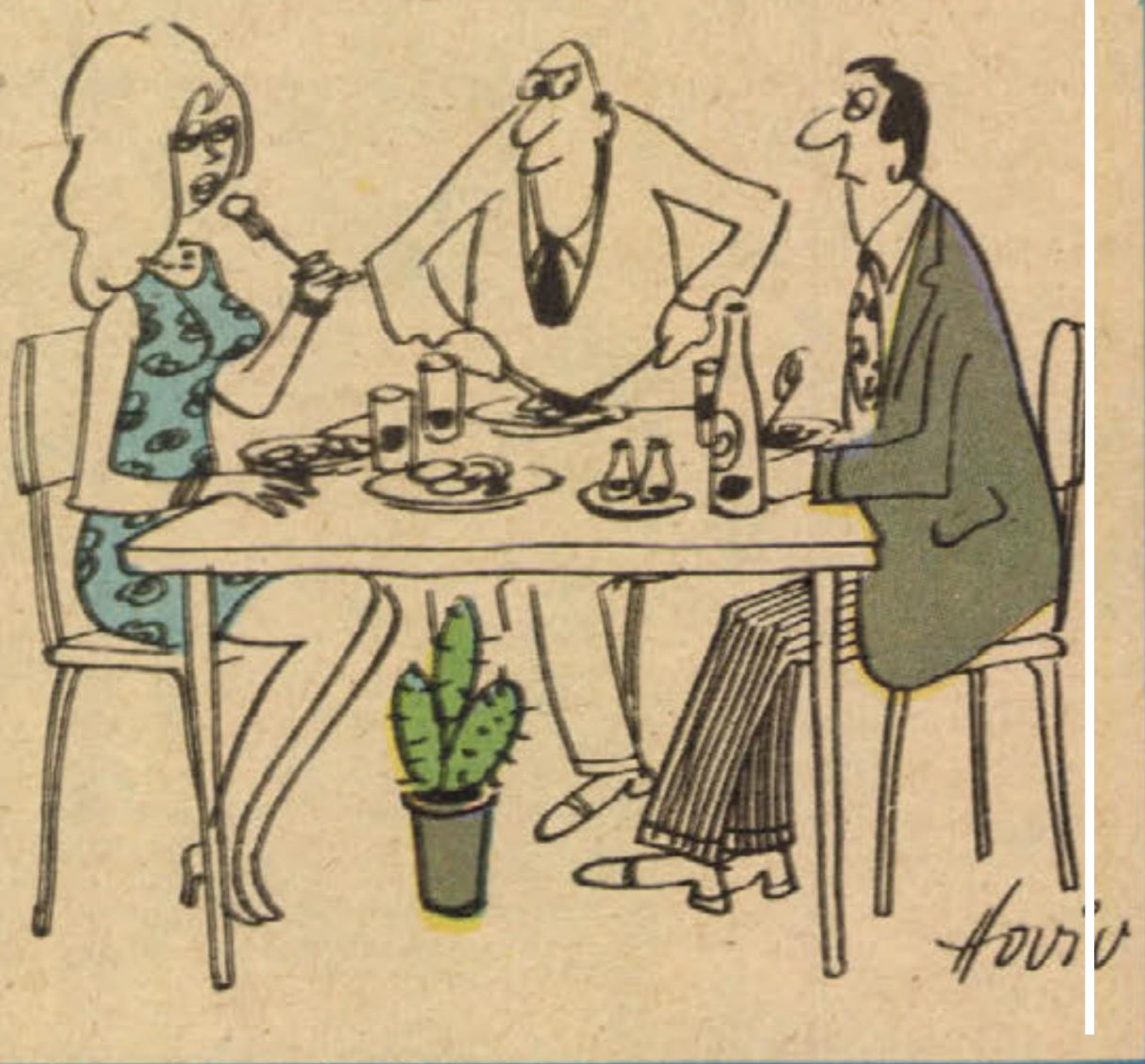

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Egy lakatlan szigeten szeretnék veled élni — vall szerelmet az ifjú.

— Persze, édesem, mert ott nincs anyakönyvvezető!

Milánóból érkezett.

Megkérdik a neves kritikustól, mi a különbség a múlt századi és a mai modern regény között. A válasz:

— A századfordulón írt regényekben a fiú a 150. oldalon végre megcsókolja a lányt. A modern regény második oldalán megszületik az első törvénytelen gyerek...

HIRDETÉS ● HIRDETÉS ● HIRDETÉS ● HIRDETÉS

ELÁRULOM A HOSSZÚ ÉLET TITKÁT...

DEBRECENI ÁG.
Róna
PASZTŐRÖZÖTT
ÜDÍTŐ ITALOK

ÁG
AGKER KFT

HIRDETÉS ● HIRDETÉS ● HIRDETÉS ● HIRDETÉS

ÁK

VÁLASSZON KEDVÉRE!

... pld. Fekete Gyula:
JANUÁR, FEBRUÁR, MÁRCIUS
Ezeregyedik esztendő. Csördülő ég. Vallomás hajnalig. Regények — — 36 Ft
... pld. Gárdonyi Géza:
HOSSZÚHAJÚ VESZEDELEM — — — — — — — 34 Ft
... pld. Richard Hughes:
A FÁBÓL VALÓ PÁSZTORLÁNYKA — — — — 36 Ft
... pld. Kosztolányi Dezső:
KULCS. Novellák — — 38 Ft
... pld. Krúdy Gyula:
RÉGI ÉS ÚJ EMBEREK
Regények és elbeszélések 28 Ft
... pld. Passuth László:
ESŐISTEN SIRATJA MEXIKÓT — — — — — — 60 Ft
... pld. C. P. Snow:
A BÖLCSESSÉG KORA 34 Ft
... pld. Mihail Solohov:
CSENDES DON
1—4. kötet — — — — — — 113 Ft
... pld. Szabó Magda:
AZ ŐZ — A DANAIDA 40 Ft
... pld. Voltaire:
CANDIDE VAGY AZ OPTIMIZMUS — — — — 45 Ft

* * *

... pld. Bálint György:
GYÜMÖLCSÖSKERT — 34 Ft
... pld. Gonda Irén:
1000 KÉRDÉS, 1000 VÁLASZ A HÁZ KÖRÜLI ÁLLATTARTÁSRÓL — 55 Ft
... pld. HÁZUNK TÁJA — ARANYBÁNYA
Szerkesztette: Kozma György — — — — — — — 34 Ft
... pld. IDEJÉBEN SZÓLUNK. 52 HÉT MUNKÁI A KERTBEN
Mikor metsszünk, szüreteljünk. Szerkesztette: Gévay János — — — — 30 Ft
... pld. VIRÁGOSKERT, PIHENŐKERT — — — 77 Ft

A felsorolt kötetek egyenként is megrendelhetők a kitöltött, kivágott és címünkre, borítékban beküldött hirdetés alapján. Postán utánvéttel szállítunk, 200 Ft felett portómentesen. 400 Ft felett, kérésére, négyhavi, 600 Ft felett hathavi részletfizetési kedvezményt adunk. Tekintettel a korlátozott példányszámokra, a rendeléseket beérkezésük sorrendjében teljesítjük.

Címünk:
ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT
Részlet könyvszolgálata
Budapest XIII., Szekszárdi u. 25. 1138

A megrendelő neve: ....
....
Pontos címe (irányítószámmal): ....
....

Részletfizetésnél:
Anyja neve: ....
....
Születési helye, ideje: ....
....
Személyi ig. száma: ....

....
aláírása

Keresse fel könyvesboltunkat, gazdag választékkal várjuk vásárlóinkat!

AZ OLVASÓ OLDALA

MUSZÁJ?

Pangós hétköznapi délidő a várbéli Sün-ben.

— Mit óhajt a vendég?

— Két camparit kérek.

— És enni?

— Muszáj?

— Muszáj!

— Mit ajánl?

— Tessék az étlapról választani.

— Akkor talán ebből a házi sültkolbászból kérnék.

— Az nincs kérem. Tessék mást kérni.

— Muszáj?

— Muszáj!

— Akkor két melegszendvicset.

— Tizenkettő és három között nincs kérem. Itt enni kell.

— Muszáj?

— Muszáj!

Most már tudom, hogy miért Vörös Sün a Vörös Sün. Biztosan sokat pironkodik.

S. B. A.

Panaszok nyomában:

OTT TÚL A RÁCSON

Óbudán, a Raktár utcánál aluljáró köti össze a Szentendrei út két oldalát. Egy olvasónk levele hívta fel a figyelmünket arra, hogy végre van egy fővárosi aluljáró, ahol gondoltak a gyermekkocsik megfelelő szállítására is, de azért nézzük csak meg...

Megnéztük. Az aluljáró szélét csakugyan betonsínnel látták el, amely a babakocsik sima tolására — és nem lépcsőn való döcögtetésére, vagy kézbevételére — hivatott. Ám a betonsín eleje és vége máris vasráccsal van lezárva! Azaz van is, nincs is babakocsitoló ebben az aluljáróban, olyan, mintha nem lenne.

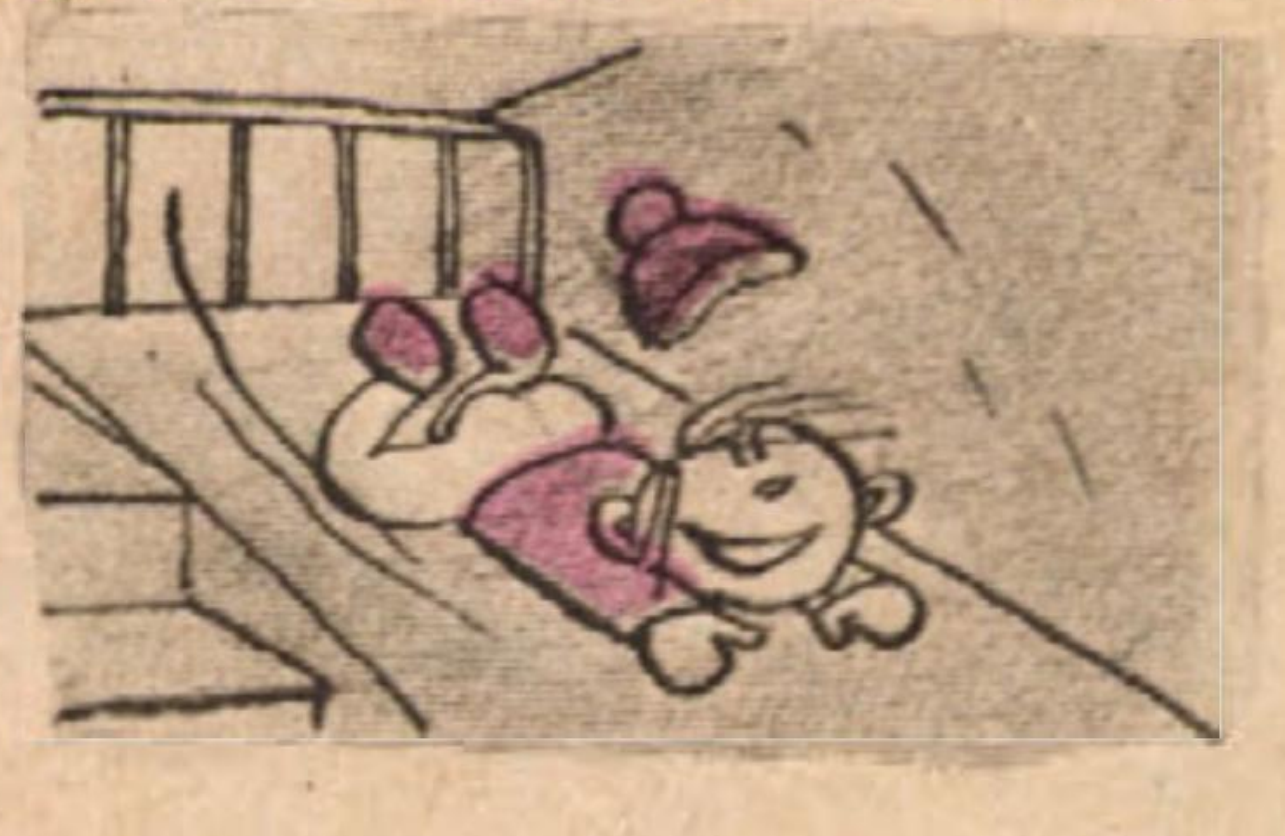

Vajon miért szerelték fel ezeket a vasrácsokat? És mikorra tervezik a leszerelésüket?

(f. i.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

Mozi, fűtés nélkül
(Ludas, 4. sz.)

A Május 1. mozi a Mártírok útja 55. alatti társasházban üzemel, szerződés alapján az IKV biztosítja a fűtést. A kazánberendezés ez év elején elromlott. Az IKV a javítást csak több hét után vállalta, így vállalatunknak kellett intézkednie, alkatrészeket szereztünk be, javíttattuk a kazánokat, csakhamar ismét üzemelt a fűtés. Ez idő alatt minimális meleg biztosítható lett volna úgy, hogy az egyik, üzemképes kazánnal állandó felügyelet mellett fűtött volna az IKV. Ezt azonban nem vállalták, mert az épület fűtője a környező házakban is foglalkoztatva van. Kérjük a fenti tájékoztatás szíves tudomásulvételét.

Rummer Károly
Stefán Sándor
FŐMO

*

Kedves FŐMO, kérésüknek nem tudunk eleget tenni! Levelüket ugyanis nem lehet egyszerűen tudomásul venni. Önök bizonyos ideig (óvakodnak közölni velünk, hogy meddig!) nem fűtötték a Május 1. mozit, ezt maguk is beismerik, csak a felelősséget hárítják át az IKV-ra. Mintha elfelejtenék, hogy a néző nem az IKV-nál, hanem a mozi pénztáránál vált jegyet abban a feltételezésben, hogy fűtött nézőtérre ül be. És cseppet sem érdekli a kazán meghibásodása, az sem, hogy ezért ki a felelős, meg hogy mit tehetett volna az IKV. Hadd mondjuk meg, mit tehetett volna a FŐMO, sőt: mit lett volna kötelessége tenni!

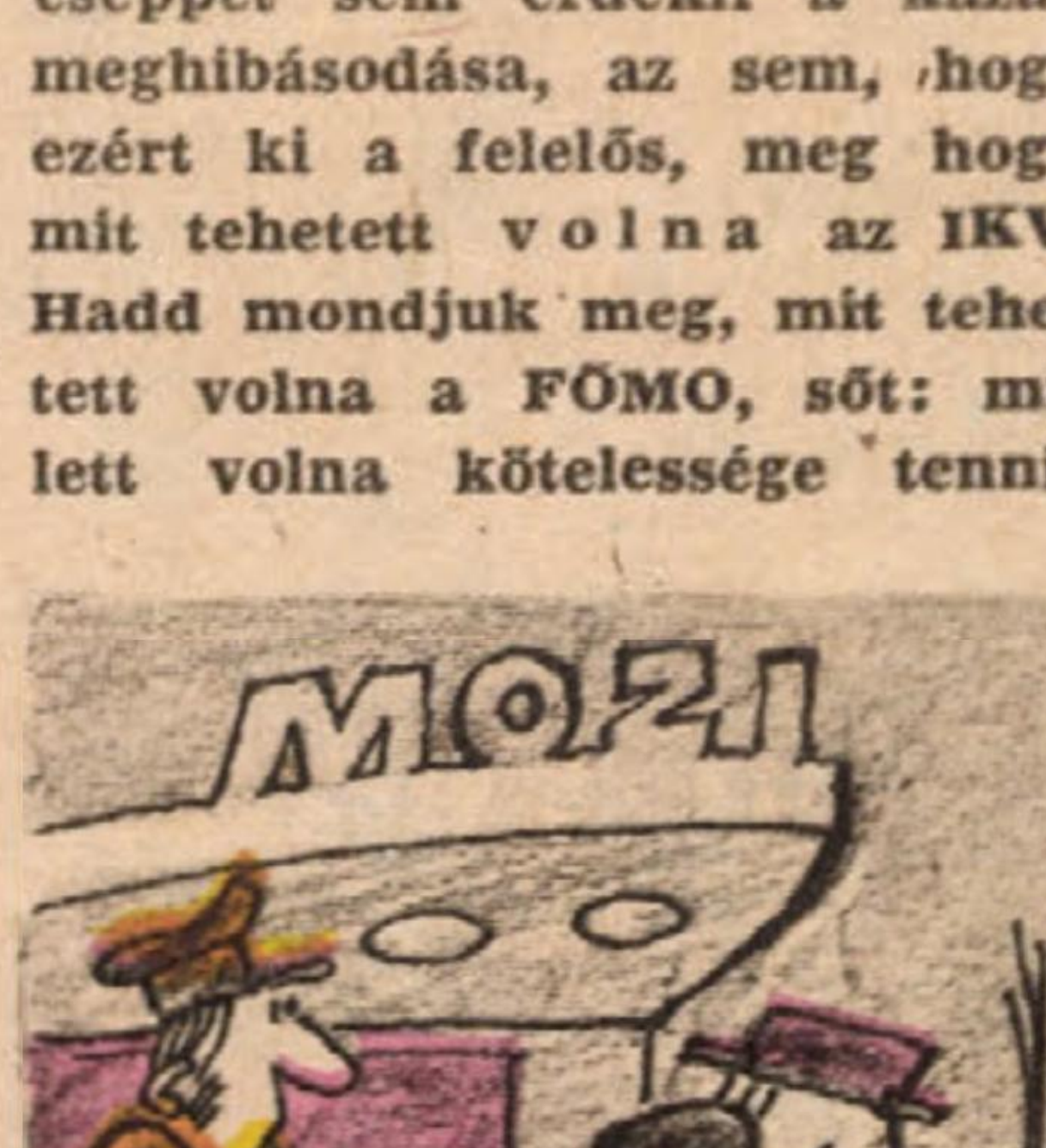

Be kellett volna zárnia a Május 1. mozit mindaddig amíg fűthetetlen! Egy szolgáltató vállalatnak egyszerűen nincs joga ahhoz, hogy a fűtési időben teljes árú jegyet árusítson — vagy akár ingyenjegyet osztogasson — fűtetlen nézőtérre. S örüljön a FŐMO, hogy emiatt nem perelte be egyetlen néző sem, holott megérdemelte volna.

(bt)

Ludas Matyi azt üzeni

Ördögh Kálmán budapesti olvasónk reklamálja, hogy: *„Az 1978 szilveszterre hirdetett pályázaton én is résztvettem. Nagyon meglepődtem, amikor a mit kívánnak a Ludas olvasóinak 1979-re kérdésemre nem nekem, hanem egy másik olvasónak válaszoltak!”* Mi nagyon sajnáljuk, hogy nem Ördögh Kálmán neve alatt kívánhatunk soksok jót olvasóinknak és a kézzel fogható kétszáz forintot is egy másik kérdező kapta, de az 1979-es évtől annyi olvasónk várt csodát, hogy a Ludas Matyi munkatársai képtelenek voltak mindenki kívánságát kielégíteni. Mindenesetre önnek is azt kívánjuk utólag 1979-re, mint a többi olvasónknak, s ígérjük, hogy az ön ez évi kívánságai teljesülésének is drukkolunk.

Nagy Géza osztályvezető írja: *„Gyakran olvasom az újságok közleményei között, hogy elveszett egy vállalat, ktsz, üzemegység stb. bélyegzője. Miért vész el vajon minálunk ilyen könnyen egy bélyegző?!”* Ez bizonyára a hanyatló bürokrácia jele. A hivatalos bélyegzők után most már csak néhány felesleges hivatalunkat kellene elhagyni.

Fonyódi Ferenc budapesti olvasónk szintén reklamál: *„A közelmúltban beküldtem önöknek egy humoros novellámat, amelynek a címe »Baleset« volt. Írásomra nem válaszoltak, s ez bizonyára csak úgy történhetett meg, hogy aki elolvasta, az halálra röhögte magát, s így — holtan — természetesen már nem volt módja a művet megjelenésre ajánlani.”* A „Baleset” című írása szerencsére nem okozott üzemi balesetet a Ludas Matyi szerkesztőségében, s senki sem nevette halálra magát rajta. Sajnos, nem volt min.

Egy tabáni nyugdíjas írja: *„Napközben gyakran elsétálok az Attila út 35. alatti fűszer-közért előtt, amelyik hétköznap déli 12 órakor nyit. A bejárat előtt reggel óta áll mindennap kosárban a zsemlekenyér, és ládában a zacskós tej, meg a kakaó. A forgalmas út pora a kenyérre száll, a napsugarak pedig a tejet melegítik. A járdán sétáltatott kutyák tevékenységéről nem is beszélve. Az üzlet mellett van az I. kerületi tanács körzeti orvosi rendelője, de úgy látszik, nekik sem tűnik fel, milyen fertőzési góc van mellettük. Hogyan egyem ezután jóízűen a kenyeret?!”* Mindenesetre, jobb ha ön meghámozza fogyasztás előtt a zsemlekenyeret, nehogy a szomszédos körzeti orvosi rendelőbe kerüljön, mert a mai kenyérszállítási szokások ellen ott sem tudnak felírni hatásos gyógyszert.

TÜCSÖK és BOGÁR

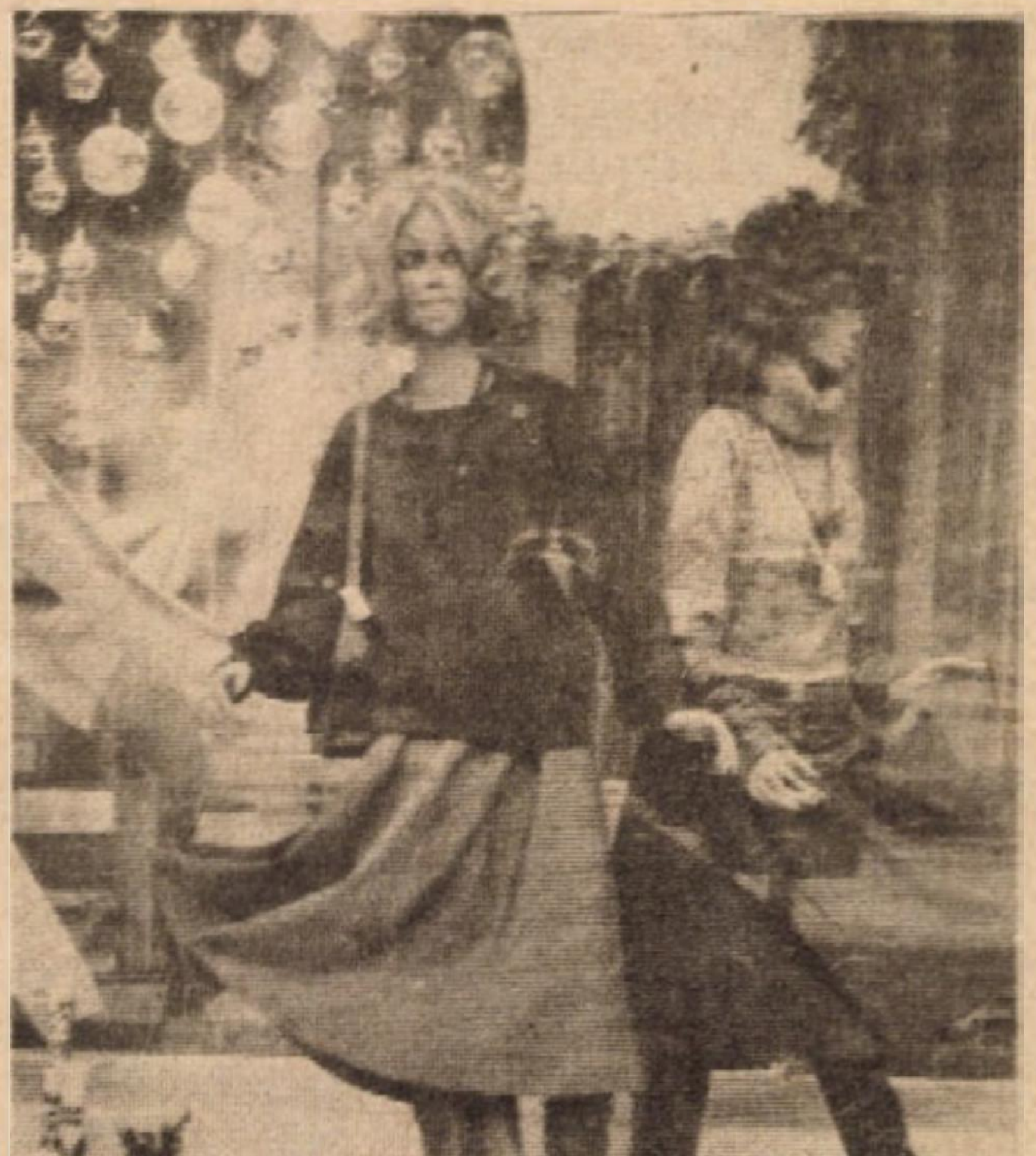

Pillanatkép a Luxus Áruház kirakatából. Egy harmadik láb már tényleg luxus a nőnek...
(Fényképezte: Mannhardt András, Bp., Szakasits Á. u. 58/a)

21 szerda KIVÁLÓ HOLTTESTEK
Móricz Zsigmond regényéből készült, színes magyar film.

Talán a Légy jó mindhalálig folytatása?
(A tiszakécskei mozimüsorban találta Sánta Ildikó)

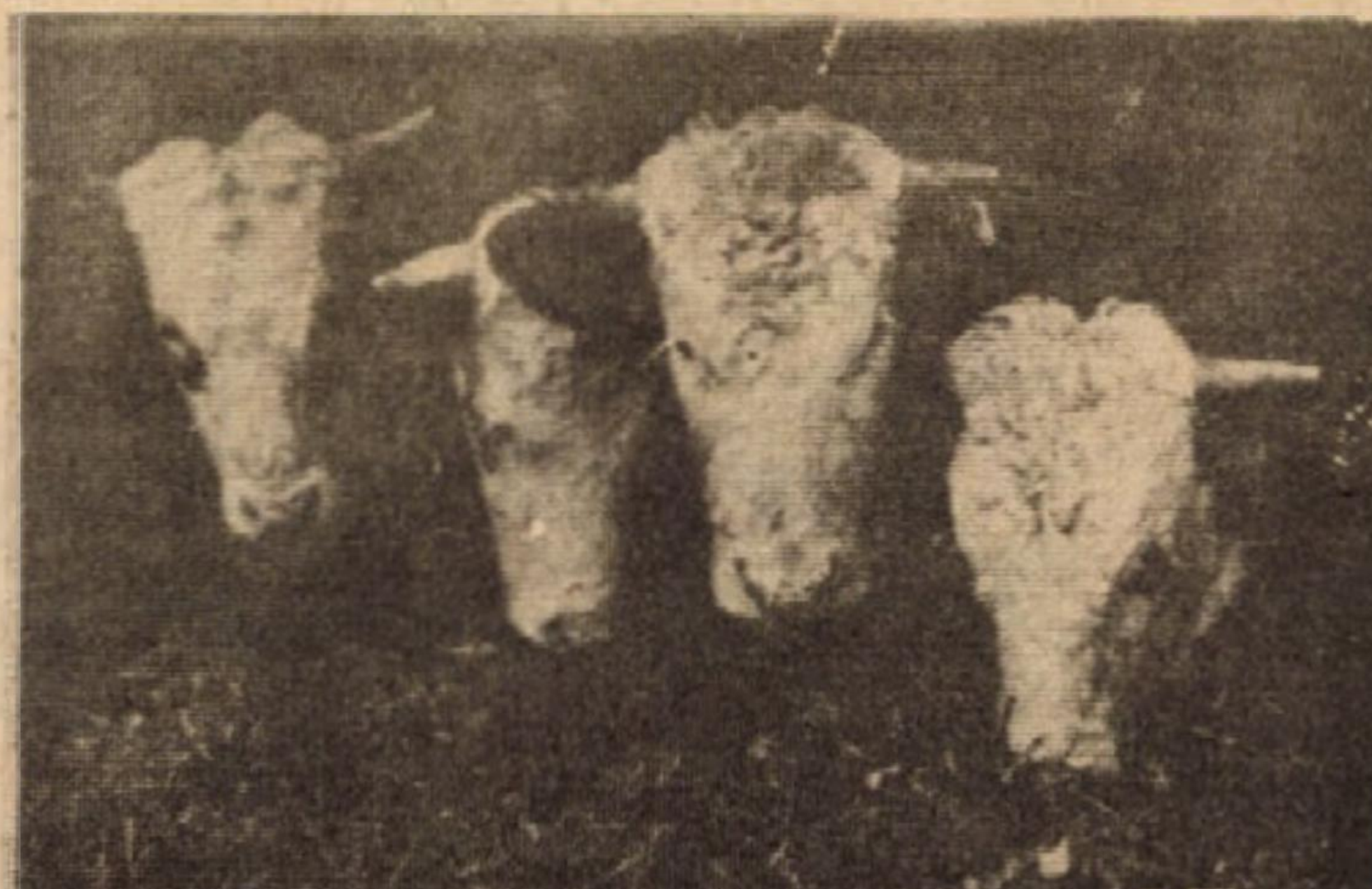

Aki irigyli, csinálja utánunk!

Majd marhák leszünk!
(A Nők Lapjában észlelte ifj. Pálfi Péter, békéscsabai olvasónk)

Ez nem azt jelenti, hogy minden egyes dolgozónk mindig és mindenkivel megfelelő hangnemben tárgyal, de ha ilyet tapasztalunk, akkor az illető dolgozóval szemben a legszigorúbban eljárunk. Annyit ki-

Majd adunk mi nekik udvariasságot... nézze meg az ember!
(Az Autó-Motor c. lapban fedezte fel Takács Zoltán)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Neked szól a lélekharang. Színes, csehszlovák történet. Hősnője egy ügyvéd. Pert indít ismeret-

Neked nem szól a lélekharang

Ne hagyjanak kétségek között elpusztulni. Hát most szól nekem, vagy nem szól nekem?
(Az Esti Hírlapból és a Képes Újságból nyírta Dapsy Miklósné, veszprémi olvasónk)

Különös üzletek

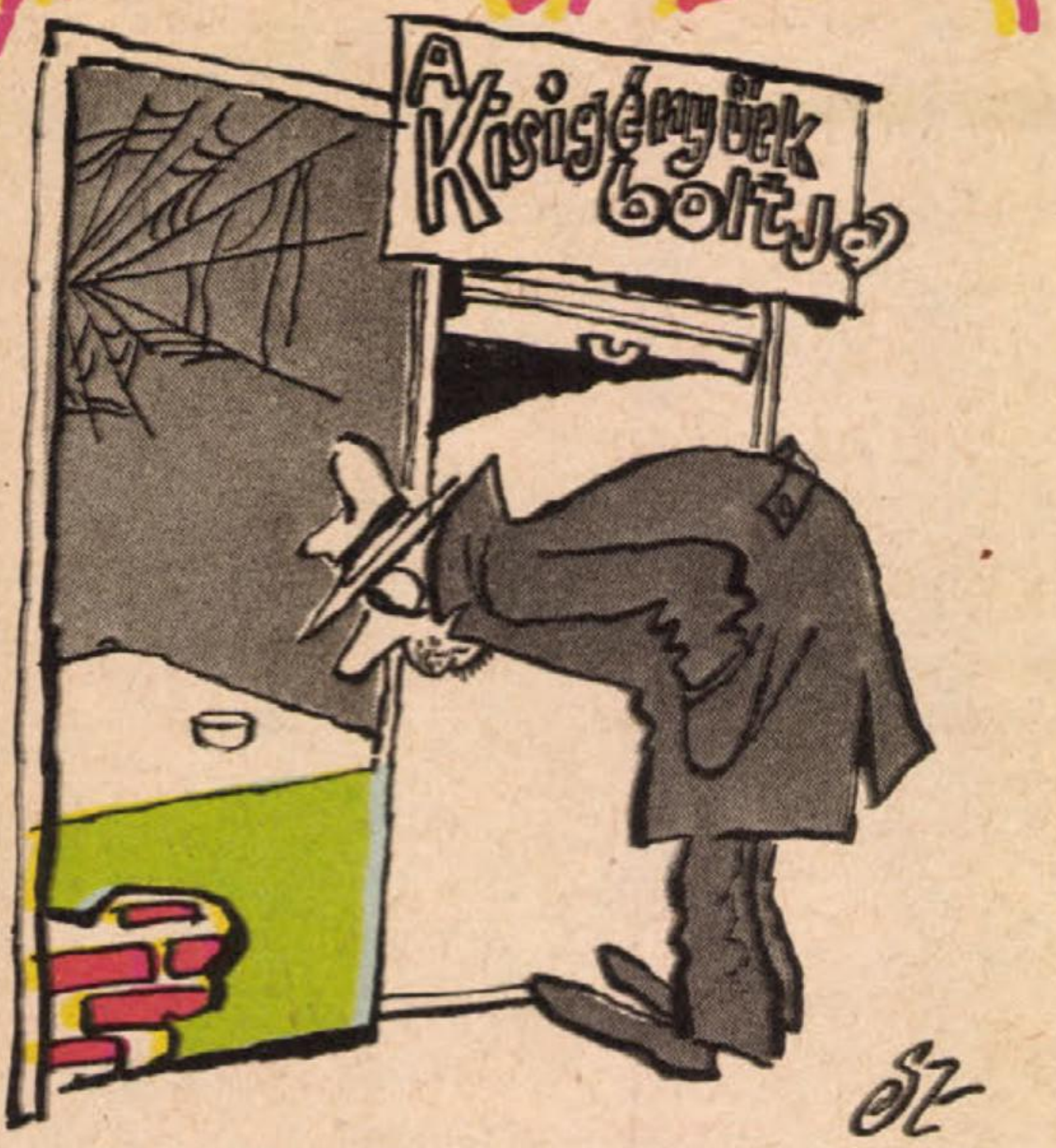
A Kisigényűek boltja

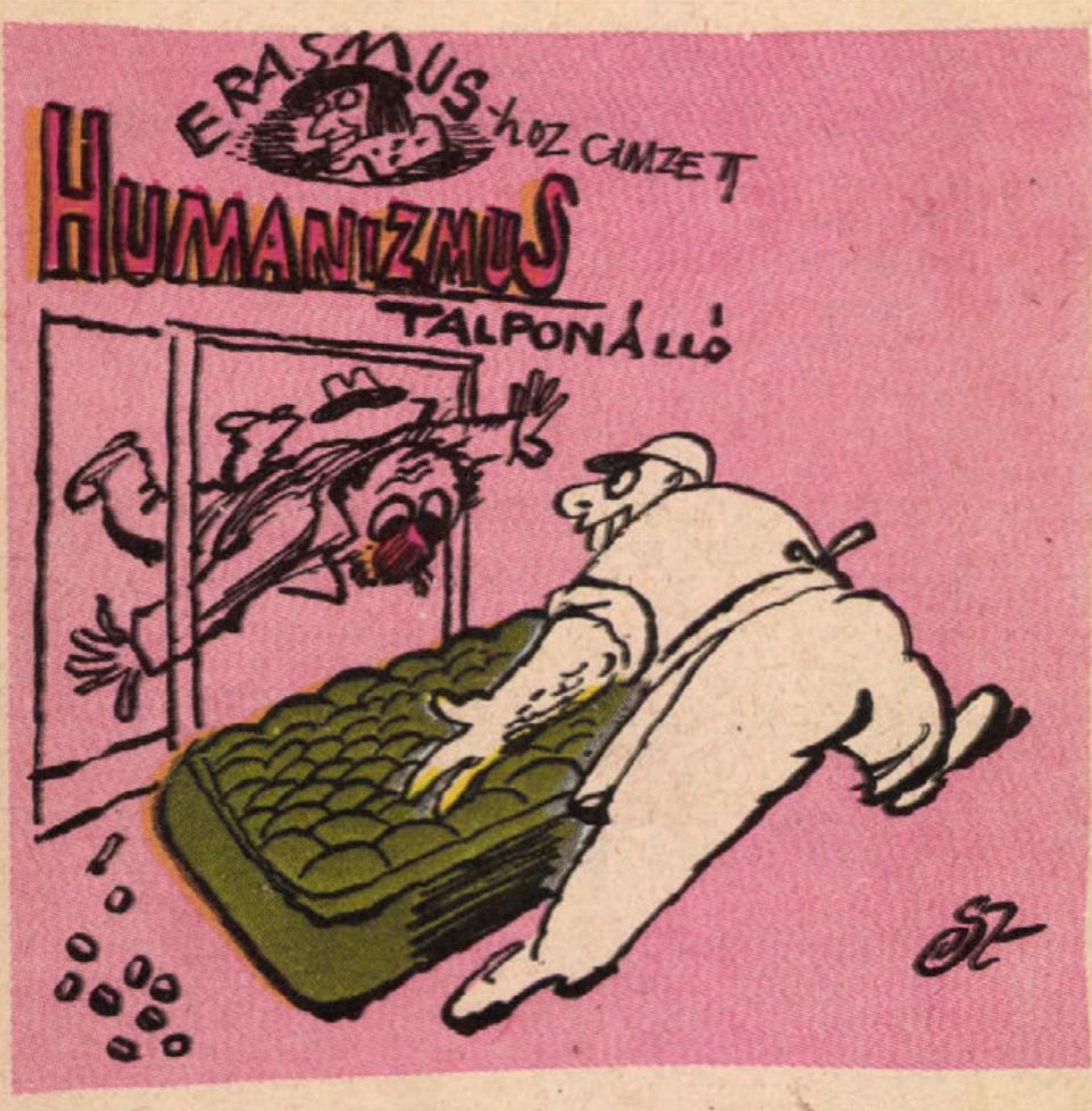
ERASMUS-hoz címzett
HUMANIZMUS
TALPONÁLLÓ

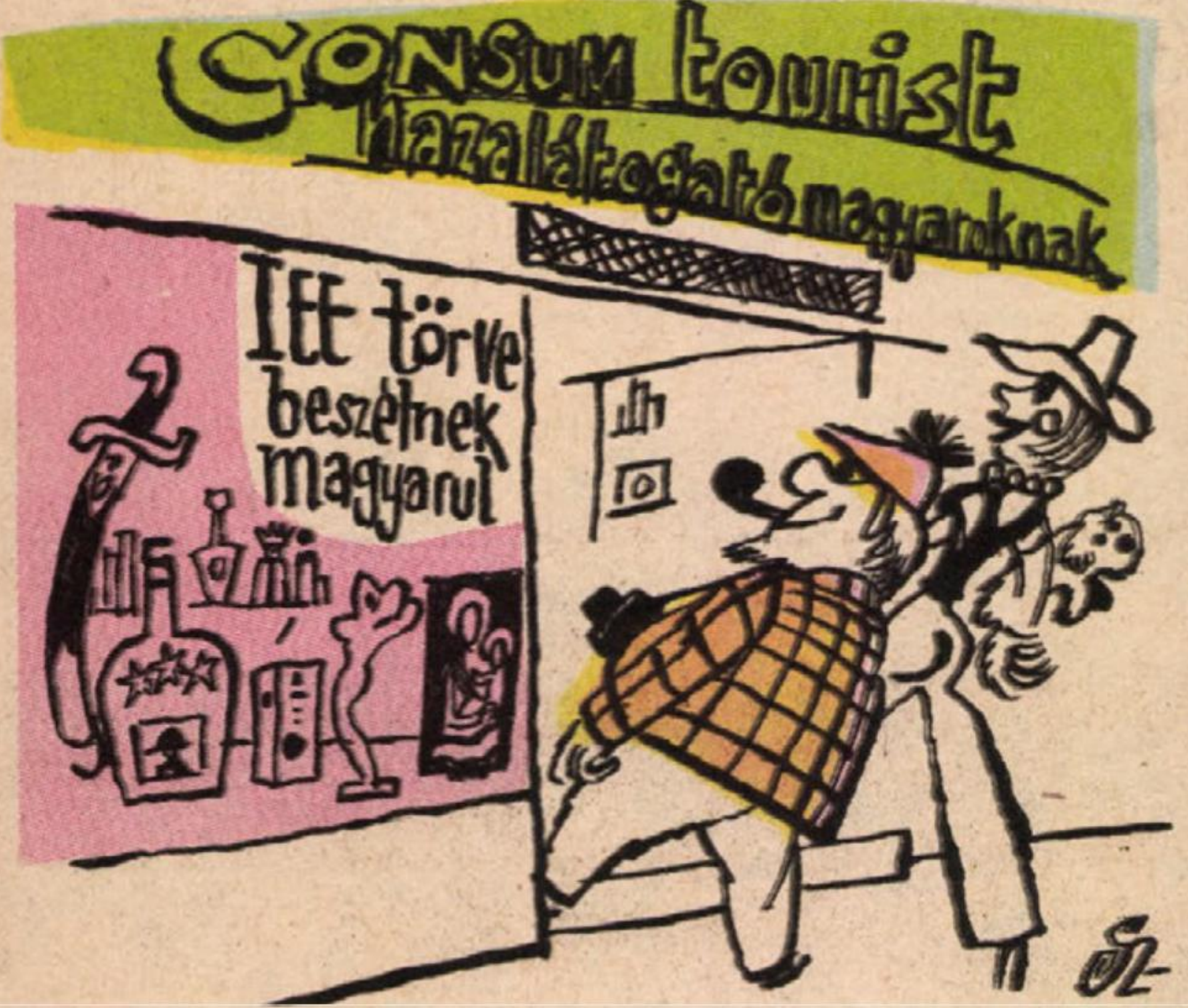
CONSUM tourist
hazalátogató magyaroknak
Itt törve beszélnek magyarul

HASZNÁLATI UTASÍTÁS

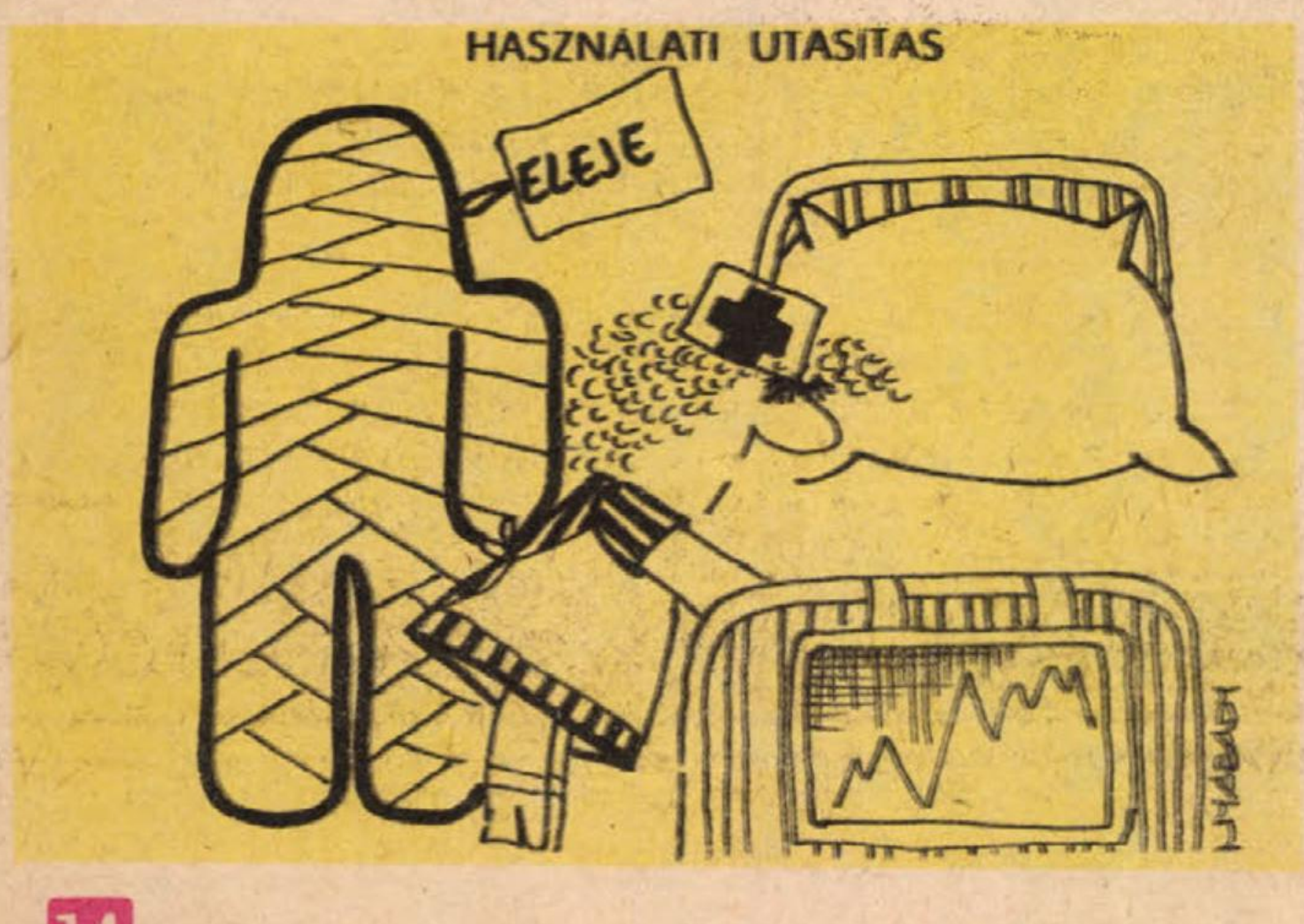

TAVASZI HADMŰVELET

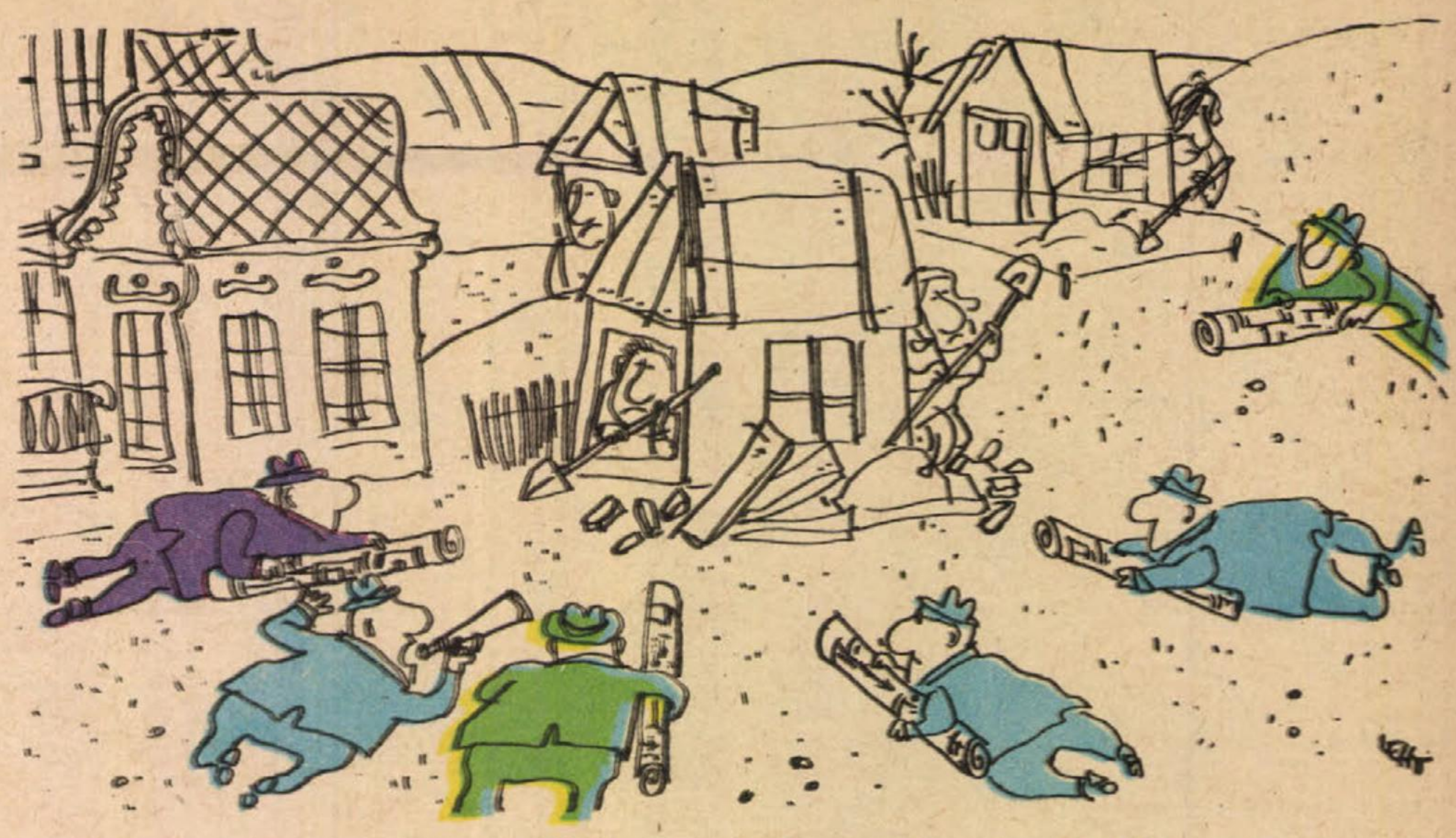

– Azonnal dobják el a lapátokat! Ez műemlékvédelmi terület!

ZSÖLLYE

A színész népszerűségéről folyik a szó a Madách Színház társalgójában. Haumann Péter hallgatja a vitatkozókat, aztán közbeszól:

— Tudjátok mikor lesz egy színész igazán népszerű? Amikor már azok is rajonganak érte, akik soha sehol nem látták és nem hallották!

*

A televízió új fóti műtermében folynak Karinthy Ferenc „Ez a Józsi...” című filmjének felvételei. A történet legnagyobb része egy óvóhelyen játszódik a háború alatt. Az első felvételi napon Szőnyi G. Sándor rendező észrevette, hogy Tordai Teri nyakában egy csillogó nyaklánc függ.

— Terikém, ez nem illik ide! Nem is értem a jelmeztervezőt, hogy adhatta ezt rád?

Tordai tiltakozott.

— Nem ő adta rám, ez sajátom! Ez a kabalám. Egy nagyon kedves ismerősömtől kaptam és mindig hordom, mert a legkedvesebb emlékem!

Sztankay István, Tordai partnere kíváncsiskodott.

— És kitől kaptad ezt, Terikém?

Tordai elgondolkozott.

— Hát tudod... arra már nem emlékszem!

*

A Fészek kártyaszobájában két osztás között Báró Anna megkérdezi Gelley Kornélt.

— Kornélkám, játszol az új darabban?

Gelley megvonja a vállát.

— Nem játszom... csak kibicelek!

*

Arkagyij Rajkin készülő önéletrajzából: „A megérdemelt siker a tehetségeseknek jut. A többiek kénytelenek beérni a nem megérdemelt sikerrel!”

Rátonyi Róbert

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Párizsból érkezett.

Kíváncsian kérdezi a szép Yvonne a barátnőjétől:

— A te férjed bokszoló?

— Nem. Miből gondolod?

— Olyan tompa orra van, mint az ökölvívóknak.

— Butaság. Raymond ablakpucolo, s az egyik körzetben, ahol dolgozik, sztriptiziskola működik...

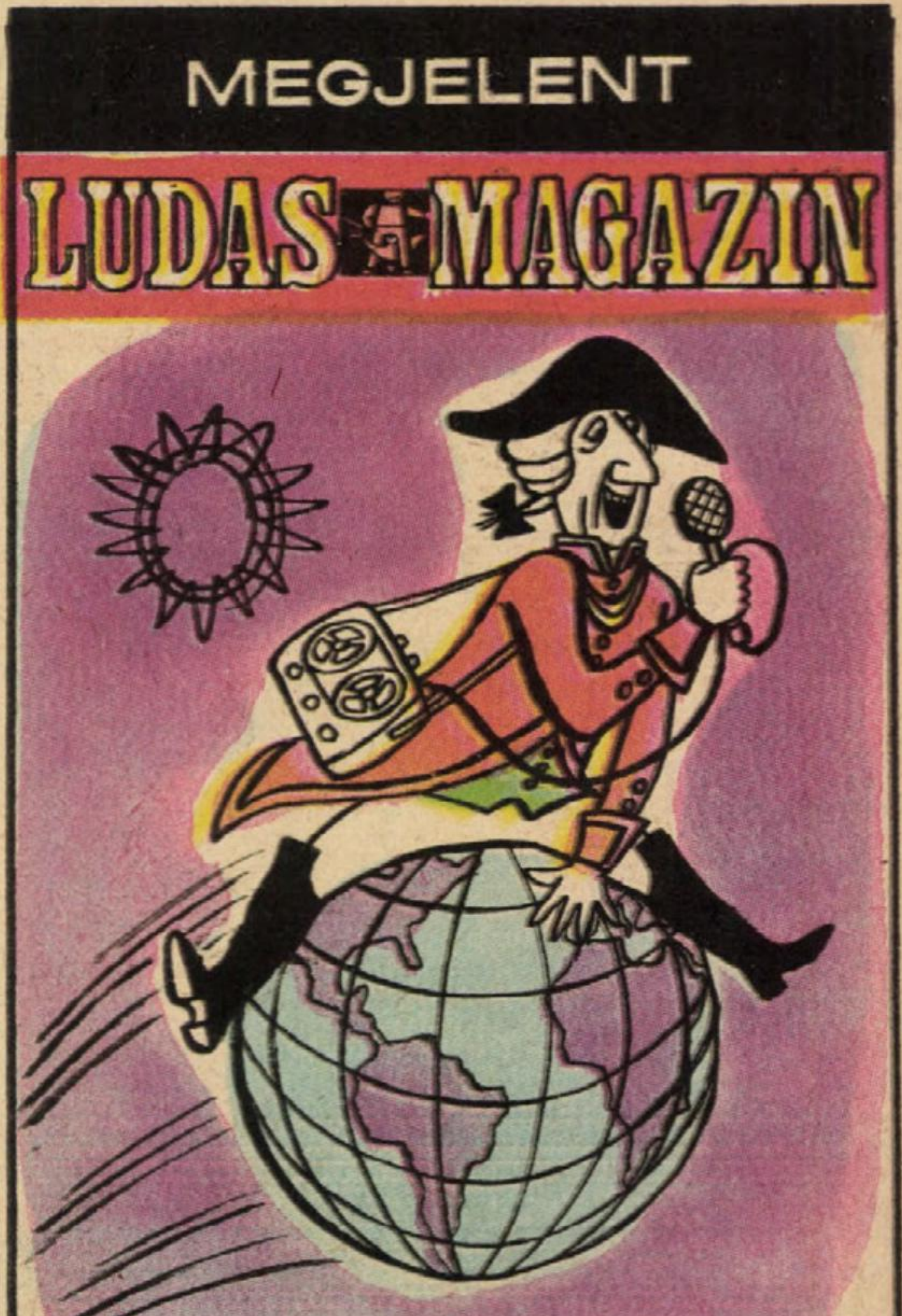
MEGJELENT
LUDAS MAGAZIN
TUDÓSÍTÓINK JELENTIK

FEKETE HUMOR

ZSOKÉ

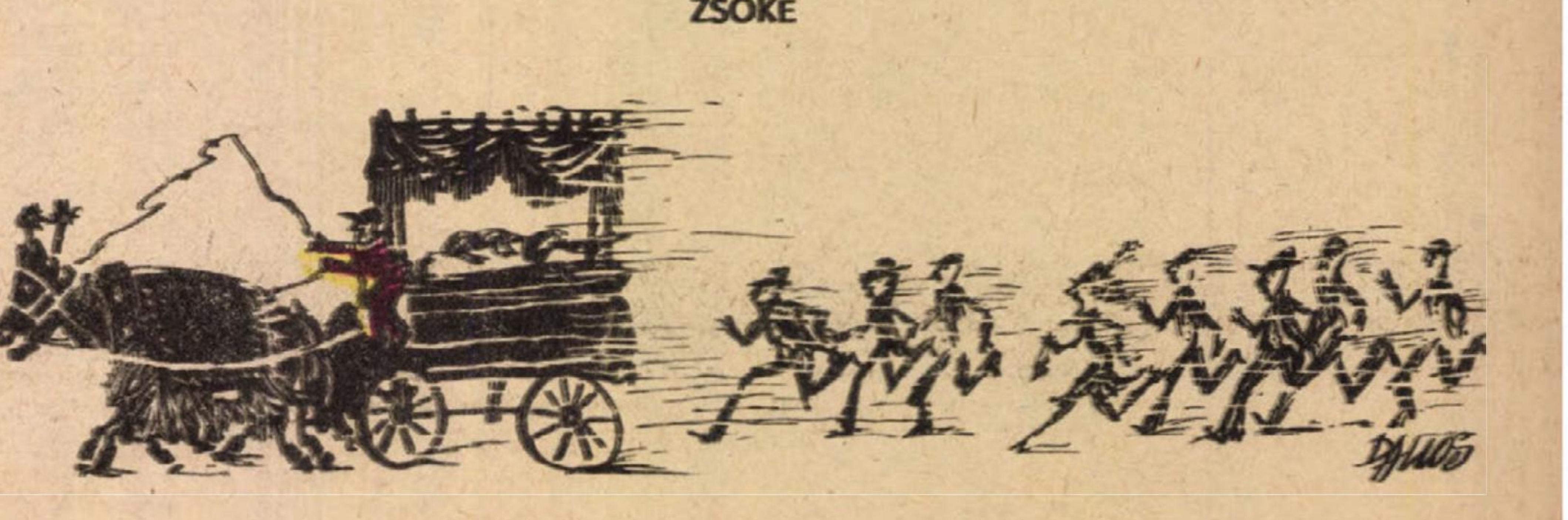

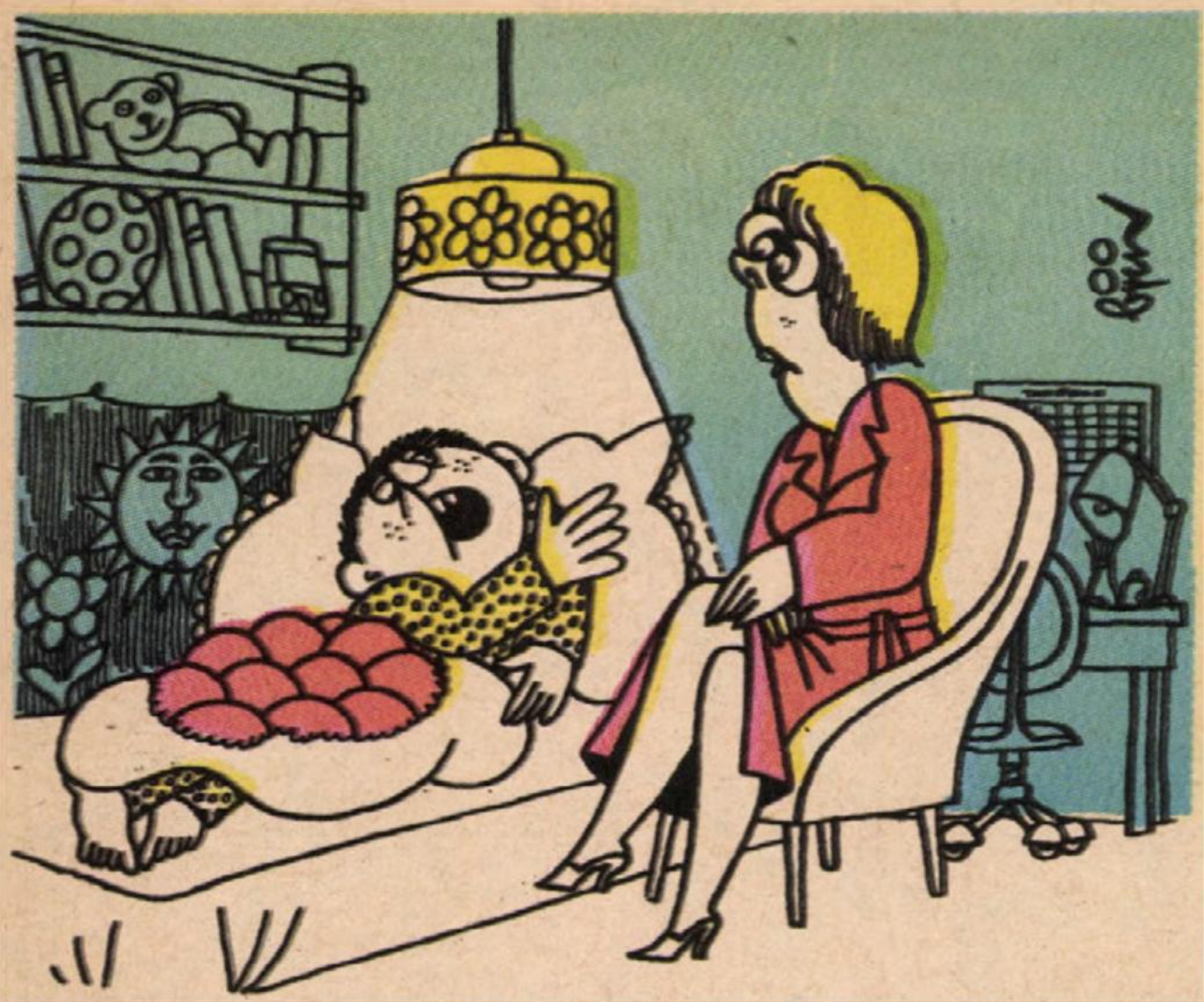

– Mama, a szexuális felvilágosítás már a könyökömön jön ki, most meséld el a Hófehérkét és a hét törpét!

STÍLUSOS LÉPCSŐ

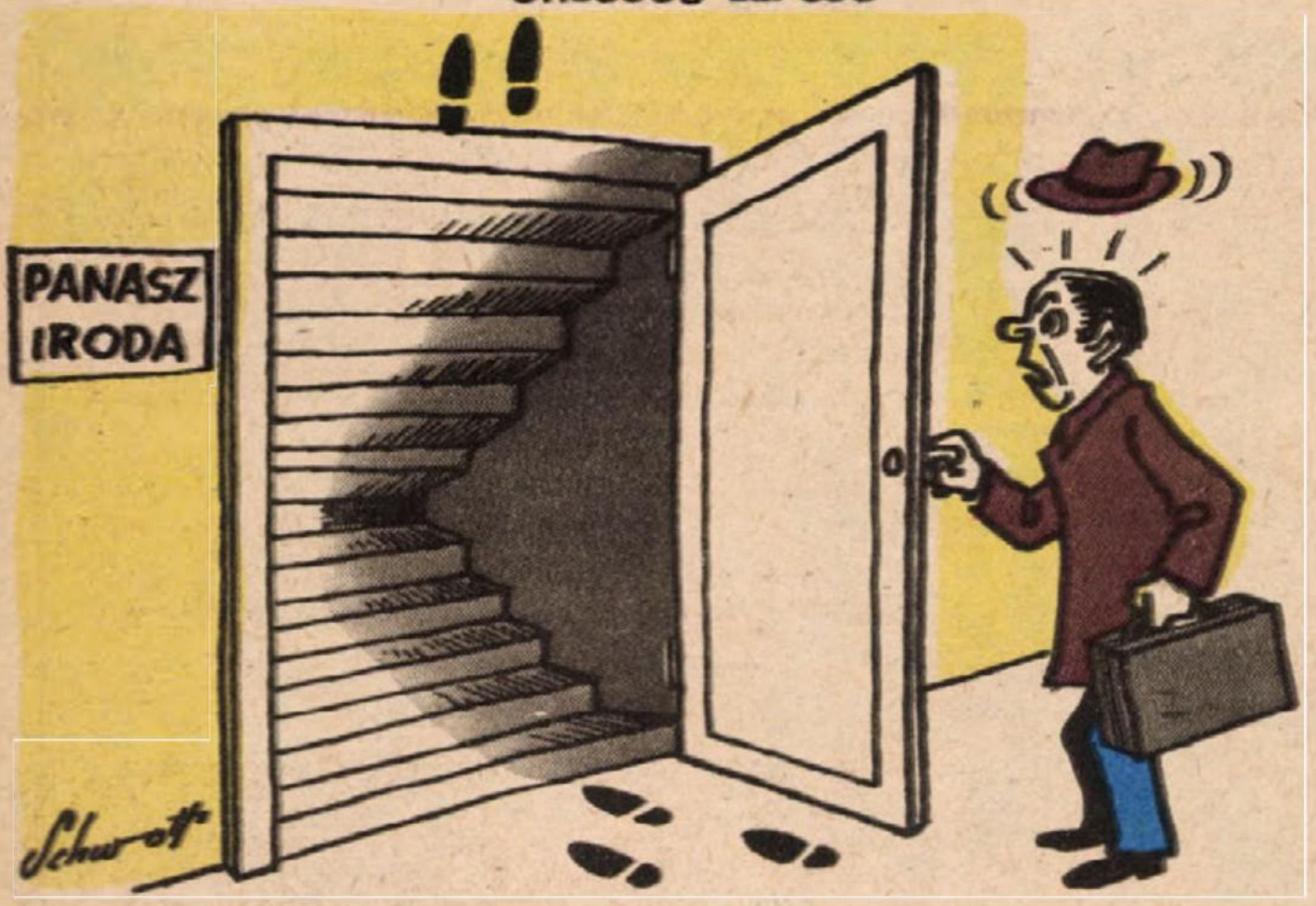

SZÓRAKOZOTT VEZETŐ

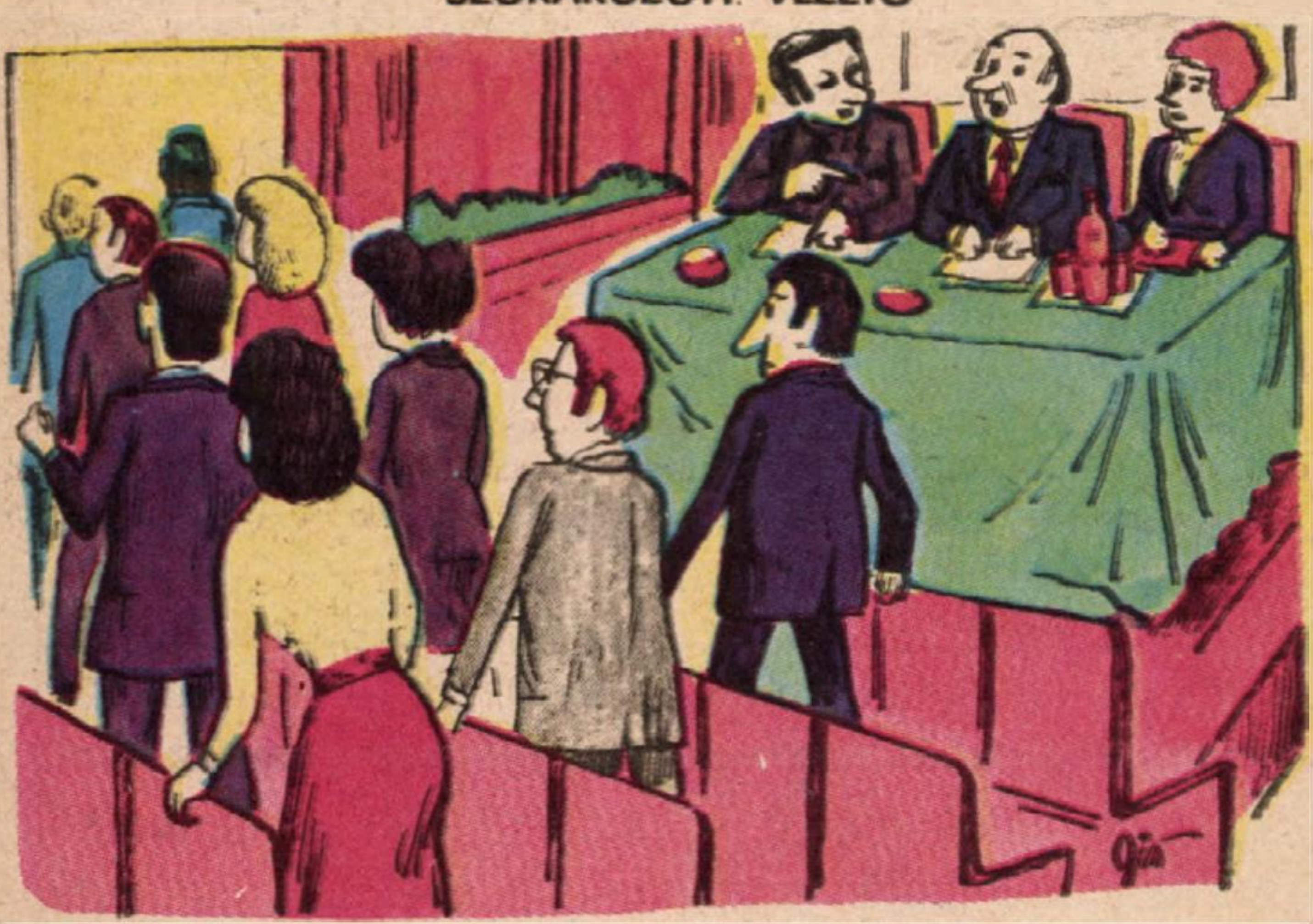

– Ezek miért mennek hazafelé?

– Mert tévedésből a beszámoló helyett a zárszót tetszett felolvasni.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra.
Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2308/2-10 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre
Index: 25 504
ISSN 0134–0611

A februári (2. szám) Ludas Magazin keresztrejtvényének megfejtése:

„Mindnyájan tökéletesek lennénk, ha nem volnánk se férfiak, se nők."

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Ringbauer József, Dunaföldvár P. 46., 7021

Punyi Sándor, Dorog, Ságvári E. u. 20. 2510

Glatz Ilona, Budapest, Öv. u. 169. 1147

A nyereményeket postán küldjük el.

EGYSZERŰ

— Mit csinálna Klovács úr, ha ötös találata lenne a lottón? — kérdezte valaki nevezettől. — Vízszintes 1 — függőleges 15 — hangzott a felelet. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb március 12-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Ausztria szövetségi tartománya
14. A Kommunisták Magyarországi Pártjának egyik alapító tagja (1898—1959)
15. Egy szocialista ország fővárosa
16. Formátlan, alaktalan
17. Afrikai kikötőváros
18. Ki a Tisza vizét . . .
21. Latin prepozíció
22. Olykor az esti torna közben teszi az ember (a középső betű gondolatban kettőzendő)
24. Műalkotásnak élő vagy élettelen tárgya
27. Az őskorban lakott barlang Spanyolországban
28. Ő. E.
29. B-vel: hím kecske
31. Mint a 21. vízsz.
32. Női ruha dísze is lehet
33. Többnyire gyógyítás céljaira szolgáló pépszerű anyag
35. A francia forradalom egyik vezéralakja
37. Állatok tanyája
39. N. S. É.
40. J. R.
41. Germán zsoldosvezér, véget vetett a nyugat-római birodalomnak
43. Nagyot ütnek a fejére
44. Kikötőváros San Francisco közelében
45. N. M.
46. Költői műfaj
48. L-lel: északi nép
51. Belügyminisztérium
52. Nemzetközi futballtorna betűjele
55. Munkára befogott háziállat
57. Azonos betűk
60. Nagy angol hajózási társaság
61. Monor közepén van
62. A sakkjátszma végét jelenti
63. Aki szót fogad

FÜGGŐLEGES

2. A rendőr „népszerű" neve
3. Jól jön az ebédhez
4. Előírás zeneműveken („halkan")
5. A végén ő-vel: férfinév
6. Rámutató szó
7. Hollandiában ömlik az Északi-tengerbe
8. A Szovjetunió egyik népe
9. Egyszerű gép a fordítottja
10. Női név
11. A mohamedánok nagy ünnepe
12. Tragikus sorsú nő a mitológiában
19. Állítólag arra szolgálnak, hogy a gondolatainkat elrejtsék
20. Időhatározó szó
23. A libatop-félék családjába tartozó növénynemzetség
25. A szovjet Orjol város nevét írtuk így egy időben
26. Fehér asszonyáról nevezetes város
27a. Virág része
30. Tejjel készült cukorka
31. Gyűrű alakú korallzátony
34. Aki csak önmagára gondol
36. Jóindulatú figyelmeztetés
38. Főzelék
42. Hely- és időhatározó
47. Szobrász anyaga
48. Nevelőintézetéről nevezetes helység
49. Kivált, főként, különösen
50. Nem viselkedik természetesen
51. Gonosz, bitang, gyalázatos
53. Verset alkot
54. Napóleon egyik nagy hadvezére
56. Kerti munkát végez
58. Bibliai történet hőse
59. Férfinév

1 S	2 Z	3 É	4 P	5 E	6 N	7 M	E	8 G	9 K	10 É	11 R	12 N	É	M
■	13 S	T	I	R	I	A	■	14 R	É	V	A	I	■	A
15 H	A	V	A	N	N	A	■	U	■	16 A	M	O	R	F
17 O	R	Á	N	■	18 I	S	19 S	Z	20 A	■	21 A	B	■	E
22 G	U	G	O	23 L	■	■	Z	■	24 M	25 O	D	E	26 L	L
Y	■	Y	■	27 A	L	27a T	A	M	I	R	A	■	28 Ő	E
29 A	30 K	■	31 A	B	■	32 Ö	V	■	33 K	E	N	34 Ő	C	S
35 D	A	N	T	O	36 N	■	37 A	38 K	O	L	■	39 N	S	É
40 J	R	■	41 O	D	O	42 A	K	E	R	■	43 S	Z	E	G
44 O	A	K	L	A	N	D	■	L	■	■	■	Ő	■	E
45 N	M	■	L	■	46 Ó	D	47 A	■	48 A	49 P	50 P	■	51 B	M
52 B	E	53 K	■	54 N	■	55 I	G	56 Á	S	L	Ó	■	57 E	E
E	L	Ő	58 L	E	59 E	G	Y	S	Z	Á	Z	A	S	T
■	60 L	L	O	Y	D	■	A	■	61 Ó	N	O	■	T	■
62 M	A	T	T	■	63 E	N	G	E	D	E	L	M	E	S

NEM CSODA

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— Olyan régen vagyunk házasok, hogy már nem is emlékszem rá.

200—200 forintot nyert:

Vígh Ibolya, Jászárokszállás, Görbe J. u. 19. 5123

Gáspár Róbert, Salgótarján, Damjanich u. 31. 3100

Rozgonyi Miklós, Bp., Budafoki út 32/b. 1111

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

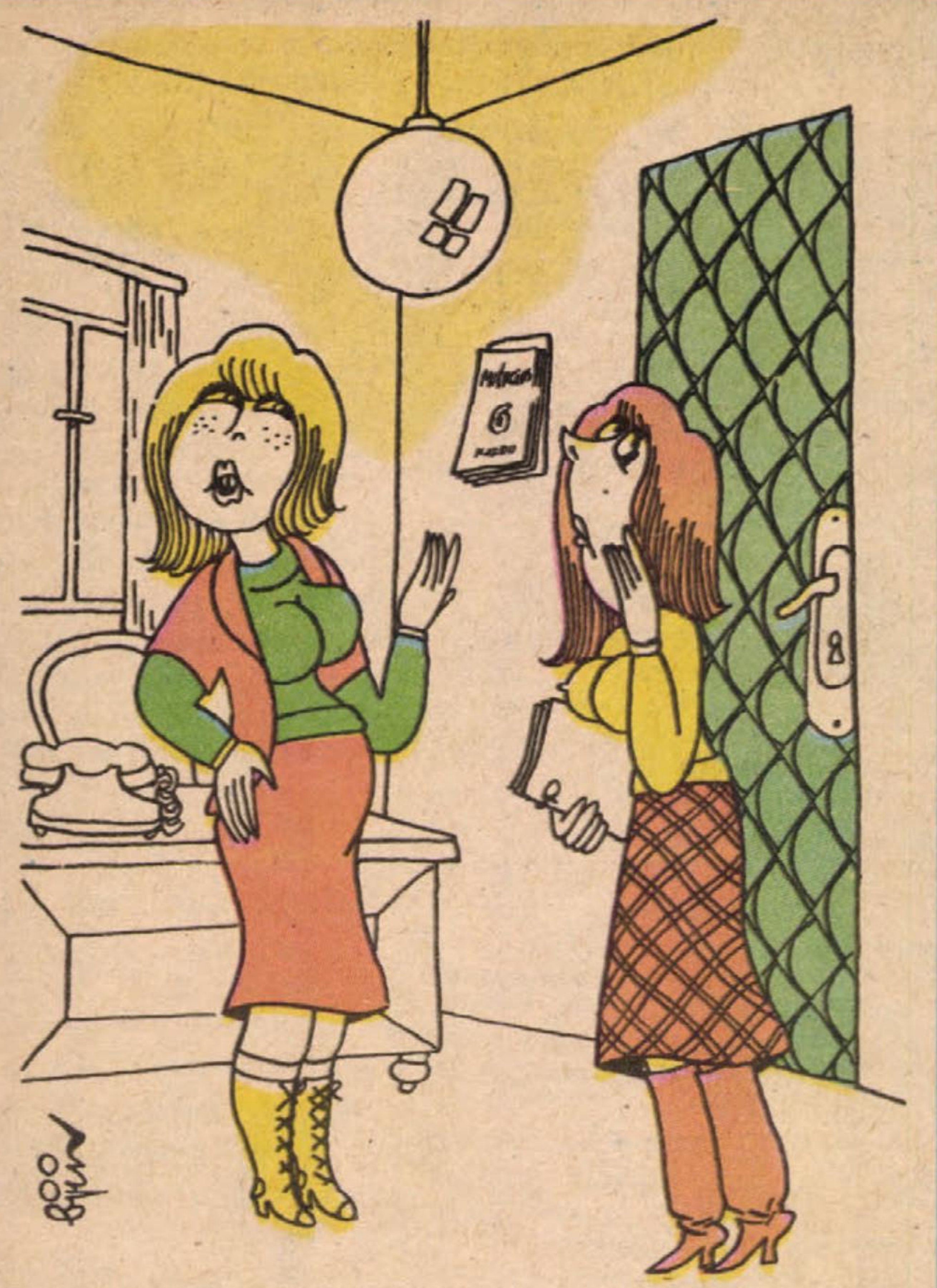

– Azt hiszem, most már nem titkolhatom tovább a főnök előtt, hogy hamarosan gyesre megyek.

NŐNAPI KÖSZÖNTŐ

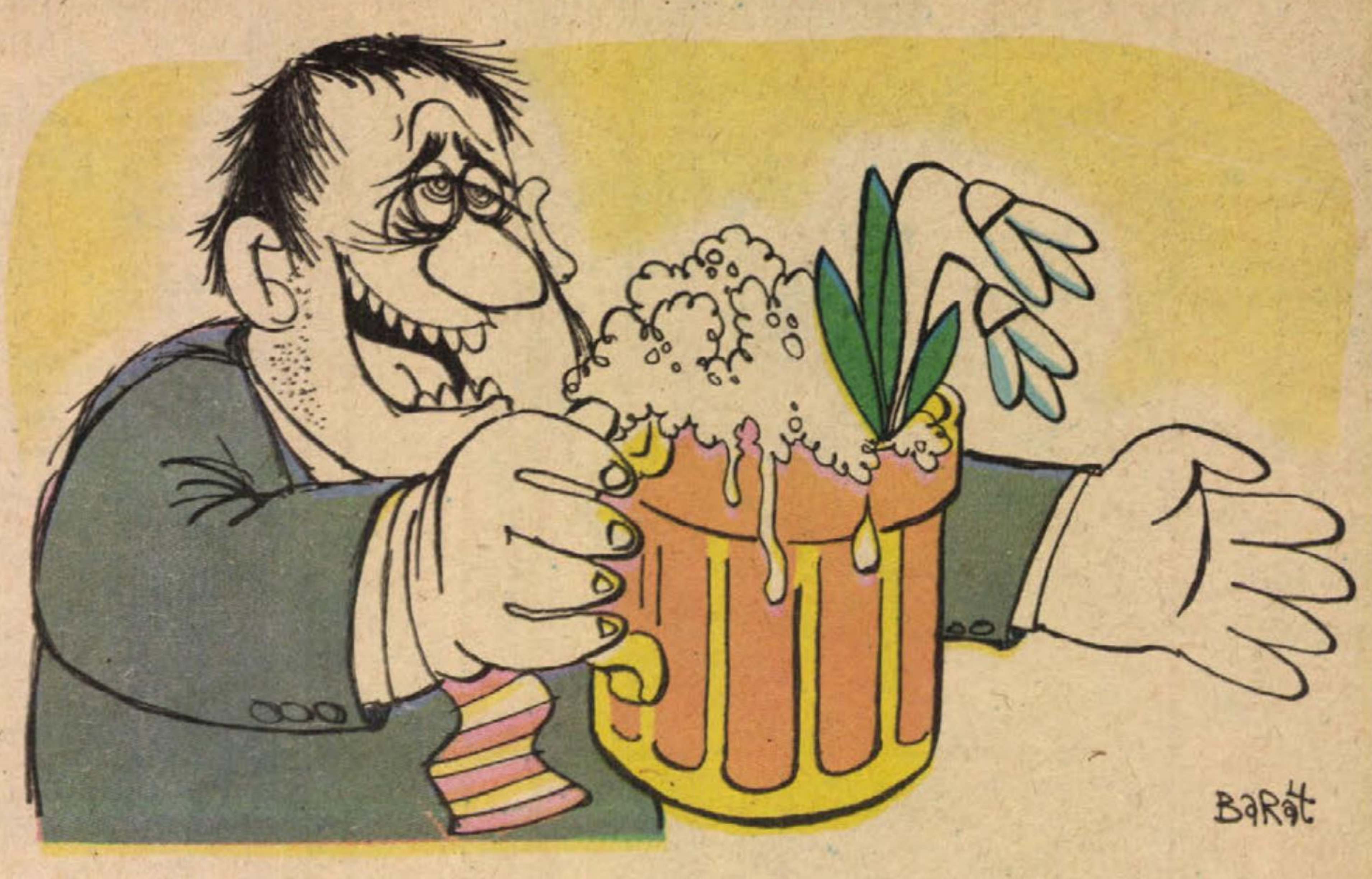

Ludas Matyi

KONZERV KORSZAK

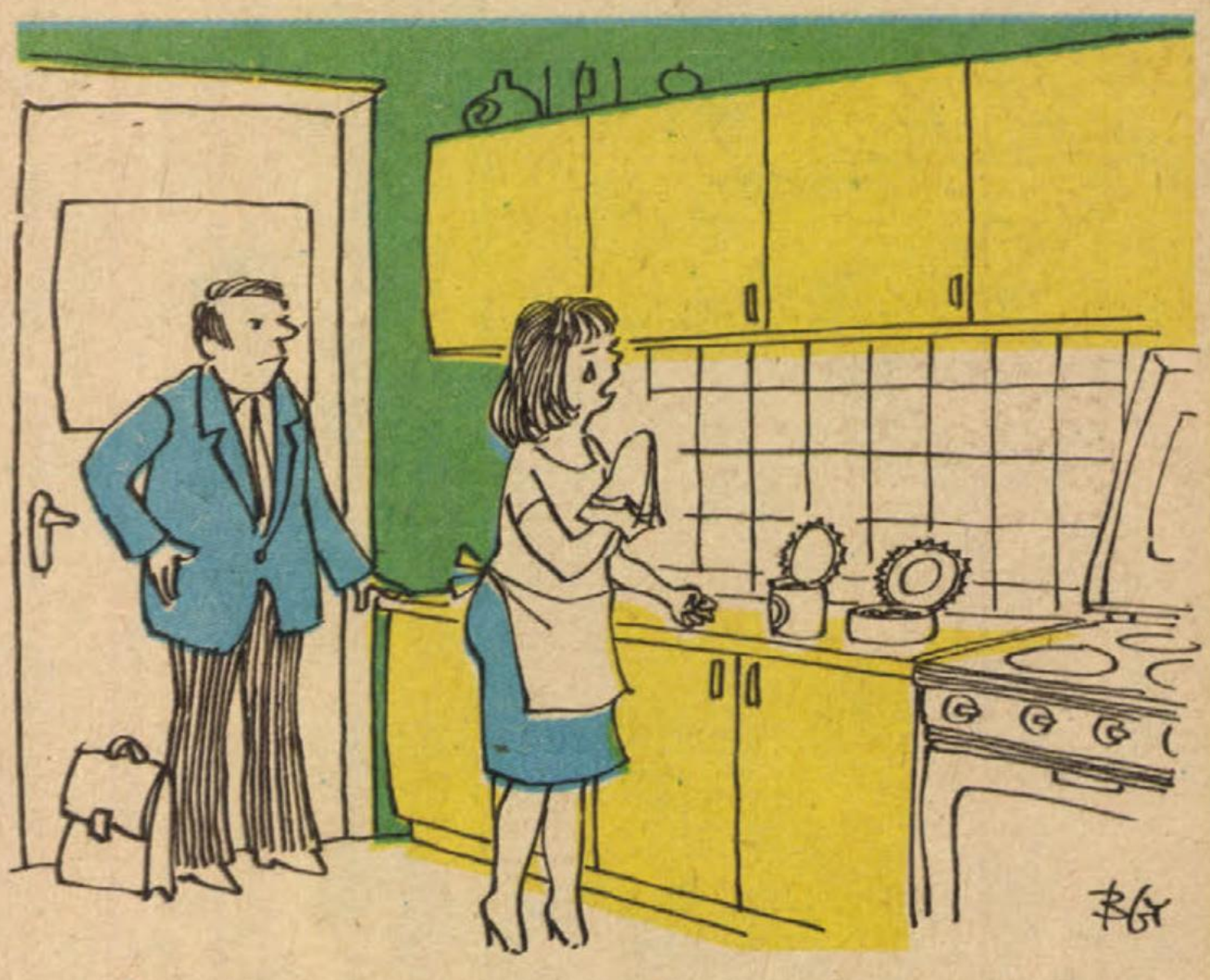

– Akkor hívd fel anyádat és kérdezd meg, hogy kell buktát főzni!

FÉRJFOGÁS

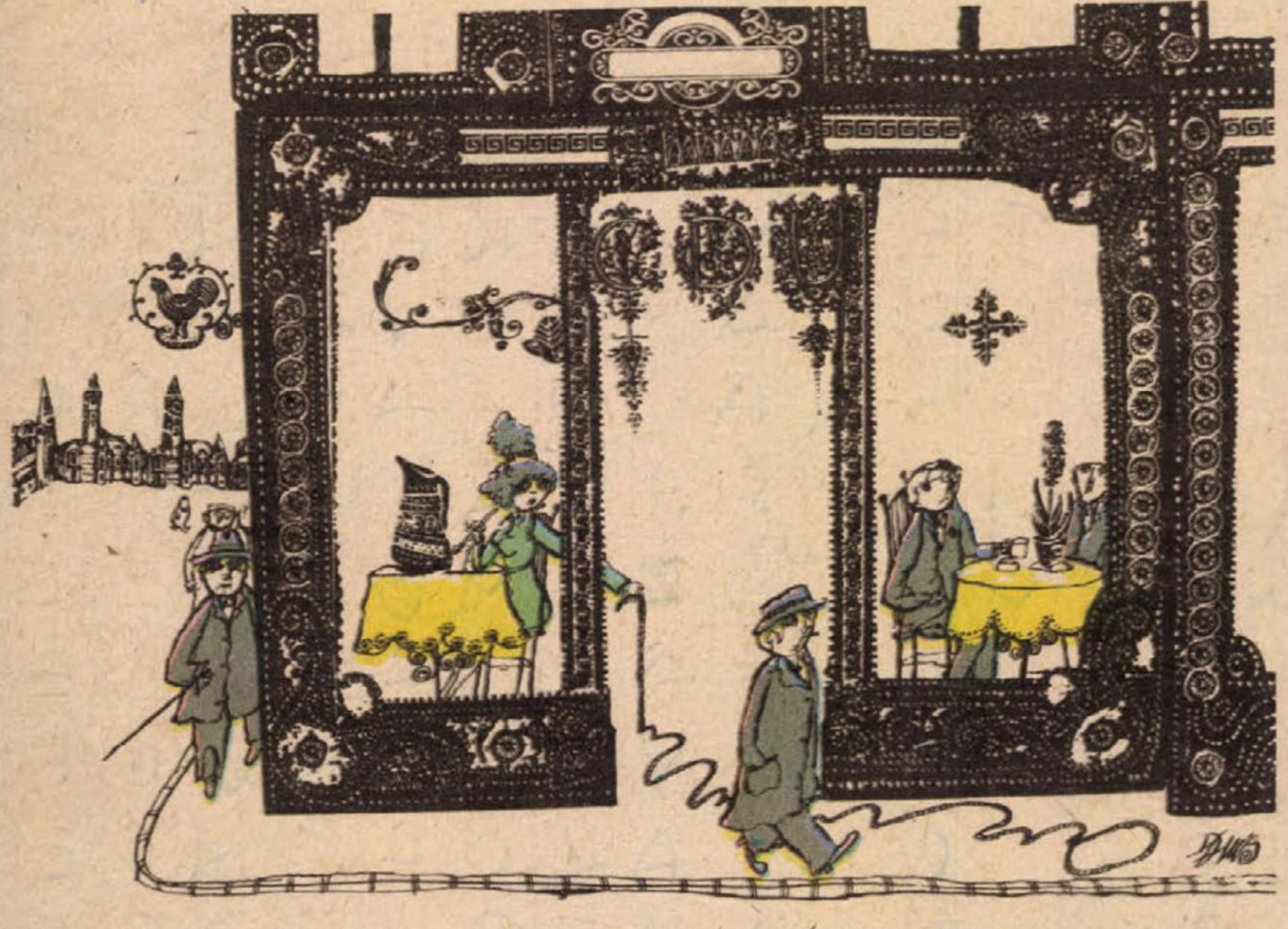

NAGYMOSÁS

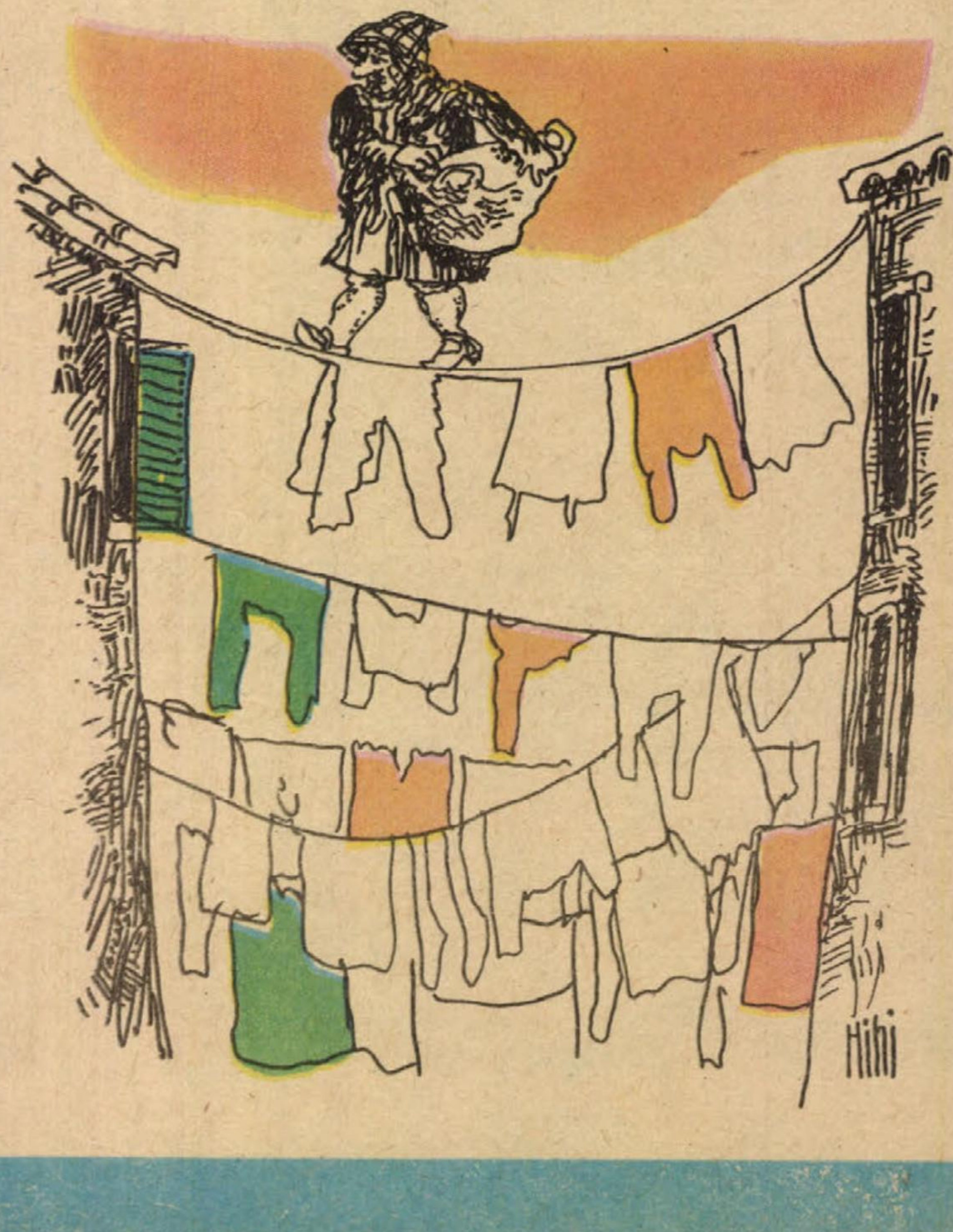

VILMA NÉNI

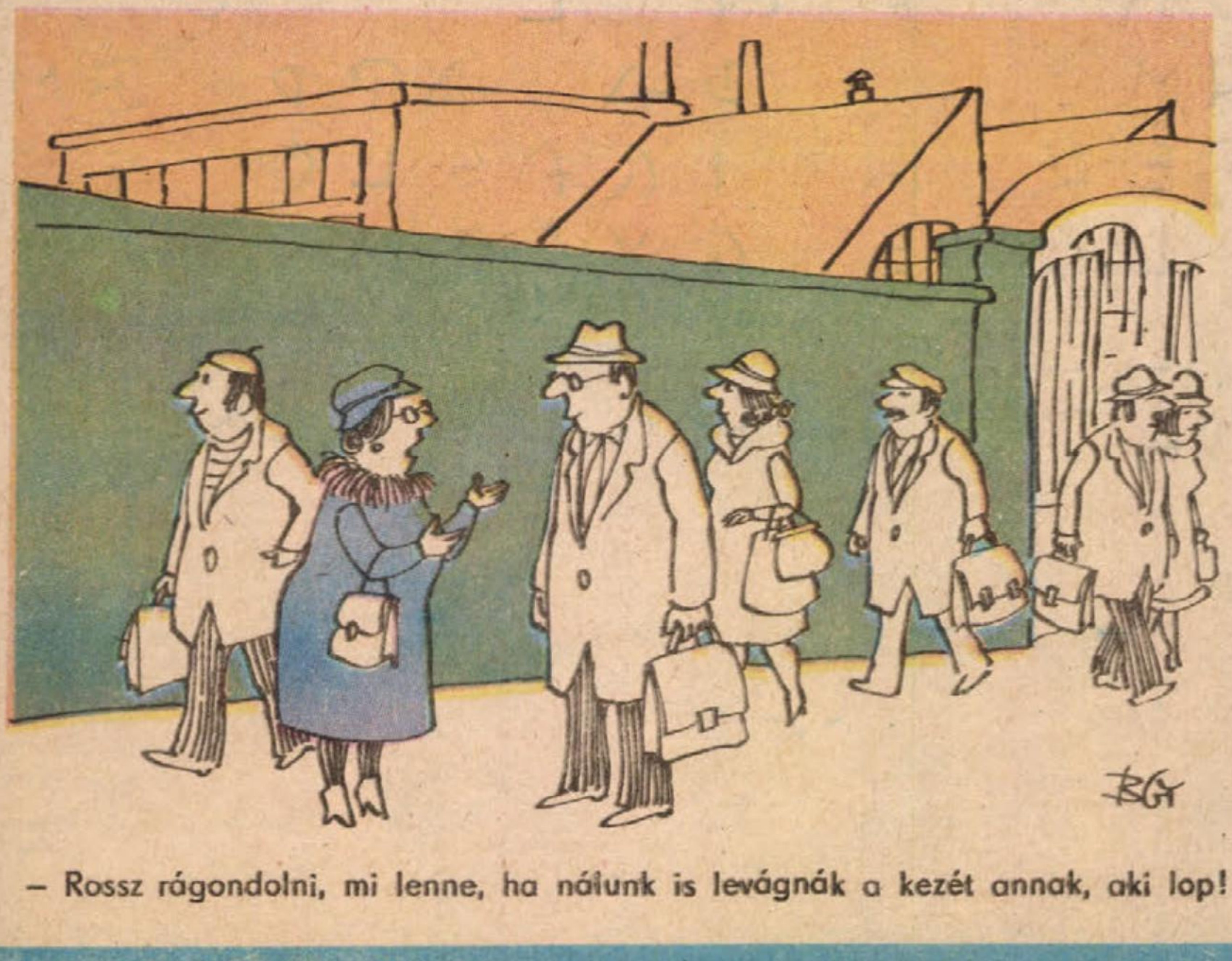

– Rossz rágondolni, mi lenne, ha nálunk is levágnák a kezét annak, aki lop!